AGATHA CHRISTIE

MISTERUL DE LA SITTAFORD

AGATHA CHRISTIE

Misterul de la Sittaford

În româneşte de Virgil Lefter

Editura Univers
Bucureşti – 1977

Cuprins

Capitolul I VILA SITTAFORD_____5
Capitolul II MESAJUL_____14
Capitolul III ORA CINCI ŞI DOUĂZECI ŞI CINCI_____24
Capitolul IV INSPECTORUL NARRACOTT_____29
Capitolul V EVANS_____36
Capitolul VI HANUL „TREI COROANE”_____45
Capitolul VII TESTAMENTUL_____53
Capitolul VIII CHARLES ENDERBY_____62
Capitolul IX VILA „THE LAURELS”_____70
Capitolul X FAMILIA PEARSON_____79
Capitolul XI EMILY INTRĂ ÎN ACŢIUNE_____89
Capitolul XII ARESTAREA_____99
Capitolul XIII EMILY SOSEŞTE LA SITTAFORD_____105
Capitolul XIV DOAMNA WILLETT_____111
Capitolul XV ÎN VIZITĂ LA MAIORUL BURNABY_____119
Capitolul XVI DOMNUL RYCROFT_____128
Capitolul XVII DOMNIŞOARA PERCEHOUSE_____138
Capitolul XVIII EMILY FACE O VIZITĂ LA VILA SITTAFORD_____149
Capitolul XIX IPOTEZE_____158
Capitolul XX ÎN VIZITĂ LA MĂTUŞA JENNIFER_____167
Capitolul XXI CONVERSAŢII_____179
Capitolul XXII AVENTURI NOCTURNE_____194
Capitolul XXIII LA VILA HAZELMOOR_____200
Capitolul XXIV INSPECTORUL NARRACOTT ARE ÎNDOIELI_____208

Capitolul XXV LA CEAINĂRIA „DELLER”_____218
Capitolul XXVI ROBERT GARDNER_____224
Capitolul XXVII NARRACOTT ACŢIONEAZĂ_____231
Capitolul XXVIII BOCANCII_____237
Capitolul XXIX A DOUA ŞEDINŢĂ DE SPIRITISM____246
Capitolul XXX EMILY EXPLICĂ MISTERUL_____258
Capitolul XXXI TÂNĂRUL CEL FERICIT_____265

Capitolul I
VILA SITTAFORD

Maiorul Burnaby îşi trase galoşii, îşi strânse bine gulerul paltonului în jurul gâtului şi, după ce luă lanterna de pe etajeră, deschise cu grijă uşa vilei şi se strecură afară.

Pretutindeni era numai zăpadă – troiene uriaşe şi nesfârşite, răscolite de viscol. În ultimele patru zile ninsese masiv în întreaga Anglie, iar aici pe coline, la marginea Dartmoorului, nămeţii atinseseră în unele locuri o înălţime de peste un metru. În micuţul sat Sittaford, aflat dintotdeauna la capătul lumii, dar acum izolat cu desăvârşire, capriciile iernii constituiau o problemă dintre cele mai serioase.

Maiorul Burnaby era însă un om tare, pe care nimic nu-l putea impresiona. Tuşi scurt de două ori, trase adânc aer în piept şi îşi croi hotărât drum prin zăpadă. De altfel nu mergea prea departe. Străbătu din câţiva paşi o străduţă întortocheată, ajunse în faţa unei porţi şi pătrunse în curte. După ce parcurse o alee curăţată cu grijă de zăpadă, se opri în faţa unei case impunătoare, de granit.

Uşa se deschise şi în prag apăru o cameristă îngrijit îmbrăcată. Maiorul îşi scoase paltonul şi galoşii, îşi desfăcu de la gât enormul său fular de modă veche şi păşi apoi în sufragerie, având deodată impresia că a pătruns într-o altă lume.

Deşi era numai trei şi jumătate, perdelele fuseseră trase şi luminile aprinse, iar în cămin ardea vesel un foc uriaş şi strălucitor. Două femei în elegante rochii de după-amiază se ridicară să-l salute pe vajnicul militar.

— Sunt deosebit de încântată că aţi venit, domnule maior, spuse cea mai în vârstă dintre ele.

— Plăcerea este de partea mea, doamnă Willett. Vă mulţumesc încă o dată pentru amabilitatea de a mă fi invitat.

Îşi strânseră mâinile.

— Domnul Garfield şi domnul Duke trebuie să sosească din moment în moment, continuă gazda. Domnul Rycroft mi-a promis că vine şi dânsul, dar la vârsta sa este puţin probabil să se mai încumete să iasă pe o astfel de vreme. Este într-adevăr îngrozitor. Simţi că trebuie să faci cu orice preţ ceva pentru a-ţi menţine buna dispoziţie. Violet dragă, mai pune, te rog, un lemn pe foc.

— Îmi permiteţi mie, domnişoară Violet? spuse maiorul ridicându-se, plin de curtoazie, să îndeplinească dorinţa gazdei.

Puse cu precizie lemnul la locul potrivit şi se aşeză din nou în fotoliu. Studia încăperea pe furiş. Era uimitor gândea el, cum au reuşit aceste două femei să schimbe atmosfera camerei într-un mod atât de simplu încât cu greu ai fi putut spune în ce consta inefabila schimbare.

Vila Sittaford fusese construită cu zece ani în urmă de Joseph Trevelyan, căpitan în Marina Regală, când acesta ieşise la pensie. Trevelyan era un om foarte înstărit şi dorise toată viaţa să locuiască în Dartmoor. În cele din urmă, alesese micuţul sat Sittaford. Satul nu era situat într-o vale, ca în cele mai multe cazuri,

ci cocoţat pitoresc pe umerii landei în umbra colinei Sittaford Beacon. Căpitanul Trevelyan cumpărase o suprafaţă mare de teren şi construise aici o vilă confortabilă pe care o înzestrase cu uzină electrică şi pompă de apă pentru a-şi asigura toate comodităţile. Apoi, din spirit comercial, construise alte şase vile mai mici, aşezate de-a lungul aleii principale şi înzestrate fiecare cu o frumoasă parcelă de pământ.

Prima dintre aceste vilişoare, cea aflată în imediata apropiere a casei sale, o pusese la dispoziţia vechiului său prieten şi camarad John Burnaby, în timp ce pe celelalte le vânduse unor persoane care de nevoie, sau pur şi simplu din proprie iniţiativă, hotărâseră să trăiască departe de restul lumii. Satul propriu-zis era alcătuit din trei colibe ţărăneşti, pline de pitoresc, dar dărăpănate, vechea fierărie şi oficiul poştal care îndeplinea şi rolul de cofetărie. Oraşul cel mai apropiat era Exhamptonul, situat la şase mile depărtare. Până acolo trebuia să străbaţi o şosea foarte accidentată, din care cauză întâlneai numeroase indicatoare, cerând automobiliştilor să reducă viteza, lucru foarte obişnuit pe drumurile din Dartmoor.

Căpitanul Trevelyan era aşadar un om înstărit. Dar în ciuda averii sale, sau poate tocmai din această pricină, era foarte ahtiat după bani. La sfârşitul lunii octombrie un agent imobiliar din Exhampton îi trimisese o scrisoare în care îl întreba dacă este dispus să închirieze Vila Sittaford. Un client făcuse o propunere în acest sens şi ar fi fost dispus să închirieze casa pe timpul iernii.

Prima reacţie a lui Trevelyan a fost refuzul, dar apoi se hotărî să solicite noi amănunte. Clientul în cauză era o oarecare doamnă Willett, văduvă, care

călătorea împreună cu fiica sa. Doamna Willett sosise de curând din Africa de Sud şi ar fi dorit să închirieze o casă în Dartmoor pentru sezonul de iarnă.

— Mii de trăsnete! Femeia asta trebuie să fie nebună, spuse căpitanul Trevelyan. Ei, Burnaby, tu ce părere ai?

Burnaby împărtăşea absolut aceeaşi părere şi mărturisi acest lucru prietenului său cu toată vehemenţa.

— Oricum, sper că nu intenţionezi să închiriezi casa, spuse el. Las-o pe nebuna aceea să se ducă unde-o vrea, dacă ţine cu tot dinadinsul să se congeleze. Şi unde mai pui că vine tocmai din Africa de Sud!

Dar în acel moment, cupiditatea căpitanului Trevelyan îşi spuse cuvântul. La urma urmelor nu ai în fiecare zi norocul să găseşti un amator care să-ţi închirieze casa în toiul iernii, aşa încât se hotărî să afle cam ce chirie era dispusă să plătească solicitanta.

Când află că i se oferă douăsprezece guinee săptămânal, căpitanul Trevelyan acceptă pe loc, se duse la Exhampton unde închirie o căsuţă modestă în împrejurimile oraşului, cu numai două guinee pe săptămână, şi cedă imediat Vila Sittaford doamnei Willett, care urma să plătească anticipat jumătate din chirie.

— Banii nu fac casă bună cu nebunii, mormăi căpitanul, renunţând în felul acesta la orice comentariu.

Dar în acea după-amiază, în timp ce o studia cu atenţie pe chiriaşa de la Sittaford, maiorul Burnaby era de cu totul altă părere. Destul de înaltă şi cu un aer aparent naiv, avea o înfăţişare care trăda mai

degrabă şiretenie decât ingenuitate. Doamna Willett avea înclinaţie pentru toalete înzorzonate, vorbea cu un distinct accent colonial şi părea deosebit de încântată de tranzacţia pe care o încheiase. Era fără îndoială o persoană înstărită, ceea ce făcea ca întreaga afacere să pară şi mai stranie. Nu era tipul femeii despre care s-ar fi putut spune că are pasiunea solitudinii.

Ca vecină, doamna Willett se dovedise de o amabilitate aproape stânjenitoare. Invitaţiile la Vila Sittaford curgeau una după alta, fără întrerupere. Căpitanul Trevelyan era îndemnat să-şi considere casa „ca şi cum n-ar fi închiriată unor străini”.

Trevelyan nu era însă omul care să se dea în vânt după compania cucoanelor. Se spunea că în tinereţe avusese o decepţie sentimentală. În orice caz, respingea în mod constant toate invitaţiile. Trecuseră două luni de la instalarea celor două chiriaşe, iar senzaţia pe care o provocase sosirea lor se spulberase acum cu totul.

Burnaby, care de felul său era un om taciturn, continuă să-şi studieze gazda, refractar la orice tentativă de conversaţie. „Femeia asta vrea să dea impresia că este o proastă, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel”, conchise, în sinea sa, maiorul. Interesul său se deplasă apoi asupra domnişoarei Violet Willett. „Fără îndoială încântătoare fată, dar un pic cam slăbuţă, ca toate fetele de astăzi”, decretă maiorul.

Burnaby a trebuit în cele din urmă să se supună obligaţiilor şi să intre în vorbă cu gazdele.

— La început ne-am temut că nu veţi putea veni, spuse doamna Willett. De fapt, dacă vă aduceţi bine aminte, aşa mi-aţi spus la început. Vă imaginaţi ce

încântate am fost când ne-aţi anunţat că totuşi veţi veni.

— E vineri, spuse maiorul având aerul că a fost cât se poate de explicit.

— Vineri?! exclamă doamna Willett oarecum surprinsă.

— În fiecare vineri merg în vizită la Trevelyan. Marţea, vine el la mine. Asta de mai mulţi ani.

— Bineînţeles, doar locuiţi foarte aproape...

— A devenit o obişnuinţă.

— Mai mergeţi şi acum la dânsul? Vreau să spun de când căpitanul Trevelyan locuieşte la Exhampton...

— Ar fi păcat să renunţăm, spuse Burnaby. Ne-ar lipsi la amândoi serile petrecute împreună.

— Participaţi la diverse concursuri de acrostihuri şi cuvinte încrucişate, nu-i aşa? interveni Violet.

Burnaby înclină afirmativ din cap.

— Eu mă ocup de cuvinte încrucişate. Trevelyan de acrostihuri. Fiecare îşi vede de propriul său domeniu. Luna trecută am câştigat trei volume la un concurs de cuvinte încrucişate, spuse el din proprie iniţiativă.

— Formidabil! Erau interesante cărţile?

— Nu ştiu. Nu le-am citit. Nu păreau cine ştie ce.

— Totul este să câştigi, nu-i aşa? interveni doamna Willett.

— Dar cum ajungeţi până la Exhampton? Ştiu că nu aveţi automobil.

— Merg pe jos!

— Cum?! Vorbiţi serios? Şase mile pe jos?

— E un exerciţiu excelent. Ce înseamnă douăsprezece mile? Mersul pe jos menţine condiţia fizică, ceea ce este mare lucru.

— Formidabil! Douăsprezece mile pe jos! Dar după câte ştiu, atât dumneavoastră cât şi căpitanul

Trevelyan aţi fost atleţi de clasă, nu-i aşa?

— Pe timpuri obişnuiam să plecăm împreună în Elveţia. Iarna – sporturi de iarnă, iar vara – alpinism. Pe gheaţă, Trevelyan e magnific. Acum suntem însă anândoi prea bătrâni pentru astfel de lucruri.

— După câte am aflat, dumneavoastră aţi câştigat şi concursul de tenis al armatei.

Maiorul se îmbujoră ca o domnişoară.

— Cine v-a spus? mormăi el.

— Căpitanul Trevelyan.

— Joe ar fi trebuit să-şi ţină gura. Vorbeşte cam mult. Dar cum mai e vremea?

Din respect pentru stânjeneala maiorului, Violet îl însoţi binevoitoare la fereastră. Traseră perdeaua şi priviră afară.

— O să mai ningă, spuse maiorul. Straşnică ninsoare, n-am ce zice.

— Vai, dar e fascinant! exclamă Violet. Zăpada mi se pare ceva cu totul şi cu totul romantic. Până acum n-am mai văzut fulgi de zăpadă.

— Numai că atunci când îngheaţă conductele de apă nu văd unde mai e romantismul, scumpa mea, interveni doamna Willett.

— Aţi locuit totdeauna în Africa de Sud, domnişoară?

La auzul acestei întrebări, entuziasmul fetei dispăru brusc, iar răspunsul trădă o oarecare nelinişte.

— Da... Pentru prima dată mă aflu în străinătate. Totul este formidabil şi fascinant!

Fascinant să te afli izolat în acest sătuc de la marginea landei? Ciudată idee, gândi maiorul care nu ştia ce să mai creadă despre gazdele sale.

Uşa se deschise şi camerista anunţă:

— Domnul Rycroft şi domnul Garfield.

Un omuleţ uscăţiv şi în vârstă, însoţit de un tânăr rumen în obraz, care mai avea încă aerul unui băietan, îşi făcură apariţia. Tânărul vorbi primul.

— Am reuşit să-l aduc şi pe domnul Rycroft. Nu l-am lăsat să piară îngropat în zăpadă. Ha, ha, ha! Totul e încântător. Şi ce foc minunat!

— Tânărul meu prieten a avut marea amabilitate să mă scoată cu bine din nămeţi, spuse domnul Rycroft, în timp ce dădea mâna cu cei din jur, foarte ceremonios. Ce mai face domnişoara Violet? Straşnic ger! Puţin cam prea frig pentru luna asta! Apoi se retrase lângă foc, unde începu să discute cu doamna Willett.

Între timp, Ronald Garfield o luase în primire pe Violet.

— Spune-mi, te rog, se poate patina prin împrejurimi? E vreun lac prin apropiere?

— Cred că deszăpezirea e singurul sport pe care îl vom putea practica.

— Dar toată dimineaţa n-am făcut altceva decât să curăţ zăpada şi să fac pârtii.

— Ei, lasă, nu mai face pe grozavul.

— Nu râde de mine, mâinile îmi sunt pline de zgârieturi.

— Apropo, dar ce-ţi mai face mătuşa?

— Ca de obicei: uneori zice că e mai bine, alteori că se simte mai rău, dar în realitate cred că se simte mereu la fel. Groaznică viaţă, te rog să mă crezi. În fiecare an mă întreb cum de mai suport toate astea, dar ce să fac? N-am încotro. Dacă n-aş fi de sărbători în preajma ei, cred că ar fi în stare să-şi lase întreaga avere unui institut pentru îngrijirea pisicilor. Ştii că are cinci pisici? Nu scap nicio ocazie să le pocnesc pe afurisitele astea, deşi pretind că mă dau în vânt după

ele.

— Mie îmi plac câinii mai mult decât pisicile.

— Şi mie la fel. Orice s-ar zice, câinele e cu totul altceva.

— Totdeauna i-au plăcut mătuşii tale pisicile?

— Am impresia că fetele bătrâne ajung cu timpul să facă o adevărată pasiune pentru pisici. Cât despre mine, nu pot să le sufăr.

— Mătuşa ta e o persoană foarte drăguţă, dar puţin cam severă.

— Este de-a dreptul nesuferită. Îmi mănâncă sufletul câteodată. Crede pur şi simplu că n-am pic de minte.

— Oare?

— Uite ce, nu mai vorbi pe tonul ăsta. Mulţi oameni fac pe proştii şi, de fapt, râd pe sub mustaţă de fraierii din jurul lor.

— Domnul Duke, anunţă camerista.

Domnul Duke se număra printre cei mai noi locuitori ai satului. În luna septembrie cumpărase ultima dintre cele şase vilişoare construite de căpitanul Trevelyan. Duke era un personaj masiv şi foarte tăcut, care îşi consacra tot timpul grădinăritului. Rycroft, el însuşi un ornitolog pasionat, îl luase în primire pe noul venit, încercând să reducă la tăcere acele glasuri care susţineau că domnul Duke este, fireşte, un om minunat, dar se întrebau în acelaşi timp dacă, la urma urmelor, noul venit e cu adevărat un personaj respectabil. Nu era cumva doar un simplu comerciant, retras din afaceri?

Dar nimeni nu dorea să-i pună această întrebare şi cu toţii considerau că este mai bine să nu cunoască adevărul. Şi asta din cauză că adevărul ar fi putut stânjeni într-o comunitate atât de mică unde e mai

bine ca oamenii să fie în relaţii bune unii cu alţii.

— Vă mai duceţi la Exhampton pe viscolul acesta? îl întrebă Duke pe maiorul Burnaby.

— În niciun caz. De altfel nu cred că Trevelyan mă mai aşteaptă pe o asemenea vreme.

— Îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor, spuse doamna Willett cutremurându-se. Trebuie să fie cumplit să zaci îngropat, an de an, aici la capătul lumii!

Auzind aceste cuvinte, domnul Duke şi maiorul Burnaby o priviră amândoi miraţi. Dar în aceeaşi clipă camerista îşi făcu apariţia, aducând ceaiul.

Capitolul II
MESAJUL

După ce se servi ceaiul, doamna Willett propuse o partidă de bridge.

— Suntem şase, spuse ea, doi dintre noi ar putea juca pe rând.

Ochii lui Ronnie străluciră de bucurie.

— Începeţi dumneavoastră patru, sugeră el, iar domnişoara Willett şi cu mine intrăm în joc mai târziu.

Dar domnul Duke mărturisi că nu joacă bridge, aşa încât Ronnie se posomorî pe loc.

— Ce-ar fi să jucăm alt joc de societate la care am putea participa cu toţii? sugeră gazda.

— Ce-aţi zice de o şedinţă de spiritism, interveni Ronnie. Pe o seară ca asta, fantomele par să fi ieşit la plimbare. Chiar mai zilele trecute am discutat despre acest subiect, iar astă-seară, în drum spre dumneavoastră, l-am reluat cu domnul Rycroft.

— Eu sunt membru al Societăţii pentru Fenomene Parapsihice, explică domnul Rycroft cu preciziunea care îl caracteriza. Am reuşit să-l lămuresc pe prietenul meu asupra câtorva probleme.

— Fleacuri, rosti, chiar în clipa aceea, foarte răspicat, maiorul Burnaby.

— Dar ar fi teribil de amuzant, nu credeţi? interveni Violet Willett. Vreau să spun că nu e musai să crezi în asemenea fantasme. Totul este pur şi simplu un

minunat prilej de distracţie. Dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Duke?

— Sunt întru totul de părerea dumneavoastră, domnişoară Willett.

— Atunci trebuie să stingem luminile şi să găsim o masă potrivită. Nu, nu asta, mamă. Sunt convinsă că-i mult prea grea.

În cele din urmă, lucrurile au fost aranjate pe gustul tuturor. Din camera de alături au adus o măsuţă rotundă cu tăblia lustruită. Măsuţa a fost instalată în faţa căminului, şi după ce au stins luminile s-au aşezat cu toţii în jurul ei.

Maiorul Burnaby stătea între gazdă şi Violet. De partea cealaltă a fetei se afla Ronnie Garfield. Pe faţa maiorului se putea citi un zâmbet cinic. Pe vremuri, gândea el, erau alte jocuri de societate. Şi încercă să-şi amintească numele fetei cu păr blond şi cârlionţat pe care o ţinuse de mână în tinereţe. Dar toate astea se întâmplaseră cu mulţi ani în urmă, şi jocul fusese cât se poate de amuzant.

Ca de obicei în asemenea împrejurări, camera răsuna de râsetele, şuşotelile şi observaţiile stereotipe ale musafirilor.

„Spiritele nu se arată cu una cu două... Doar vin de dincolo de capătul pământului!... Tăcere, ne pierdem timpul de pomană dacă nu suntem serioşi... Faceţi odată linişte!... Ei, dar nu se întâmplă nimic... Bineînţeles, aşa este totdeauna la început... Dacă aţi face linişte, lucrurile ar sta cu totul altfel...”

În cele din urmă, ca prin farmec încetă orice murmur. În cameră se aşternu o tăcere deplină.

— Masa asta nu dă niciun semn de viaţă, şopti Ronnie Garfield decepţionat.

— Tăcere!!

Deodată, suprafaţa lustruită a mesei începu să vibreze aproape imperceptibil. Masa porni să se mişte uşor.

— Puneţi o întrebare! Cine este conducătorul? Ronnie, tu eşti!

— Eu?! Bine, dar ce să întreb?

— Cine eşti? îl ajută Violet.

— Cine eşti, eşti un spirit?

Urmă o smucitură puternică a mesei.

— Asta înseamnă răspuns afirmativ, şopti Violet.

— Cine eşti?

Din nou aceeaşi întrebare rostită cu insistenţă. Niciun răspuns.

— Ronnie, cere-i să-şi spună numele pe litere.

— Dar e posibil aşa ceva?

— Desigur, vom număra mişcările mesei.

— A, da, înţeleg. Spune-ţi numele, te implor!

Masa începu să se mişte cu violenţă.

— A, B, C, D, F, G, H, I – I sau J?

— Întreabă din nou: a fost I sau J?

O smucitură scurtă.

— E limpede, următoarea literă, vă rog.

Numele spiritului se părea că este IDA.

— Ai de transmis un mesaj pentru cineva dintre noi?

„Da!”

— Pentru cine? Pentru domnişoara Willett?

„Nu!”

— Pentru doamna Willett?

„Nu!”

— Pentru mine?

„Da!”

— Pentru tine e mesajul, Ronnie. Continuă şi încearcă să-l determini să-l rostească.

Reuşiră să descifreze numele „Diana”.

— Cine e Diana? Cunoşti tu pe cineva cu numele Diana, Ronnie?

— Da de unde? Cel puţin...

— Ei, vezi! Ştii tu ce ştii!

— Întreab-o dacă este văduvă.

Continuau să se amuze cu toţii copios. Domnul Rycroft zâmbea îngăduitor. La urma urmelor tinerii trebuie să se distreze şi ei. Reuşi pentru o clipă să surprindă faţa doamnei Willett, străluminată de o licărire bruscă a focului din cămin. Gazda arăta îngrijorată şi absentă la tot ce se petrecea în jur. Gândurile păreau că-i zboară în altă parte.

În acest timp, maiorul Burnaby se gândea la zăpadă. Avea să mai ningă în seara aceea. Era cea mai aspră iarnă din câte îşi amintea. Domnul Duke însă luase jocul foarte în serios dar, din păcate, spiritele nu prea îi dădeau atenţie. Se părea că toate mesajele erau adresate numai lui Violet şi lui Ronnie.

Violet află că urma să plece în Italia. Cineva avea să o însoţească. Bineînţeles un bărbat, cu numele Leonard.

Izbucniră cu toţii din nou în râs. Din mişcările mesei reuşiră să descifreze numele unui oraş care avea orice rezonanţă, numai italienesc nu părea să fie.

Începură reproşurile obişnuite.

— Fii atentă, Violet. Mi se pare că tu mişti masa.

— Jur că nu. Priviţi, mi-am ridicat mâinile de pe masă şi smuciturile se succed cu aceeaşi ritmicitate.

— Nu credeţi că ar trebui să schimbăm metoda?

— Bineînţeles. Ce părere aveţi, domnule? întrebă Ronnie, întorcându-se spre Rycroft.

— În situaţia de faţă nu cred că ar fi posibil să recurgem la altă metodă, replică acesta sec.

Urmă o pauză. Masa se afla într-o imobilitate totală şi nu mai răspundea la nicio întrebare.

— Ida, mai eşti aici?

Urmă o mişcare lentă a mesei.

— Cine eşti? Eşti cumva un alt spirit?

Niciun răspuns. Deodată masa începu să vibreze şi să salte cu violenţă.

— Ura! Eşti un nou spirit?

„Da!”

— Ai un mesaj pentru cineva?

„Da!”

— Pentru mine?

„Nu!”

— Pentru Violet?

„Nu!”

— Pentru maiorul Burnaby?

„Da!”

— Este pentru dumneavoastră! Este pentru dumneavoastră, domnule maior! Mesajul, mesajul, te rog!

Masa începu să se mişte uşor. Erau cu toţii atenţi să descifreze literele.

— TREV... Eşti sigur că este litera V? Imposibil. TREV n-are niciun sens.

— Dar asta înseamnă Trevelyan, spuse doamna Willett. Căpitanul Trevelyan.

— Te referi la căpitanul Trevelyan?

„Da!”

— Ai un mesaj pentru căpitanul Trevelyan?

„Nu!”

— Bine, dar atunci, despre ce e vorba?

Masa începuse să se mişte încet şi ritmic, atât de încet încât literele puteau fi înţelese cu uşurinţă.

— M – urmă o scurtă pauză – ORT! „Mort”.

— A murit cineva?

Smuciturile care însemnau „Da” sau „Nu” conteniseră şi masa începu să se mişte din nou până când ajunseră la litera „T”? Te referi la Trevelyan?

„Da!”

— Vrei să spui că Trevelyan este mort?

Urmă o smucitură bruscă.

„Da!”

Cineva dintre cei prezenţi părea că se înăbuşă. În jurul mesei se iscă o uşoară agitaţie. În timp ce-şi relua întrebările, vocea lui Ronnie părea cu totul schimbată; tânărul vorbea acum pe un ton neliniştit, aproape înfricoşat:

— Vrei să spui că... Trevelyan a murit?

„Da!”

Urmă din nou o pauză. Erau cu toţii descumpăniţi şi nu ştiau cum să interpreteze acest incident neaşteptat. Şi, deodată, masa începu să salte din nou. Ritmic şi rar. Ronnie descifră literele cu glas tare:

„CRIMA”

Doamna Willett scoase un strigăt ascuţit şi îşi trase mâinile de pe masă.

— Nu mai vreau să continui jocul ăsta! Este înspăimântător! Îmi repugnă!

Răsună apoi clar glasul lui Duke care punea întrebări mesei:

— Vrei să spui că domnul căpitan Trevelyan a fost omorât?

De-abia apucă să rostească ultimul cuvânt că răspunsul şi veni. Masa se mişcase cu atâta violenţă încât, pentru o clipă, avură impresia că o să se răstoarne. O singură smucitură în sens afirmativ: „Da!”

— Ştiţi ceva, spuse Ronnie în timp ce-şi retrăgea

mâinile de pe masă, mie jocul ăsta mi se pare o glumă stupidă!

Vocea îi tremura.

— Aprindeţi luminile, ceru domnul Rycroft.

Maiorul Burnaby se ridică şi aprinse luminile. Strălucirea bruscă a lămpilor dădu la iveală feţele palide şi speriate ale celor prezenţi.

Se priveau îngrijoraţi unul pe altul şi, într-un fel, nimeni nu ştia ce să spună.

— Aiureli, bineînţeles, spuse Ronnie cu un râs care trăda totuşi îngrijorarea.

— Prostii şi aiureli, spuse doamna Willett. Nimeni n-ar trebui să facă astfel de glume.

— În niciun caz glume cu morţi, spuse Violet. Nu-mi plac defel.

— Vă asigur că nu eu am mişcat masa, spuse Ronnie, care avea impresia că, în mod tacit, era acuzat că trişase. Jur că nu am mişcat masa.

— Vă asigur şi eu de acelaşi lucru, spuse domnul Duke. Dumneavoastră ce spuneţi domnule Rycroft?

— Bineînţeles că nu m-am atins de masă, replică acesta, puţin iritat.

— Sper să nu vă închipuiţi că mă pretez la astfel de glume macabre şi de prost gust, mormăi maiorul Burnaby.

— Violet dragă, nu cumva...

— Nici vorbă, mamă, nici vorbă. Eu nu aş fi în stare să fac aşa ceva.

Biata fată era gata, gata să izbucnească în lacrimi.

Toată lumea era profund stânjenită. Un nor negru se abătuse pe neaşteptate asupra acestei adunări pline de voioşie.

Maiorul Burnaby se sculă de pe scaun, se duse la fereastră şi trase perdeaua. Privi afară.

— Este ora cinci şi douăzeci şi cinci, spuse domnul Rycroft, uitându-se la ceasul de deasupra căminului.

Verifică apoi ora la propriul său ceas şi toţi cei prezenţi avură sentimentul că, într-un fel, gestul său nu era lipsit de semnificaţie.

— Scumpii mei, spuse doamna Willett, încercând să pară bine dispusă. Cred că ar fi mai bine să bem un cocteil. Sunteţi amabil să sunaţi camerista, domnule Garfield?

Tânărul îi îndeplini imediat rugămintea. Camerista aduse toate cele necesare, apoi Ronnie fu ales să pregătească băuturile. Atmosfera începea să se mai destindă. Ronnie ridică paharul, arătându-le şi celorlalţi cum să amestece ingredientele. Îi urmară cu toţii exemplul, cu excepţia maiorului care stătea tăcut în dreptul ferestrei.

— Domnule maior Burnaby, iată cocteilul dumneavoastră.

Maiorul se trezi ca dintr-un vis şi se întoarse încet spre cei din cameră.

— Vă mulţumesc, doamnă Willett, eu nu beau.

Privi încă o dată pe fereastră şi, apoi, cu paşi rari, se alătură grupului adunat în jurul căminului.

— Mii de mulţumiri, doamnă. A fost o seară foarte plăcută. Noapte bună.

— Sper că nu intenţionaţi să plecaţi?

— Mă tem că da.

— O, dar în niciun caz atât de repede şi pe o noapte ca aceasta.

— Scuzele mele, doamnă Willett, dar trebuie să-mi fac datoria. Dacă am avea un telefon...

— Un telefon?!

— Da... Sincer vorbind, sunt convins... aş vrea să fiu convins că Joe Trevelyan este viu şi nevătămat.

Superstiţii copilăreşti, fără îndoială, dar asta este situaţia. Bineînţeles că nu cred în asemenea inepţii, dar...

— Nu puteţi telefona de nicăieri. La Sittaford nu există telefon.

— Tocmai de aceea. Pentru că nu pot telefona, am să mă duc eu însumi acolo.

— Să vă duceţi dumneavoastră... dar nu puteţi merge cu maşina! Elmer nu-şi scoate automobilul pe o noapte ca asta.

Elmer era posesorul unui „Ford” demodat, singura maşină ce se afla prin partea locului şi pe care locuitorii satului o închiriau contra unui preţ piperat, ori de câte ori aveau nevoie să meargă la Exhampton.

— În niciun caz. Nici vorbă de automobil. Pot merge până acolo cu propriile-mi picioare.

Toţi protestară în cor.

— Dar, domnule maior, este absolut imposibil. Chiar dumneavoastră aţi spus că o să mai ningă.

— Timp de o oră şi mai bine nu cred să ningă. Până atunci, ajung eu acolo.

— Imposibil, decretă doamna Willett. Nu vă putem lăsa să faceţi o asemenea imprudenţă. Gazda era foarte tulburată şi îngrijorată.

Dar argumentele nu aveau niciun efect asupra maiorului Burnaby, care era un om ferm şi încăpăţânat. În clipa în care îşi punea ceva în minte, nimic pe lume nu l-ar mai fi putut abate din drum.

Se hotărâse să pornească pe jos până la Exhampton şi să se convingă cu propriii săi ochi că vechiul său prieten este în perfectă sănătate. După ce repetă de mai multe ori acest lucru, cei prezenţi îşi dădură seama că nu-l pot împiedica. Burnaby se înfăşură bine în paltonul său gros, aprinse lanterna şi

îşi croi drum în noapte.

— Mă abat o clipă pe la mine să iau o sticluţă cu coniac, spuse el bine dispus şi apoi mă avânt mai departe. O să-mi găsească Trevelyan un culcuş peste noapte. Ştiu că toată această agitaţie este ridicolă şi sunt convins că totul va fi în ordine. Nu vă faceţi griji, doamnă Willett. Indiferent dacă ninge sau nu, în câteva ore ajung eu la destinaţie. Noapte bună.

Maiorul plecă, iar ceilalţi musafiri reveniră în jurul căminului.

Rycroft se uită pe cer şi îi şopti lui Duke că probabil va mai ninge.

— Va începe să ningă înainte ca maiorul să ajungă la Exhampton, spuse ornitologul amator. Sper, cel puţin, să nu păţească nimic pe drum.

Duke se încruntă îngrijorat.

— Cred că ar fi trebuit să mă duc şi eu cu el. Nu trebuia să-l lăsăm singur.

— Îngrozitor, exclamă doamna Willett. Îngrozitor, Violet! Nu voi mai accepta niciodată astfel de jocuri. Bietul maior Burnaby va fi probabil surprins de viscol, iar dacă scapă de troiene poate să moară din pricina gerului. La vârsta lui e o mare imprudenţă să se aventureze pe o astfel de noapte. Şi apoi căpitanul Trevelyan este, bineînţeles, perfect sănătos.

Toţi repetară ca un ecou cuvântul „Bineînţeles”.

Dar în acele clipe niciunul dintre cei prezenţi nu se simţea în largul său. Dacă totuşi i se întâmplase ceva căpitanului Trevelyan... Dacă totuşi...

Capitolul III
ORA CINCI ŞI DOUĂZECI ŞI CINCI

Două ore şi jumătate mai târziu, cu puţin înainte de ora opt, maiorul Burnaby îşi croia cu greu drum pe poteca ce ducea spre uşa Vilei Hazelmoor, casa în care locuia cu chirie căpitanul Trevelyan. Burnaby ţinea strâns lanterna în mână şi înainta cu capul în piept pentru a se feri de rafalele orbitoare ale zăpezii.

Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă începuse să ningă cu fulgi mari şi grei. Maiorul Burnaby pufăia ca o locomotivă şi respira din greu, asemenea unui om complet epuizat. Trupul îi era aproape înţepenit din cauza frigului. Ajuns în faţa uşii, îşi scuturǎ bine picioarele, trase adânc aer în piept, tuşi scurt şi apoi sună. Soneria scoase un sunet strident şi ascuţit.

Burnaby aşteptă. După o pauză de câteva minute, timp în care nimeni nu răspunse, maiorul sună din nou.

Şi de data aceasta niciun semn de viaţă. Sună pentru a treia oară prelung şi insistent. Răsună acelaşi sunet strident şi ascuţit, dar nimeni nu dădu niciun semn de viaţă.

Uşa era prevăzută cu un ciocănaş care, în trecut, ţinuse loc de sonerie. Maiorul Burnaby apucă ciocănaşul şi lovi cu putere, producând un zgomot asurzitor ca un trăsnet, dar şi de data aceasta mica vilă rămase cufundată într-o tăcere de moarte.

Maiorul era descumpănit. Zăbovi o clipă ca şi cum nu înţelegea ce se întâmplă, apoi străbătu încet poteca şi ieşi pe poartă, întorcându-se pe drumul pe care venise la Exhampton. După ce parcurse mai bine de două sute de metri, ajunse în faţa micului birou al secţiei de poliţie. Avu din nou un moment de ezitare, apoi se hotărî şi intră.

Sergentul Graves, care îl cunoştea bine pe maior, se ridică mirat în picioare.

— Bună seara, domnule! Sincer să vă spun, nu mi-aş fi imaginat că aţi putea ieşi pe o vreme ca asta.

— Uite ce este, i-o tăie scurt Burnaby. Am sunat îndelung şi am bătut cu toată puterea la vila locuită de căpitanul Trevelyan şi n-am primit niciun răspuns.

— A, da, înţeleg. Azi e vineri, spuse sergentul care cunoştea bine tabieturile celor doi. Sper însă că nu vreţi să spuneţi că aţi venit pe jos tocmai de la Sittaford pe o noapte ca asta? Sunt convins că domnul căpitan Trevelyan nu se aştepta la o asemenea vizită.

— Nu ştiu dacă mă aştepta sau nu, dar eu am venit, spuse Burnaby categoric. Însă aşa cum ţi-am mai spus, nu pot intra în casă. Am bătut, am sunat, şi niciun răspuns.

În clipa aceea poliţistul păru că începe să împărtăşească şi el sentimentul de îngrijorare.

— Este ciudat, şopti ridicând din sprâncene.

— Bineînţeles că este ciudat, replică Burnaby.

— E puţin probabil să fi ieşit pe o noapte ca aceasta.

— Într-adevăr, e puţin probabil să fi plecat de-acasă.

— Foarte ciudat, spuse Graves din nou.

Maiorul începea să dea semne de nerăbdare faţă

de încetineala cu care reacţiona sergentul.

— N-ai de gând să întreprinzi nimic? izbucni el.

— Să întreprind ceva?

— Bineînţeles.

Poliţistul încerca să analizeze situaţia.

— Poate i s-a făcut rău, spuse, luminându-se la faţă. Am să încerc să dau un telefon. Rezemându-se de birou, apucă receptorul şi formă numărul căpitanului Trevelyan.

Apelurile telefonului rămaseră fără răspuns, la fel ca şi ţârâitul insistent al soneriei.

— S-ar părea că domnului căpitan i s-a făcut rău, spuse Graves în timp ce închidea telefonul. Şi unde mai pui că era singur în casă. Cred că ar fi mai bine să-l luăm cu noi pe doctorul Warren şi să mergem toţi trei la Hazelmoor.

Casa doctorului Warren se afla în imediata apropiere a secţiei de poliţie. Doctorul tocmai se aşezase la masă cu soţia sa şi nu primi cu entuziasm invitaţia de a-i însoţi. În cele din urmă, plecă împreună cu ei, bombănind printre dinţi, nu înainte însă de a-şi pune paltonul, galoşii şi un fular gros, lucrat de mână.

Zăpada continua să cadă abundentă.

— Infernală noapte, mormăi doctorul. Sper că nu m-aţi scos din cuibul meu pe o noapte ca asta ca să alergăm după potcoave de cai morţi. Trevelyan e tare ca piatra. Nu l-am auzit niciodată văitându-se că îl doare ceva.

Burnaby nu răspunse. Ajunşi la Hazelmoor, sunară din nou, bătură în uşă cu toată puterea, dar fără niciun rezultat. Doctorul le propuse atunci să meargă în spatele casei şi să încerce să forţeze o fereastră. „E mai simplu decât să deschidem o uşă”, insistă el.

Graves fu de acord şi se duseră împreună în spatele casei. Încercară să forţeze o uşă laterală, dar fără niciun rezultat. Ajunseră în fine pe aleea acoperită de zăpadă din spatele vilei. Deodată Warren scoase un strigăt de uimire.

— Ia uitaţi-vă! Fereastra biroului este deschisă!

Într-adevăr, fereastra biroului era puţin întredeschisă!

Îşi iuţiră paşii. Pe o noapte ca aceasta, un om în toate minţile nu ar fi lăsat geamurile deschise. În cameră ardea o lumină care se răsfrângea pe zăpadă într-un fascicol gălbui.

Cei trei bărbaţi ajunseră în acelaşi timp în faţa ferestrei. Burnaby intră primul, urmat imediat de poliţist. Rămaseră amândoi încremeniţi în prag. Maiorul scoase un strigăt înăbuşit. O clipă mai târziu, doctorul intră şi el şi avu în faţa ochilor aceeaşi privelişte.

Căpitanul Trevelyan zăcea pe podea cu faţa în jos şi braţele larg desfăcute. Camera era într-o stare de totală dezordine: sertarele biroului fuseseră forţate şi trase afară, pretutindeni erau împrăştiate hârtii. Fereastra de alături era spartă lângă mânerul de închidere, în locul unde fusese forţată. Pe jos, alături de căpitanul Trevelyan se afla un cilindru lung şi gros de culoare verde-închis.

Doctorul Warren îngenunche pe podea. Într-o clipă totul îi fu limpede. Se ridică palid la faţă.

— E mort? întrebă Burnaby.

Doctorul răspunse afirmativ, apoi se întoarse către Graves:

— Este de competenţa dumneavoastră să ne spuneţi cum trebuie să procedăm. Tot ce pot eu face este să examinez cadavrul deşi cred că ar fi poate

mai bine să aşteptăm până vine inspectorul. Vă pot spune de pe acum cauza decesului. Fractură de baza craniului. Şi cred că pot ghici şi care a fost instrumentul crimei, spuse el arătând cilindrul gros ce zăcea aruncat pe podea.

— Trevelyan obişnuia să pună la uşă suluri umplute cu nisip, pentru a opri curentul, spuse Burnaby răguşit.

— Într-adevăr, un instrument foarte eficient!

— Fir-ar să fie!

— Bine, dar... izbucni poliţistul care de-abia acum începea să-şi dea seama despre ce este vorba. Cu alte cuvinte s-a comis o crimă!

Poliţistul se îndreptă spre masa unde se afla telefonul.

Maiorul Burnaby se apropie de doctor.

— Aveţi cumva idee, spuse el, respirând din greu, când s-a produs decesul?

— În urmă cu două sau poate chiar trei ore. Cel puţin aşa s-ar părea la prima vedere.

— Vreţi să spuneţi, întrebă Burnaby, în timp ce încerca să-şi umezească buzele uscate, vreţi să spuneţi că a fost ucis la ora cinci şi douăzeci şi cinci?

Doctorul îl privi oarecum surprins.

— Ei bine, dacă ar fi să stabilesc ora exactă, aş spune cinci şi douăzeci şi cinci.

— Ooo, de necrezut!

Warren îl privi lung. Maiorul se îndreptă mecanic spre un fotoliu, se prăbuşi pe perne şi, în timp ce pe chipul său începea să se citească un sentiment de groază, murmură ca pentru sine:

— Ora cinci şi douăzeci şi cinci?! Formidabil! Deci, până la urmă, a fost adevărat.

Capitolul IV
INSPECTORUL NARRACOTT

În dimineaţa următoare doi bărbaţi se aflau în micul birou al Vilei Hazelmoor.

Inspectorul Narracott privi în jurul său cu atenţie. Ridică nedumerit din sprâncene şi rosti gânditor: „Mda, mda”.

Inspectorul Narracott era un poliţist deosebit de talentat. Perseverenţa calmă, logica desăvârşită şi un remarcabil simţ al observaţiei îi asigurau întotdeauna succesul acolo unde alţii ar fi eşuat lamentabil.

Narracott era un bărbat înalt, cu gesturi potolite, avea ochi cenuşii şi meditativi şi vorbea blajin şi rar ca toţi locuitorii din comitatul Devonshire.

Chemat de urgenţă de la Exeter să preia cazul, inspectorul sosise cu primul tren în cursul dimineţii. Drumurile erau inaccesibile, chiar şi pentru automobile cu lanţuri la roţi, altfel inspectorul ar fi sosit încă de noaptea trecută. Acum se afla în biroul căpitanului Trevelyan şi tocmai terminase examinarea amănunţită a camerei. Împreună cu el se afla sergentul Pollock de la poliţia din Exhampton.

— Mda, spuse din nou inspectorul Narracott.

Razele palide ale soarelui de iarnă pătrundeau prin fereastră. La aproximativ o sută de metri se afla un gard, dincolo de care începeau colinele abrupte. Cât vedeai cu ochii, totul era acoperit de zăpada

imaculată.

Inspectorul se aplecă din nou asupra cadavrului care fusese lăsat în acelaşi loc, pentru cercetări. Fiind el însuşi un sportiv desăvârşit, Narracott recunoscu imediat în persoana căpitanului Trevelyan tipul atletului – umerii puternici, mijlocul îngust şi musculatura foarte bine dezvoltată; capul mic era bine prins de umeri iar barba ascuţită, caracteristică marinarilor de profesie, era tăiată îngrijit. Căpitanul Trevelyan trebuie să fi avut aproximativ şaizeci de ani, aprecie inspectorul, dar în orice caz nu arăta mai mult de cincizeci şi unu.

— Stranie afacere, spuse inspectorul Narracott.

— Da! încuviinţă sergentul Pollock.

Inspectorul se întoarse spre Pollock şi îl întrebă ce gândeşte despre cele întâmplate.

— Vedeţi... Cu un gest reflex, sergentul se scarpină în cap. Poliţistul era un om foarte precaut, niciodată dispus să vorbească mai mult decât trebuie. Vedeţi, domnule, începu el. După părerea mea este foarte probabil că omul a venit în dreptul ferestrei, a forţat încuietoarea şi apoi a început să răscolească prin cameră. În tot acest timp căpitanul Trevelyan pare să se fi aflat la etaj. Mai mult ca sigur, hoţul era convins că nu e nimeni acasă...

— Unde se află dormitorul căpitanului?

— Sus, domnule, chiar deasupra acestei camere.

— În luna asta, la ora patru este întuneric. Dacă Trevelyan se afla în dormitor, lumina era aprinsă şi atunci hoţul ar fi văzut, mai mult ca sigur, acest lucru, în timp ce se apropia de fereastră.

— Bănuiţi că hoţul a stat la pândă?

— Un hoţ în toate minţile nu pătrunde într-o casă cu lumina aprinsă. Dacă totuşi cineva a pătruns cu

forţa, a făcut-o cu convingerea că în casă nu se afla nimeni.

Sergentul Pollock se scărpină din nou în cap.

— Trebuie să recunosc că totul pare puţin cam ciudat, dar asta e situaţia.

— În fine, hai să zicem că pentru moment totul este limpede. Să vedem însă cum stau lucrurile mai departe.

— Perfect. Să presupunem atunci că domnul Trevelyan aude un zgomot la parter. Coboară să vadă ce se întâmplă. În timp ce coboară scările, hoţul îl aude. Apucă sulul acesta gros, se ascunde după uşă şi în clipa în care căpitanul intră în cameră, îl loveşte cu putere pe la spate.

Inspectorul Narracott fu de acord.

— Da, totul pare foarte logic. Trevelyan este doborât la pământ în timp ce se află cu faţa spre fereastră. Cu toate acestea, dragă Pollock, explicaţia ta nu-mi prea place.

— Cum aşa, domnule?

— Fiindcă pur şi simplu nu cred că hoţii pătrund într-o casă la ora cinci după-amiază.

— Da, aveţi dreptate. Poate că totuşi hoţul a apreciat că are de-a face cu o ocazie rară.

— Să faci o spargere doar pentru că ai văzut o fereastră deschisă nu aş spune că este o ocazie rară. Asta a fost mai degrabă o spargere premeditată. De altfel, priveşte la harababura din cameră. Unde era firesc să alerge mai întâi hoţul? Bineînţeles la debara, unde se ţine argintăria.

— Aveţi perfectă dreptate, recunoscu sergentul.

— Şi apoi harababura aceasta, aş zice chiar haosul, sertarele scoase de la locul lor şi lucrurile răvăşite pretutindeni. Este clar vorba de o înscenare.

— Înscenare?!

— Priveşte, Pollock! Fereastra nu a fost forţată. Cineva a vrut pur şi simplu să simuleze acest lucru.

Pollock examină cu atenţie încuietoarea ferestrei şi scoase un strigăt de uimire.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule, spuse el plin de respect. Cine s-ar fi gândit la una ca asta?

— Cineva care vrea să ne inducă în eroare, numai că nu-i prea merge cu noi!

Faptul că inspectorul se situase pe acelaşi plan cu el, îl făcu pe Pollock să se simtă măgulit. În felul acesta simplu, Narracott reuşea întotdeauna să-şi atragă simpatia colaboratorilor săi.

— Deci vreţi să spuneţi că nu este vorba de o spargere? Cu alte cuvinte, totul s-a petrecut în interior?

Narracott dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el. Curios este însă faptul că ucigaşul pare să fi pătruns totuşi pe fereastră. După cum reiese din raportul dumitale şi al lui Graves, şi după cum m-am convins eu însumi, mai sunt încă vizibile pete umede acolo unde s-a topit zăpada adusă în cameră de ghetele ucigaşului. Pete umede nu se află decât în această cameră. Comisarul Graves a declarat categoric că în clipa în care a pătruns în hol împreună cu doctorul Warren nu se zărea nicio urmă de zăpadă. Când a intrat în birou el le-a observat pe dată. Deci mai mult ca sigur că ucigaşul a fost primit în cameră pe fereastră de către căpitanul Trevelyan în persoană. În consecinţă, trebuie să fi fost vorba de o cunoştinţă de a sa. Dumneata eşti din partea locului, Pollock. Mi-ai putea spune dacă Trevelyan avea duşmani?

— Nu, domnule. Aş spune chiar că n-avea niciun

duşman pe lume. Era, într-adevăr, puţin cam lacom de bani; era un om sever şi nu suporta neseriozitatea, dar, la drept vorbind, aceste trăsături de caracter îl făceau respectat de cei din jur.

— Niciun duşman, spuse Narracott gânditor.

— În orice caz niciun duşman de prin părţile locului.

— Da, ai dreptate. Nu putem şti ce duşmani a avut pe timpul când activa în marină. Din proprie experienţă, pot să-ţi spun, Pollock, că cine îşi face duşmani într-un loc va avea duşmani pretutindeni. Oricum, nu putem exclude această posibilitate. Şi acum iată-ne ajunşi, în mod logic, la mobilul banal al celor mai multe crime – banii. Căpitanul Trevelyan era, după câte am impresia, un om bogat, nu-i aşa?

— Foarte bogat, după cât se pare. Dar puţin cam zgârcit. Nu era omul la care să îndrăzneşti să te duci cu o listă de subscripţie.

— Aha! făcu Narracott gânditor.

— Păcat că a nins atâta, adăugă sergentul. Dacă nu s-ar fi aşternut zăpada, am fi găsit măcar urmele ucigaşului, ceea ce tot ar fi reprezentat un punct de pornire.

— Se mai afla cineva în casă? întrebă inspectorul.

— Nu. În ultimii cinci ani, căpitanul Trevelyan a avut un singur om de serviciu, un matroz ieşit la pensie. Venea zilnic şi o femeie la Vila Sittaford, dar fostul matroz, pe nume Evans, era cel care pregătea mâncarea şi avea grijă de stăpânul său. Acum aproximativ o lună, Evans s-a însurat, fapt care l-a iritat grozav pe căpitan. Cred că acesta este de altfel şi motivul pentru care a consimţit în cele din urmă să închirieze Vila Sittaford doamnei din Africa de Sud. Altfel căpitanul nu ar fi permis niciunei femei să-i intre în casă. Evans locuieşte cu soţia imediat după colţ, pe

Fore Street, şi venea în fiecare zi să pregătească cele necesare şi să facă ordine pentru stăpân. Evans se află acum aici. L-am chemat ca să staţi de vorbă cu dânsul. Mi-a declarat că a părăsit Vila Hazelmoor ieri după-amiază la ora două jumătate, deoarece căpitanul nu mai avea nevoie de el.

— Da, foarte bine. Doresc să vorbesc cu Evans. Am putea afla de la el lucruri care să ne fie de folos.

Sergentul Pollock se uită întrebător la superiorul său. Era ceva ciudat în tonul acestuia.

— Credeţi cumva... începu Pollock.

— Cred, spuse inspectorul Narracott foarte categoric, că acest caz este mult mai complicat decât pare la prima vedere.

— Cum adică, domnule?

Inspectorul nu era însă dispus să se lanseze în explicaţii.

— Spui că omul acela se află aici?

— Vă aşteaptă în sufragerie, domnule inspector.

— Perfect. Mă duc să discut cu el. Dar ce fel de om este Evans?

Sergentul Pollock se simţea mult mai în largul lui când trebuia să raporteze fapte, decât atunci când era solicitat să descrie pe cineva.

— Tipul matrozului ieşit la pensie, domnule inspector. După părerea mea nu-i cine ştie ce de capul lui.

— Obişnuieşte să bea?

— După câte ştiu, nu i-a mers faima în sensul ăsta.

— Ce poţi să-mi spui despre soţia lui? A fost cumva vreo simpatie de-a căpitanului?

— O, nu, domnule. Nici vorbă de aşa ceva. Căpitanul Trevelyan era un om foarte serios.

— Presupun că Evans era foarte devotat stăpânului

său, nu-i aşa?

— După cât se pare, da. Altfel, într-un orăşel mic cum este Exhamptonul, s-ar fi aflat imediat.

— Ai dreptate, spuse Narracott. Ei bine, cred că aici nu mai avem nimic de văzut. Am să discut cu Evans şi am să cercetez puţin şi restul casei. Mergem apoi la hanul „Trei Coroane” unde vreau să stau de vorbă cu maiorul Burnaby. Afirmaţia sa în legătură cu ora la care s-a produs crima mi se pare cam ciudată. Cinci şi douăzeci şi cinci, parcă aşa a spus, nu? Mai mult ca sigur că tăinuieşte ceva, altfel nu-mi pot explica precizia cu care a fixat această oră.

Cei doi poliţişti se îndreptară spre uşă.

— Misterioasă treabă! exclamă sergentul Pollock privind lucrurile aruncate în dezordine pe podea. Şi pe deasupra înscenarea asta de spargere!

— Nu înscenarea este lucrul care mi se pare cel mai ciudat, spuse Narracott. În aceste împrejurări era probabil cea mai firească soluţie. Ceea ce mi se pare deosebit de ciudat în acest caz este fereastra.

— Cum adică fereastra, domnule?

— Da. Fereastra. Pentru că mă întreb de ce a trebuit să vină criminalul la fereastră? Să presupunem că era o cunoştinţă de-a lui Trevelyan şi că acesta i-a dat drumul în casă fără nicio discuţie. Atunci nu era mai firesc ca persoana să fi intrat pe uşa din faţă? Să ocoleşti casa pentru a ajunge la fereastra din spate pe o asemenea noapte, ar fi fost nu numai foarte dificil, dar şi neplăcut dacă ţinem cont de stratul gros de zăpadă care împiedica drumul. Deci trebuie să fi existat un motiv.

— Poate că omul nu a vrut să fie văzut de pe şosea când intră în casă.

— Ieri după-amiază nu prea ar fi avut cine să-l

vadă. Numai cine n-avea încotro ieşea din casă pe o asemenea vreme. Nu, nu! Altul trebuie să fie motivul. Până la urmă va ieşi el la iveală!

Capitolul V
EVANS

Evans îi aştepta în sufragerie. În clipa când intrară, se ridică respectuos în picioare.

Fostul matroz era un bărbat scund şi bine legat. Avea braţe lungi şi, probabil din obişnuinţă, stătea mai tot timpul cu pumnii strânşi. Era ras cu grijă şi avea ochi mici şi bulbucaţi, dar întreaga sa înfăţişare voioasă şi îndatoritoare reuşea să înlăture impresia de buldog pe care ţi-o făcea la prima vedere.

Dintr-o privire, Narracott îşi dădu seama cu cine are de-a face. „Personaj inteligent, şiret şi înzestrat cu simţ practic; pare puţin cam speriat”, îşi rezumă el impresiile. Apoi inspectorul îi puse primele întrebări.

— Dumneata eşti Evans, dacă nu mă înşel?

— Da, domnule.

— Prenumele.

— Robert Henry.

— Perfect. Ei, şi acum, ce ştii dumneata despre această afacere?

— Absolut nimic, domnule. Sincer să vă spun, m-a dat gata. Cine şi-ar fi închipuit că puteau să-i facă de petrecanie căpitanului Trevelyan?

— Când l-ai văzut pe stăpânul dumitale ultima oară?

— La ora două... Da, la două, domnule. După masa de prânz am strâns lucrurile şi am pregătit cina, după

cum vedeţi. Căpitanu’ mi-a spus că nu e nevoie să mai vin şi seara.

— În ce consta munca dumitale aici?

— De obicei mă întorceam seara, pe la şapte, şi mai stăteam vreo două ore. Uneori căpitanu’ îmi spunea că nu mai are nevoie de mine.

— Cu alte cuvinte, nu ai fost surprins ieri când ţi s-a spus că seara nu va mai fi nevoie de serviciile dumitale?

— Nu, domnule. Nici c-o seară înainte n-am mai venit, din cauza zăpezii. Căpitanu’ era un om foarte inimos când îţi vedeai cinstit de treabă. Eu l-am cunoscut destul de bine, cu toate tabieturile lui.

— De fapt, ce ţi-a spus ieri la prânz când ai plecat?

— S-a uitat pe fereastră şi apoi mi-a spus: „Sunt sigur că Burnaby nu mai vine astăzi. Nici nu-i de mirare, a mai zis el. Sittafordul este complet izolat. Pe cinstea mea, n-am mai văzut aşa o iarnă de pe când eram copil!” Domnul Burnaby era prietenul său cel mai bun. Vinerea venea totdeauna la căpitan şi jucau şah şi dezlegau acrostihuri. Marţea, se ducea căpitanu’ la maiorul Burnaby. Căpitanu’ respecta cu sfinţenie acest obicei. După aceea domnul mi-a spus: „Poţi să pleci, Evans. Până mâine dimineaţă nu mai am nevoie de tine”.

— În afară de această referire la maiorul Burnaby, n-a mai spus cumva domnul Trevelyan că urmează să primească o anumită persoană în cursul după-amiezii?

— Nu, domnule. N-a suflat nicio vorbă despre asta.

— În regulă, Evans. După câte am auzit te-ai căsătorit de curând?

— Chiar aşa, domnule inspector. Cu fiica doamnei Belling de la hanul „Trei Coroane”. Evenimentul s-a

întâmplat acum vreo două luni.

— Căpitanul Trevelyan nu a primit vestea cu entuziasm, nu-i aşa?

Evans zâmbi ironic.

— Căpitanul nu prea s-a bucurat, e adevărat, dar Rebecca mea e o fată de aur şi găteşte minunat. Speram să ne ocupăm împreună de gospodăria căpitanului. Dar domnul nici nu voia să audă de asta. Spunea că nu vrea să-i aduc femei în casă. De fapt, lucrurile erau cam încurcate când a venit doamna aceea din Africa de Sud şi s-a oferit să închirieze Vila Sittaford pe timpu' iernii. Căpitanu' a închiriat casa, iar eu veneam în fiecare zi să-i fac curăţenie. Sincer să vă spun, speram din tot sufletu' că până la sfârşitul iernii domnul o să se răzgândească şi o să mă întorc cu Rebecca mea la Sittaford. Fiincă nici n-ar fi simţit-o în casă. Rebecca ar fi stat numai la bucătărie şi ar fi făcut în aşa fel încât căpitanu' să nu dea cu ochii de ea.

— Ai cumva idee de ce era căpitanul atât de pornit împotriva femeilor?

— Din obişnuinţă, domnule, asta-i tot. Am mai văzut eu cazuri din astea. E vorba de timiditate şi nimic mai mult. O donşoară l-o fi luat peste picior şi l-a tratat cu refuz când era mai tânăr, şi uite aşa a rămas!

— A fost căsătorit vreodată?

— Nu, domnule.

— Ştii cumva dacă mai avea alte rude?

— Cred că avea o soră lângă Exeter şi l-am auzit vorbind de nişte nepoţi.

— Veneau pe la el?

— Nu. Cât despre sora din Exeter, cred că erau certaţi.

— Ştii cum o cheamă?

— Parcă Gardner, dar nu sunt sigur.

— Îi ştii adresa?

— Îmi pare rău, dar n-o ştiu.

— Am să dau fără îndoială peste adresă când o să cercetez hârtiile căpitanului Trevelyan. Evans, ai putea să-mi spui acum ce ai făcut ieri după-amiază, după ora patru?

— Am stat acasă, domnule inspector.

— Unde locuieşti?

— Imediat după colţ, pe Fore Street, la numărul 85.

— Şi spui că n-ai ieşit deloc?

— Cum era să ies, domnule, pe o asemenea ninsoare?

— Ai dreptate, ai dreptate. Ar putea veni cineva în sprijinul declaraţiei dumitale?

— Cum adică?

— Este cineva, vreau să spun, care ştie că ieri după-amiază ai stat tot timpul în casă?

— Nevastă-mea.

— Eraţi singuri acasă?

— Da, domnule inspector.

— Bine, Evans. Sunt convins că aşa este. Pentru moment asta e tot.

Fostul matroz se legăna nehotărât de pe un picior pe altul, dar în cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Aş putea să vă ajut cu ceva, să fac puţină ordine pe aici?

— Nu. Totul trebuie lăsat aşa cum se află în prezent.

— Da. Înţeleg.

— Apropo, Evans, n-ar fi rău să mai rămâi pe aici cât timp cercetez restul casei. S-ar putea să-ţi mai

pun unele întrebări.

— Cum doriţi dumneavoastră.

Inspectorul Narracott nu-i mai dădu nicio atenţie şi începu să cerceteze cu atenţie camera. Discuţia avusese loc în sufragerie. Pe masă se afla cina: limbă fiartă, tăiată felii, ardei muraţi, brânză şi biscuiţi. Pe sobiţa de lângă cămin se afla o cratiţă cu supă. Pe bufet fuseseră aşezate cu grijă o sticlă de vin, un sifon şi două sticle de bere. Alături stăteau ordonat aliniate mai multe cupe de argint. Printre acestea un articol cu totul neaşteptat – trei romane aproape neatinse. Inspectorul Narracott examină câteva dintre trofeele de argint şi citi inscripţiile.

— Căpitanul Trevelyan a făcut sport, după cum se vede.

— Da, bineînţeles, răspunse Evans. A fost toată viaţa un adevărat atlet.

Inspectorul Narracott citit titlurile celor trei romane: *Amorul este cheia, Băieţii veseli din Lincoln, Prizonierul Amorului.*

— Ia te uită! Preferinţele literare ale căpitanului mi se par cam fistichii.

— Despre cărţi vorbiţi? spuse Evans râzând. Păi astea nu sunt de citit. Sunt premiul obţinut de căpitan la Concursul de acrostihuri al Căilor Ferate. Domnul a trimis zece soluţii pe nume diferite. A scris şi pe numele meu. Dânsul zicea că Fore Street, nr. 85, e o adresă foarte nimerită pentru aşa ceva. Zicea: cu cât numele şi adresa concurentului sunt mai banale, cu atât şansele de câştig sunt mai mari. Şi, într-adevăr, am primit un premiu, dar nu cele două mii de lire sterline mult visate, ci trei romane noi nouţe, nişte cărţi pe care n-ar da nimeni nici doi bani.

Narracott zâmbi, îi ceru din nou lui Evans să mai

rămână şi îşi continuă investigaţiile. În colţul camerei se afla un dulap uriaş. Arăta aproape ca o debara. Aici zăceau aruncate una peste alta două perechi de schiuri, o pereche de vâsle aşezate în picioare, vreo doisprezece colţi de hipopotam, undiţe, plase şi alte ustensile de pescuit, un sac cu bastoane de golf, o rachetă de tenis, un picior uriaş de elefant împăiat şi o piele de tigru. Era limpede că în clipa în care închiriase casa, căpitanul Trevelyan îşi luase obiectele preferate pentru a nu le lăsa pe mâna chiriaşelor.

— Nostimă idee să cari atâtea lucruri, spuse inspectorul. Doar închiriase casa numai pentru câteva luni.

— Chiar aşa, domnule.

— Putea să le încuie şi să le lase pe toate la Sittaford.

Pentru a doua oară, în cursul acestei discuţii, Evans zâmbi ironic.

— Ar fi fost mult mai simplu cum ziceţi dumneavoastră, dar la Vila Sittaford nu prea sunt multe dulapuri. Arhitectu' a făcut planul casei împreună cu căpitanu' şi, la drept vorbind, numai o femeie e în stare să-şi dea seama cât valorează o debara. Aşa cum spuneaţi, era mult mai uşor dacă nu căram toate lucrurile astea până aici. N-a fost o treabă simplă, pe cinstea mea. Căpitanu' însă nu se împăca deloc cu ideea că altcineva şi-ar putea băga nasu' printre lucrurile lui. Dânsul spunea că n-are rost să pui lucrurile sub lacăt, fiincă femeia tot le dă de urmă. La mijloc e curiozitatea, zicea el. Mai bine laşi uşile larg deschise dacă vrei să nu pună nimeni mâna pe ele. Dar cel mai sigur este să le iei cu tine şi să le porţi personal de grijă. Aşa că le-am luat cu noi şi n-a fost uşor să le aducem până aici. Căpitanu' ţinea la

lucrurile astea ca la ochii din cap.

De atâta vorbă, Evans se opri cu respiraţia tăiată. Inspectorul Narracott dădea din cap, pus pe gânduri. Ar fi vrut să obţină şi alte informaţii şi avea impresia că a sosit momentul să abordeze subiectul.

— Doamna Willett, spuse Narracott ca din întâmplare, era o veche prietenă de-a căpitanului, nu-i aşa?

— Nu, domnule inspector. N-o văzuse niciodată.

— Eşti sigur? întrebă inspectorul pe un ton ferm.

— Să vedeţi... Bătrânul marinar fusese luat prin surprindere de tonul inspectorului. De fapt căpitanu' nu mi-a spus că n-o cunoştea, da' sunt convins sută la sută că n-o mai văzuse în viaţa lui.

— Îţi pun această întrebare, explică Narracott, fiindcă mi se pare cam ciudat să închiriezi o casă la Sittaford tocmai în timpul iernii. Şi apoi, dacă doamna Willett îl cunoştea pe căpitanul Trevelyan şi ştia cum este împărţită casa putea să-i scrie personal că e dispusă să închirieze.

Evans dădu din cap.

— Scrisoarea a fost trimisă de Agenţia imobiliară Williamson.

Inspectorul Narracott ridică din sprâncene. Toată afacerea cu închirierea Vilei Sittaford i se părea foarte stranie.

— Bănuiesc că doamna Willett a discutat personal cu căpitanul Trevelyan, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Dânsa a venit să vadă casa, iar căpitanu' i-a arătat încăperile.

— Eşti sigur că nu se mai întâlniseră înainte?

— Fără doar şi poate, domnule.

— Se... Inspectorul se opri o clipă pentru a-şi formula întrebarea cât mai firesc cu putinţă. Se

înţelegeau bine? Vreau să spun, erau în relaţii prieteneşti?

— Doamna era foarte prietenoasă. Pe buzele lui Evans miji un zâmbet. Nu-l slăbea deloc, cum s-ar zice. Se întrecea tot lăudând casa şi îl întreba dacă dânsul a făcut planurile.

— Dar căpitanul?

Evans râse din toată inima.

— O doamnă atât de guralivă, nu era omu' cel mai potrivit să spargă gheaţa cu căpitanu'. Dânsul era foarte politicos, dar numai atât şi refuza orice invitaţie.

— Ce fel de invitaţie?

— Doamna îi spunea să considere casa ca şi cum n-ar fi închiriată şi să treacă pe la ele când îi doreşte inima. Chiar aşa spunea.

— Ai avut cumva impresia că doamna Willett dorea să-l cunoască mai bine pe căpitan?

Narracott era nedumerit. Acesta să fi fost motivul pentru care fusese închiriată casa? Era vorba cumva de o simplă introducere pentru a câştiga prietenia căpitanului Trevelyan? Oare acesta să fi fost jocul? Poate femeia nu s-a gândit nicio clipă că Trevelyan se va muta tocmai la Exhampton. Poate îşi făcuse chiar socoteala că bătrânul marinar se va muta într-una din vilişoarele din jur sau, eventual, va locui la maiorul Burnaby. Răspunsul lui Evans nu-i lămuri în niciun fel această dilemă.

— Doamna este o persoană foarte primitoare. Totdeauna invită pe câte cineva la prânz sau la cină.

Narracott dădu din cap. Îşi dădea seama că aici nu mai avea nimic de aflat, dar se hotărâse să o vadă negreşit pe doamna Willett. Sosirea precipitată a acesteia trebuia studiată mai amănunţit.

— Pollok, vino încoace, te rog. Mergem împreună sus.

Îl lăsară pe Evans în sufragerie şi urcară la etaj.

— Ce părere aveţi? E amestecat cu ceva? întrebă încet sergentul, făcând semn cu capul spre sufragerie, unde-l lăsaseră pe Evans.

— S-ar părea că nu, răspunse Narracott. Dar nu se ştie niciodată. Orice s-ar zice, omul acesta nu e tocmai prost.

— Nu, nu-i prost.

— Povestea lui pare destul de plauzibilă, continuă inspectorul. Foarte clară şi în afară de orice suspiciune. Totuşi, aşa cum spuneam, nu se ştie niciodată.

Cu această concluzie, caracteristică spiritului său prevăzător şi suspicios, inspectorul se puse pe treabă şi începu să cerceteze camerele. La etaj se aflau trei dormitoare şi o baie. Două dormitoare erau goale şi, după toate aparenţele, nu fuseseră folosite de câteva săptămâni. Camera în care locuise căpitanul Trevelyan era într-o ordine desăvârşită. Narracott cercetă toate colţurile, deschise dulapuri şi trase sertare. Toate lucrurile erau la locul lor. Era camera unui om de o pedanterie dusă până la extrem. Inspectorul trecu apoi în baia de alături. Şi aici domneau ordinea şi curăţenia, ca într-o farmacie.

— Aici nu-i nimic, spuse el.

— Nu, totul pare să fie în ordine.

— Pollok, cercetează hârtiile de pe masa de lucru din birou. Uită-te atent prin ele şi spune-i lui Evans că poate să plece. Am să-l vizitez acasă ceva mai târziu.

— Am înţeles, domnule inspector.

— Puteţi lua cadavrul. Apropo, aş vrea să discut şi cu doctorul Warren. Mi se pare că locuieşte prin

apropiere. Stă cumva lângă hanul „Trei Coroane”?

— Nu, domnule.

— Atunci mă duc mai întâi la han. Tu continuă-ţi treaba, Pollok.

Sergentul se duse în sufragerie pentru a-i spune lui Evans că poate să plece. În acest timp, inspectorul părăsea Vila Hazelmoor şi se îndrepta grăbit spre hanul „Trei Coroane”.

Capitolul VI
HANUL „TREI COROANE”

Inspectorul Narracott nu a reuşit să stea de vorbă cu maiorul Burnaby decât după ce a avut o lungă întrevedere cu doamna Belling, patroana hanului „Trei Coroane”. Doamna Belling, o femeie grasă şi foarte emotivă, avea un debit verbal inepuizabil, iar când îşi dădea drumul la gură trebuia să te resemnezi şi să o asculţi cu răbdare până când se hotăra să tacă din proprie iniţiativă.

— Şi ce mai noapte de pomină! Cine şi-ar fi închipuit că bietului om o să i se întâmple una ca asta! Am spus-o eu, nu o dată, că ticăloşii ăştia de vagabonzi poartă toată vina. Nesuferite creaturi. Cine le iese în cale nu scapă niciodată teafăr. Bietul căpitan Trevelyan n-avea nici măcar un câine care să-i poarte de grijă. Dacă avea el un câine, altfel ar fi stat lucrurile. Oh, of, şi când te gândeşti că nu ştii niciodată ce se întâmplă la doi paşi de tine! — Da, da, domnule Narracott, îşi continuă ea peroraţia, răspunzând printre altele şi la întrebările poliţistului. Maiorul Burnaby îşi ia chiar acum micul dejun, îl puteţi găsi în cafenea. Vai, şi ce mai noapte a petrecut bietul om, fără pijama, fără nimic, iar eu, o văduvă neputincioasă, care nu l-am putut ajuta cu nimic, dar dânsul s-a arătat foarte amabil. Zău că da. Era foarte tulburat şi răscolit. Şi nici nu-i de mirare. Când te

gândeşti că prietenul lui cel mai bun a fost ucis. Nişte oameni minunaţi amândoi, n-am ce zice, deşi căpitanului i-a cam mers vestea că este un pic cam zgârcit. Doamne, Doamne, eu ziceam că e periculos să locuieşti cocoţat tocmai acolo sus la Sittaford, izolat de restul lumii. Şi acum iată, nu ştii ce să mai crezi! Să-i facă de petrecanie căpitanului, nici mai mult nici mai puţin chiar aici în Exhampton. Dar aşa-i viaţa, domnule inspector, la ce te-aştepţi mai puţin tocmai aia se întâmplă.

Inspectorul fu întrutotul de acord cu doamna Belling.

— Aţi mai avut şi alţi clienţi ieri? Mă refer la persoane venite din afară.

— Staţi să mă gândesc. Au fost domnul Moresby şi domnul Jones, comercianţi amândoi. A mai fost şi un domn tânăr din Londra. În afară de ei n-a mai venit nimeni. E şi normal să nu prea fie clienţi pe vremea asta. Iarna nu e mare agitaţie pe la noi. A, dar staţi! Îl uitam pe tânărul care a sosit cu ultimul tren. Un tinerel cam curios din fire, aş zice. Nu s-a sculat încă.

— Cu trenul de ora zece? întrebă inspectorul. Dacă-i aşa, nu este cazul să ne ocupăm prea mult de el. Ce-mi puteţi spune însă despre celălalt tânăr din Londra? Îl cunoaşteţi?

— Nu l-am văzut în viaţa mea. Nu-i în niciun caz comerciant, trebuie să fie o persoană ceva mai respectabilă. În clipa asta nu-mi amintesc numele lui, dar îl găsim în registru. A plecat din Exeter cu primul tren de dimineaţă – la şase şi zece. Mi s-a părut cam ciudat. Sincer vorbind, tare aş vrea să ştiu ce căuta pe la noi.

— V-a spus ce ocupaţie are?

— N-a suflat o vorbă.

— A ieşit prin oraş?

— A sosit la ora prânzului, a ieşit în jur de patru jumătate, iar la şase şi douăzeci era înapoi.

— Pe unde s-o fi dus oare?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule. Am impresia că a ieşit doar aşa, să facă o plimbare. De fapt a plecat înainte de-a începe ninsoarea, dar oricum n-aş zice că era vremea cea mai potrivită să ieşi la plimbare.

— A ieşit pe la patru şi jumătate şi s-a întors pe la şase şi douăzeci, spuse inspectorul contrariat. Mi se pare puţin cam ciudat. A întrebat cumva de căpitanul Trevelyan?

— Nici vorbă, domnule inspector. N-a pomenit niciun nume. A stat tot timpul izolat şi tăcut. Un tânăr foarte drăguţ, nimic de zis, dar puţin cam speriat.

Inspectorul se duse să cerceteze registrul.

— „James Pearson – Londra”, citi el. Asta nu înseamnă mare lucru. Va trebui să facem unele investigaţii în legătură cu acest domn James Pearson.

Apoi ieşi şi se duse spre cafenea pentru a sta de vorbă cu maiorul Burnaby. Maiorul se afla singur în încăpere. Bea tacticos o cafea de o culoare puţin cam dubioasă şi citea absorbit cotidianul „The Times”.

— Domnul maior Burnaby, dacă nu mă înşel?

— Exact.

— Sunt inspectorul Narracott din Exeter.

— Bună dimineaţa, domnule inspector. Ceva nou?

— Da, domnule. Cred că facem unele progrese. Aş putea spune cu toată certitudinea acest lucru.

— Sunt încântat de ce-mi spuneţi, replică maiorul sec. Atitudinea sa trăda scepticism şi resemnare.

— Ar fi câteva probleme asupra cărora aş dori să aflu şi părerea dumneavoastră, domnule maior. Cred

chiar că aţi putea să-mi furnizaţi unele informaţii care mă interesează.

— Sunt dispus să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Îmi puteţi spune, cumva, dacă prietenul dumneavoastră avea duşmani?

— Niciun duşman pe lume, spuse Burnaby cu fermitate.

— Dar despre Evans ce credeţi? Poate fi considerat un om de încredere?

— Aş spune că da. După câte ştiu, Trevelyan avea încredere în el.

— A manifestat căpitanul vreun resentiment faţă de căsătoria acestuia?

— Nici vorbă de aşa ceva. Trevelyan era pur şi simplu cam iritat. Nu-i făcea plăcere să-şi vadă în niciun fel tabieturile tulburate. Ştiţi cum sunt burlacii de la o anumită vârstă.

— Asta este cu totul altă problemă. După câte ştiu, căpitanul Trevelyan era necăsătorit. Aveţi cunoştinţă de existenţa unui testament? Iar în caz că există, ştiţi cumva cine este moştenitorul?

— Trevelyan a făcut un testament, răspunse Burnaby prompt.

— După câte văd, sunteţi la curent.

— Bineînţeles. Îmi spusese că m-a numit executor testamentar.

— Ştiţi cumva cui i-a lăsat banii?

— Nu vă pot spune nimic în acest sens.

— Se pare că era un om foarte înstărit, nu-i aşa?

— Trevelyan era un om bogat, răspunse maiorul. Aş spune chiar că era mult mai bogat decât îşi imaginau cei din jurul lui.

— Ştiţi, eventual, dacă mai avea alte rude?

— Mi se pare că avea o soră şi câţiva nepoţi. Nu se

prea vedea cu ei, dar asta nu pentru că erau certaţi.

— Unde este depus testamentul?

— La Biroul juridic Walters & Kirkwood în Exhampton. Acolo a şi fost redactat.

— Atunci, având în vedere că dumneavoastră sunteţi executorul, ce-aţi zice să mergem să vedem testamentul? Aş dori să aflu cât mai curând conţinutul acestui document.

Burnaby se uită la inspector puţin îngrijorat.

— Dar ce se întâmplă? Ce legătură are testamentul cu treaba asta?

Inspectorul Narracott nu avea însă de gând să-şi dea aşa de repede planul în vileag.

— Cazul acesta nu este chiar aşa de simplu cum pare la prima vedere, spuse el. Apropo, ar mai fi o întrebare la care aş vrea să-mi răspundeţi. După câte ştiu l-aţi întrebat pe doctorul Warren dacă decesul a avut loc la ora cinci şi douăzeci şi cinci, nu-i aşa?

— Bine, şi ce-i cu asta? replică maiorul cam iritat.

— Mă întrebam ce v-a făcut să vă opriţi tocmai la această oră?

— Şi de ce n-aş fi făcut-o? întrebă Burnaby.

— Domnule maior, totuşi trebuie să fi existat un motiv.

Burnaby nu răspunse imediat. Inspectorul Narracott devenea tot mai curios. Era evident că maiorul ştia ceva şi voia să tăinuiască acest lucru.

— De ce nu aş fi spus oare cinci şi douăzeci şi cinci, întrebă el agresiv, sau la urma urmelor oricare altă oră – şase fără douăzeci şi cinci, patru şi douăzeci şi cinci sau mai ştiu eu ce?

— Aveţi dreptate, spuse inspectorul conciliator.

În acest moment nu intenţiona să-l contrarieze pe maior; îşi propusese ca până la sfârşitul zilei să afle

adevărul.

— Cu toate acestea există un lucru care mi se pare realmente curios, continuă el. Mă refer la închirierea Vilei Sittaford. Nu ştiu cum vedeţi dumneavoastră lucrurile, dar mie mi se pare foarte curios.

— Sincer să vă spun şi mie mi se pare la fel de straniu, spuse Burnaby.

— Pot considera că aceasta este părerea dumneavoastră personală?

— Toată lumea a fost la fel de mirată.

— Vă referiţi la cei din Sittaford?

— Nu numai la cei din Sittaford, dar şi la cei din Exhampton. Femeia aceea din Africa de Sud nu cred că e în toate minţile.

— Da, aveţi poate dreptate. Dar, ştiţi dumneavoastră, fiecare om are gusturile lui, spuse inspectorul.

— În orice caz, gusturile ei mi se par cam extravagante.

— O cunoaşteţi cumva pe această doamnă?

— Da, o cunosc. De altfel, mă aflam la dânsa când...

— Când ce? întrebă Narracott, văzând că maiorul se întrerupsese brusc.

— N-are nicio importanţă, spuse Burnaby.

Inspectorul Narracott îl privi cu interes. Dorea teribil să ştie ce ascundea maiorul. Deruta şi stânjeneala acestuia deveniseră evidente. Era oare maiorul pe punctul de a face o destăinuire? Şi ce ar fi putut să spună?

„Toate lucrurile la timpul lor, gândi Narracott. Nu este momentul să stric totul cu o gafă.”

— Domnule maior, parcă spuneaţi că vă aflaţi la Vila Sittaford... De câtă vreme locuieşte doamna

acolo?

— De vreo două luni.

Maiorul se străduia din răsputeri să repare consecinţele imprudenţei sale şi din această cauză devenise mai comunicativ ca de obicei.

— Doamna este văduvă şi are o fiică, nu-i aşa?

— Exact.

— A motivat în vreun fel închirierea locuinţei?

— Să vedeţi... Maiorul se scărpină în cap încurcat. Este o persoană foarte vorbăreaţă. Sporovăieşte întruna despre tot ce-i trece prin minte: frumuseţile naturii, solitudinea şi câte altele. Dar...

Maiorul se întrerupse din nou. Inspectorul îi veni în ajutor.

— Dar, de fapt, alegerea nu vi s-a părut normală.

— Da, aşa este. Doamna este tipul femeii mondene, îmbrăcată mereu după ultimul jurnal. Fiica ei este o fată frumoasă şi inteligentă. Era mult mai firesc să-şi ia o cameră la Ritz sau la un alt hotel de lux.

Narracott încuviinţă.

— Aveţi cumva impresia că încearcă să se izoleze de restul lumii? Credeţi că se ascund de cineva?

Maiorul Burnaby respinse categoric această posibilitate.

— Nici vorbă de aşa ceva. Amândouă sunt foarte sociabile, aş spune chiar prea sociabile. Într-un cătun ca Sittafordul nu prea ai motive să refuzi o invitaţie. Iar când invitaţiile curg gârlă e niţel cam penibil. Doamnele sunt extrem de amabile şi ospitaliere, aş zice puţin cam prea ospitaliere pentru mentalitatea unui englez.

— Ca toţi cei care au trăit prin alte ţări, spuse inspectorul.

— Da, probabil.

— Bănuiţi cumva că doamna îl cunoştea dinainte pe căpitanul Trevelyan?

— În niciun caz.

— Păreţi foarte sigur.

— În caz contrar, Joe mi-ar fi spus.

— Aţi avut vreun moment impresia că încerca să se bage cu orice chip în sufletul căpitanului?

Această ipoteză reprezenta ceva cu totul nou pentru maior. Rămase câteva clipe pe gânduri.

— Drept să vă spun, nu m-am gândit niciun minut la aşa ceva. E adevărat că îl copleşeau cu atenţiile. Dar, bineînţeles, fără niciun rezultat. Dacă mă gândesc bine, ăsta e felul lor. Excesiv de prietenoase, ca toţi cei care trăiesc în străinătate, conchise maiorul în spiritul individualismului insular.

— Înţeleg, înţeleg. Dar să revenim la Vila Sittaford. După informaţiile mele, casa a fost construită de căpitanul Trevelyan?

— Da.

— N-a mai locuit nimeni în această casă? Vreau să spun nu a mai fost închiriată nimănui înainte?

— Nu, niciodată.

— Cu alte cuvinte, n-am putea spune că reprezenta un punct de atracţie. Iată deci un adevărat mister! Mai mult ca sigur că închirierea casei n-are nicio importanţă în cazul nostru, deşi mi se pare totuşi o coincidenţă stranie. Dar cui aparţine Vila Hazelmoor?

— Este proprietatea domnişoarei Larpent. O femeie între două vârste. În fiecare iarnă pleacă la Cheltenham, unde locuieşte la o pensiune. De obicei închide casa, dar când are prilejul, destul de rar de altfel, o închiriază.

Aceste amănunte păreau lipsite de importanţă.

Inspectorul dădu din cap puţin cam descurajat.

— Operaţiunea de închiriere a fost mijlocită de Biroul imobiliar Williamson, nu-i aşa?

— Da.

— Biroul are sediul tot în Exhampton?

— Da, în imediata apropiere a Biroului juridic „Walters & Kirkwood”.

— Atunci, dacă nu aveţi nimic împotrivă, am putea trece şi pe la dânşii, domnule maior.

— Bineînţeles. Mai ales că pe Kirkwood nu-l găsim la birou înainte de ora zece. Ştiţi cum sunt avocaţii.

— Atunci să mergem.

Maiorul îşi terminase micul dejun, aşa că plecară împreună.

Capitolul VII
TESTAMENTUL

La Agenţia imobiliară Williamson îi întâmpină un tânăr energic care îl salută respectuos pe maiorul Burnaby.

— Bună dimineaţa, răspunse acesta.

— Sinistră treabă! spuse tânărul, cu chef de vorbă. De ani de zile nu s-a mai întâmplat aşa ceva la Exhampton!

Tânărul savura conversaţia, dar maiorul nu vădea acelaşi entuziasm.

— Vă prezint pe inspectorul Narracott, spuse Burnaby.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse tânărul plăcut impresionat.

— Doresc unele informaţii pe care cred că mi le-aţi putea furniza, începu inspectorul. S-ar părea că dumneavoastră aţi mijlocit închirierea Vilei Sittaford.

— Vă referiţi la clienta noastră, doamna Willett? Da, noi am rezolvat închirierea.

— Mi-aţi putea oferi atunci unele detalii asupra acestei tranzacţii? Aş vrea să ştiu dacă clienta a luat legătură cu dumneavoastră personal sau v-a scris?

— Ne-a scris. Am primit scrisoarea de la... Deschise biroul şi răsfoi în grabă un dosar. Da, am primit scrisoarea de la hotelul Carlton din Londra.

— Vila Sittaford era menţionată nominal în

scrisoare?

— Nu. Doamna Willett ne-a scris pur şi simplu că doreşte să închirieze o casă pe timpul iernii; punea condiţia să fie un imobil cu cel puţin opt dormitoare, situat în Dartmoor. De altfel n-a menţionat dacă doreşte ca imobilul să se afle în apropierea unei gări sau lângă un oraş.

— Figura cumva Vila Sittaford în registrele dumneavoastră?

— Nu, dar era singura casă din împrejurimi care satisfăcea exigenţele solicitantei. Doamna menţionase în scrisoare că ar fi dispusă să plătească până la 12 guinee, iar în aceste condiţii am apreciat că merită să-i scriem căpitanului Trevelyan, întrebându-l dacă e dispus să închirieze. Răspunsul a fost afirmativ, iar noi am rezolvat celelalte formalităţi.

— Fără ca doamna Willett să fi văzut în prealabil casa?

— Într-adevăr, dânsa a acceptat să semneze contractul înainte de a vedea imobilul. A venit apoi la noi, s-a deplasat după aceea la Sittaford, a discutat cu căpitanul Trevelyan, a pus la punct o serie de amănunte şi, bineînţeles, în cele din urmă a vizitat casa.

— A fost satisfăcută?

— La întoarcere ne-a declarat că e încântată.

— Dar dumneavoastră ce părere aveţi? întrebă inspectorul Narracott, privindu-l cu atenţie pe tânăr.

Acesta dădu indiferent din umeri.

— Cine lucrează în domeniul nostru ajunge să nu se mai mire de nimic, spuse el.

Discuţia luă sfârşit pe acest ton filosofic, iar inspectorul îi mulţumi tânărului pentru amabilitate.

— Cu deosebită plăcere, spuse acesta însoţindu-i

politicos până la uşă.

Sediul Biroului juridic „Walters & Kirkwood” se afla în imediata apropiere a Agenţiei imobiliare. Ajunşi acolo aflară că domnul Kirkwood tocmai sosise, aşa încât au fost conduşi imediat în biroul său.

Kirkwood era un bărbat în vârstă, cu o înfăţişare blajină. Originar din Exhampton, conducea această firmă care aparţinuse familiei sale din tată în fiu. Avocatul se sculă în picioare şi, luând o înfăţişare funebră, dădu mâna cu maiorul.

— Bună dimineaţa, domnule maior, spuse el. Îngrozitoare situaţie. Bietul Trevelyan! O adevărată tragedie!

În tot acest timp privea întrebător spre Narracott, aşa încât Burnaby îl lămuri cu cine avea de-a face.

— Domnule inspector, după câte înţeleg, dumneavoastră vă ocupaţi de acest caz, nu-i aşa?

— Da, domnule avocat. În cadrul cercetărilor mele am venit la dumneavoastră pentru anumite informaţii.

— Voi fi încântat să vă pun la dispoziţie orice informaţie, numai în măsura în care am calitatea să o fac, replică omul legii.

— Este vorba de testamentul răposatului căpitan Trevelyan, îl lămuri Narracott. După câte ştiu, testamentul este depus la dumneavoastră.

— Întocmai.

— Când a fost întocmit testamentul?

— Cu cinci sau şase ani în urmă. Momentan nu vă pot spune data exactă.

Domnule Kirkwood, doresc foarte mult să aflu cât mai curând posibil conţinutul acestui document. S-ar putea să prezinte o importanţă deosebită pentru elucidarea cazului.

— Credeţi? spuse avocatul. Nu m-aş fi gândit la o asemenea ipoteză, dar dumneavoastră sunteţi mai expert decât mine în materie. Ei bine...

Kirkwood îşi îndreptă privirile spre Burnaby.

— Domnul maior şi cu mine suntem executorii acestui testament. Dacă dânsul nu are nicio obiecţie...

— N-am nicio obiecţie.

— Atunci nimic nu mă împiedică să dau curs cererii dumneavoastră.

Avocatul ridică telefonul de pe birou şi dădu câteva indicaţii scurte. Peste câteva minute, un funcţionar intră în cameră şi depuse în faţa avocatului un plic sigilat. Kirkwood luă plicul, îl deschise cu grijă, scoase din el un document uriaş, cu aspect impunător şi, potrivindu-şi glasul, începu să citească:

„Eu, Joseph Arthur Trevelyan, cu domiciliul la Vila Sittaford, Sittaford, comitatul Devonshire, declar că aceasta este ultima mea dorinţă:

1. Îi numesc pe John Edward Burnaby, domiciliat la Vila nr. 1, Sittaford, şi pe Frederick Kirkwood din Exhampton executori ai prezentului meu testament.

2. Îi las lui Robert Henry Evans, care m-a slujit ani îndelungaţi cu credinţă, suma de 100 lire sterline (una sută lire sterline), neimpozabilă de taxe de moştenire, pentru folosul său personal, în exclusivitate, cu condiţia ca la data morţii mele să fie în serviciul meu şi să nu fi dat preaviz în sensul că doreşte să-şi schimbe serviciul.

3. Îi las mai susnumitului John Edward Burnaby, ca expresie a prieteniei, afecţiunii şi stimei mele, toate trofeele câştigate de mine la întreceri sportive, inclusiv colecţia mea de trofee de vânătoare, precum şi celelalte cupe sau premii ce mi-au fost acordate

pentru activitate sportivă şi toate obiectele de vânătoare aflate în posesia mea.

4. Întreaga mea avere personală, care nu a fost încă repartizată conform acestui testament sau vreunui codicil, va fi distribuită de către executori, care vor vinde şi vor transforma în bani lichizi bunurile imobiliare.

5. Executorii testamentului meu vor trebui ca din banii obţinuţi de pe urma acestor vânzări şi realizării de alte venituri să plătească toate cheltuielile legate de înmormântare şi de punerea în aplicare a testamentului, taxele legate de prezentul testament, de orice alt condicii, precum şi alte taxe ce s-ar mai putea ivi.

6. Executorii vor păstra sumele de bani obţinute urmând ca apoi să le împartă în patru părţi egale.

7. După acest partaj, executorii vor reţine o parte pe care o vor da sorei mele Jennifer Gardner pentru folosul ei personal.

Celelalte trei părţi vor fi distribuite celor trei copii ai răposatei mele surori, Mary Pearson, pentru folosul lor personal.

Întocmit de mine, Joseph Arthur Trevelyan, care am semnat la data mai sus menţionată.

Semnat de mai sus-numit testator în prezenţa noastră.”

Avocatul înmânã inspectorului documentul, iar acesta îl citi din nou cu atenţie.

— „Răposata mea soră, Mary Pearson...”, spuse el. Ce mi-aţi putea spune despre dânsa, domnule avocat?

— Foarte puţin. A decedat aproximativ acum zece ani. Soţul său, agent de bursă, murise cu puţin timp

înainte. După câte ştiu, defuncta nu l-a vizitat niciodată pe căpitanul Trevelyan la Sittaford.

— Pearson... rosti din nou inspectorul dus pe gânduri. Încă un lucru, vă rog. Testamentul nu menţionează valoarea averii. La cât credeţi că se ridică această sumă?

— Mi-ar fi greu să vă furnizez o cifră exactă, spuse Kirkwood care, la fel ca toţi avocaţii, savura posibilitatea de a da un răspuns încâlcit la o întrebare simplă. Fiindcă trebuie să ţinem cont de averea mobilă şi imobilă. Pe lângă Vila Sittaford, căpitanul Trevelyan dispunea de câteva imobile în apropiere de Plymouth şi, la diverse intervale de timp, mai făcuse şi alte investiţii a căror valoare a înregistrat, în mod firesc, unele fluctuaţii.

— Aş vrea să ştiu doar în linii mari la cât se ridică această sumă, insistă inspectorul.

— Nu aş dori să mă angajez sugerându-vă o cifră...

— Doar în linii mari, vă rog. Am putea spune, de pildă, că întreaga avere se ridică la aproximativ 20.000 de lire sterline?

— Douăzeci de mii? Dar bine, stimate domn, permiteţi-mi să vă spun că averea căpitanului Trevelyan este de cel puţin patru ori mai mare. Optzeci de mii sau mai de grabă nouăzeci de mii de lire sterline ar fi cifra cea mai exactă.

— V-am spus că Trevelyan era un om bogat, interveni Burnaby.

Inspectorul Narracott se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru informaţiile furnizate, domnule Kirkwood.

— Consideraţi că vă pot fi utile?

Era limpede că avocatul ardea de curiozitate, dar în acest moment Narracott nu era dispus să-i satisfacă

nerăbdarea.

— Într-un caz ca acesta trebuie să ţinem cont de orice, spuse el pe un ton de aparentă indiferenţă. Apropo, aveţi cumva adresele doamnei Jennifer Gardner şi familiei Pearson?

— Despre familia Pearson nu ştiu absolut nimic. Adresa doamnei Gardner este: Vila „The Laurels”, Waldon Road, Exeter.

— Pentru moment este de ajuns, spuse inspectorul şi îşi notă adresa în carnet.

Apoi puse carnetul în buzunar, mulţumi din nou avocatului şi plecă împreună cu maiorul. Ajunşi în stradă, se întoarse brusc spre acesta şi înfruntându-l cu privirea, îi spuse: „Iar acum, domnule, e timpul să aflu adevărul despre ora la care s-a comis crima. Cum aţi reuşit să stabiliţi totul cu atâta precizie?”

Maiorul Burnaby se înroşi la faţă, enervat.

— Dar v-am spus odată!

— Cu mine nu ţin astfel de explicaţii. Sper să vă daţi seama că în felul acesta puteţi fi acuzat de tăinuire, înseamnă, fără doar şi poate, că ştiaţi ceva de vreme ce i-aţi spus doctorului Warren cu atâta exactitate că Trevelyan a fost ucis la cinci şi douăzeci şi cinci. Şi dacă mă gândesc mai bine, cred că ştiu ce-a fost la mijloc.

— Foarte bine. Dacă ştiţi despre ce este vorba, atunci de ce mă mai întrebaţi? izbucni maiorul răstit.

— Mai mult ca sigur eraţi informat că o anumită persoană urma să aibă o întrevedere cu căpitanul Trevelyan în jurul orei cinci şi douăzeci şi cinci. Nu-i aşa că am dreptate?

Burnaby îl privi surprins.

— Nici vorbă de aşa ceva, mârâi el.

— Fiţi atent, domnule maior. Ce ziceţi de numele

James Pearson?

— James Pearson?! Cine mai e şi ăsta? Cumva vreunul din nepoţii lui Trevelyan?

— Presupun că da. Unul dintre nepoţi se numeşte James, nu-i aşa?

— N-am nici cea mai vagă idee. Ştiu că Trevelyan avea nişte nepoţi, dar habar n-am cum îi cheamă.

— Tânărul de care vă vorbeam a fost noaptea trecută la hanul „Trei Coroane”. Văzându-l acolo, probabil l-aţi recunoscut.

— N-am recunoscut pe nimeni, mormăi maiorul. N-am văzut în viaţa mea pe niciunul din nepoţii lui Trevelyan.

— Dar ştiaţi fără îndoială că prietenul dumneavoastră aştepta în seara aceea pe unul din nepoţi?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee! se înfurie maiorul.

Lumea de pe stradă se oprise şi îi privea;

— Fir-ar să fie, de ce nu vreţi să mă credeţi? Nu ştiam absolut nimic despre vizita de care-mi vorbiţi. Iar cât priveşte informaţiile mele despre nepoţii lui Joe, puteam să cred la fel de bine că locuiesc în Honolulu!

Inspectorul Narracott părea puţin surprins. Era evident că maiorul spune adevărul, altfel nu ar fi negat totul cu atâta vehemenţă.

— Totuşi, cum de-aţi ştiut ora cu atâta precizie?

— La urma urmelor, cred că aş face mai bine să vă mărturisesc cum s-au petrecut lucrurile. Maiorul tuşi puţin stânjenit. Dar să ştiţi că ce vă spun eu este o absurditate. Pur şi simplu o aberaţie. O fiinţă raţională nu poate crede în asemenea inepţii.

Inspectorul Narracott era din ce în ce mai surprins.

La rândul său, maiorul era şi el tot mai stânjenit şi ruşinat.

— Ştiţi cum se întâmplă câteodată... Pentru a face plăcerea unei doamne trebuie să faci concesii. Bineînţeles, n-am crezut nicio clipă că poate fi ceva serios la mijloc.

— Dar la ce vă referiţi?

— La şedinţa de spiritism.

— La şedinţa de spiritism?!

La orice s-ar fi aşteptat Narracott, numai la aşa ceva nu. Maiorul dădu explicaţiile necesare. Se întrerupea din când în când pentru a-l asigura că el nu crede în niciun caz în asemenea absurdităţi şi continuă cu descrierea evenimentelor din seara precedentă şi a mesajului primit.

— Şi spuneţi că din mişcările mesei aţi putut descifra numele căpitanului Trevelyan şi faptul că era mort, mai bine zis ucis?

Maiorul îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Da. Aşa s-au petrecut lucrurile. N-am crezut nicio clipă, bineînţeles. Se simţea tot mai încurcat. Dar fiindcă era vineri, m-am gândit că la urma urmelor n-ar fi rău să mă duc să mă conving personal că totul este în ordine.

Inspectorul reflectă cu toată atenţia la dificultăţile pe care le ridica parcurgerea unui drum înzăpezit, lung de şase mile, cu perspectiva unei ninsori abundente. Totodată îşi dădea bine seama că, în ciuda dezminţirilor sale, Burnaby trebuie să fi fost foarte impresionat de mesajul primit din lumea spiritelor. Narracott analiza problema pe toate feţele. Ciudată întâmplare! Foarte ciudata. Genul de lucruri la care cu greu se poate găsi o explicaţie satisfăcătoare. În orice caz, misterioasă afacere,

gândea el, dar îşi dădea bine seama că, deşi povestea justifica pe deplin atitudinea lui Burnaby, nu avea totuşi nicio consecinţă practică pentru anchetă. Inspectorul avea sarcina să se ocupe de lumea vie, nu de fantome. Misiunea sa era să-l prindă pe ucigaş şi pentru asta nu avea nevoie de ajutorul spiritelor.

Capitolul VIII
CHARLES ENDERBY

Uitându-se la ceas, inspectorul îşi dădu seama că dacă nu se grăbeşte, nu mai prinde trenul de Exeter. Era nerăbdător să aibă o întrevedere cu sora căpitanului Trevelyan cât mai curând posibil, pentru a obţine de la ea adresele celorlalţi membri ai familiei. Aşa încât îşi luă în grabă rămas bun de la maiorul Burnaby şi se îndreptă în fugă spre gară. Maiorul se întoarse la hanul „Trei Coroane”. Nici n-apucă bine să intre pe uşă când fu acostat de un tânăr vioi, a cărui faţă rotundă şi strălucitoare îţi dădea impresia că ai de-a face cu un băieţandru.

— Domnul maior Burnaby, dacă nu greşesc? spuse tânărul.

— Da.

— Cu domiciliul la Vila Sittaford, nr. 1, nu-i aşa?

— Da, răspunse Burnaby.

— Sunt reprezentantul ziarului „Daily Wire” şi...

Dar îi fu imposibil să mai vorbească, fiindcă maiorul se dezlănţui asupra lui ca orice militar de modă veche.

— Vooorba! strigă el. Îi cunosc eu pe cei de teapa voastră. N-aveţi pic de decenţă şi ruşine! Vă repeziţi ca vulturii când adulmecaţi o crimă. Dar bagă bine de seamă, tinere, de la mine n-ai ce afla. Nicio iotă. Nici gând de articol pentru blestematul dumitale de ziar.

Dacă vrei informaţii, du-te la poliţie. Şi, mai ales, aibi bunul simţ şi lasă-i în pace pe prietenii răposatului.

Tânărul nu părea însă deloc tulburat de cele întâmplate şi zâmbea mai îndatoritor ca oricând.

— Îmi pare rău, domnule, dar am impresia că la mijloc este o neînţelegere. Eu nu ştiu absolut nimic despre afacerea asta cu crima.

În realitate, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Niciun locuitor din Exhampton nu putea pretinde că nu este la curent cu evenimentul care zguduise din temelii întreg comitatul.

— Sunt împuternicit ca în numele ziarului „Daily Wire”, continuă tânărul, să vă înmânez acest cec în valoare de 5.000 de lire sterline şi să vă felicit pentru faptul de a fi trimis singura soluţie corectă la Concursul nostru de rebus.

Maiorul Burnaby era pur şi simplu stupefiat.

— Sunt convins, continuă tânărul, că aţi primit încă de ieri dimineaţă scrisoarea noastră prin care vă anunţam fericitul eveniment.

— Scrisoarea?! spuse Burnaby. Bine, tinere, dar nu-ţi dai seama că Sittafordul zace îngropat în zăpadă? În ultimele zile poşta n-a mai fost distribuită la timp.

— Bine, dar în acest caz v-aţi văzut probabil numele în ziarul de dimineaţă.

— Nu. N-am văzut ziarele de dimineaţă.

— A! Acum înţeleg! Eraţi prieten cu victima. Tristă întâmplare.

— Era prietenul meu cel mai bun, spuse maiorul.

— Foarte trist, replică tânărul, evitând cu tact privirea maiorului. Apoi scoase din buzunar o bucată de hârtie mov împăturită cu grijă, pe care i-o dădu lui Burnaby cu un gest de respectuoasă curtoazie.

— Cu cele mai bune urări ale ziarului „Daily Wire”.

Maiorul luă cecul şi spuse ce se cuvenea într-o asemenea împrejurare.

— Doriţi să beţi ceva, domnule...?

— Mă numesc Enderby... Charles Enderby. Am sosit aici seara trecută, explică tânărul. M-am interesat cum pot ajunge la Sittaford. Noi ţinem foarte mult să înmânăm personal premiile câştigătorilor noştri. Obişnuim să publicăm şi un mic interviu. Cititorii urmăresc cu mult interes aceste interviuri. În fine, cei de aici mi-au spus că este imposibil să ajung la Sittaford pe o asemenea vreme. Am avut apoi marea şansă să aflu că dumneavoastră sunteţi în Exhampton şi locuiţi la „Trei Coroane”. Ziaristul zâmbi. N-a fost o problemă, să vă găsesc. Pe aici toţi se cunosc între ei.

— Ce doriţi să beţi? întrebă din nou maiorul.

— O bere, răspunse Enderby.

Maiorul comandă două halbe.

— Toată lumea pare să-şi fi pierdut capul din pricina acestei crime, observă tânărul. Orice s-ar zice, este o treabă teribil de încurcată.

Maiorul mormăi ceva. Era dezorientat de tot. Sentimentele sale faţă de ziarişti nu se schimbaseră cu nimic, dar atunci când un om îţi înmânează un cec de 5.000 de lire sterline, se află, orice s-ar zice, într-o poziţie privilegiată. Nu poţi să te descotoroseşti de el, spunându-i pur şi simplu „Du-te la dracu!”

— Avea duşmani victima? începu ziaristul.

— Nu, răspunse maiorul.

— Dar după câte am aflat, poliţia nu crede că e vorba de o spargere, continuă Enderby.

— Cum de aţi aflat acest lucru? întrebă maiorul.

Enderby nu era însă dispus să-şi dea în vileag sursa informaţiilor.

— Am mai aflat că dumneavoastră aţi descoperit

cadavrul, continuă el.

— Da.

— Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor.

Conversaţia se desfăşura cât se poate de firesc. Maiorul era hotărât să nu-i furnizeze nicio informaţie, dar nu reuşea să facă faţă abilităţii lui Enderby. Acesta lansa fel de fel de ipoteze şi făcea afirmaţii pe care maiorul era silit să le confirme sau să le dezmintă, oferindu-i, fără să vrea, tânărului ziarist răspunsurile pe care şi le dorea. Se întrecea în amabilităţi, aşa încât tactica sa n-avea nimic dezagreabil, ba, mai mult, maiorul începuse să-şi dea seama că, de fapt, îl simpatizează pe acest tânăr plin de bunăvoinţă.

Apoi Enderby se sculă brusc, motivând că trebuie să se ducă la oficiul poştal.

— Domnule, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi da o chitanţă pentru cec.

Maiorul se duse la un birou, scrise chitanţa şi i-o înmână tânărului.

— Presupun, spuse maiorul, că astăzi vă reîntoarceţi la Londra.

— O, nu, răspunse ziaristul. Doresc să fac nişte fotografii la vila dumneavoastră din Sittaford. Să vă fotografiez cu animalele, îngrijind muşcatele sau în postura care vi se pare dumneavoastră mai caracteristică. Nici nu vă imaginaţi ce mult apreciază cititorii noştri asemenea reportaje. Aş dori apoi să-mi spuneţi câteva cuvinte pentru rubrica noastră „Ce intenţionez să fac cu premiul de 5.000 de lire”. Ştiţi, vreau să scriu un reportaj cât mai viu şi convingător. N-aveţi idee ce dezamăgiţi ar fi cititorii dacă ar fi lipsiţi de toate acestea.

— Bine, bine, dar să ştii că este imposibil să

ajungem la Sittaford pe vremea asta. A nins mai mult ca oricând. De trei zile nu mai poate circula niciun automobil pe şosea şi probabil că vor mai trece trei zile până se va relua circulaţia.

— Ştiu, e foarte neplăcut. N-am încotro şi va trebui să mă resemnez şi să-mi fac veacul pe aici, prin Exhampton. E o plăcere să locuieşti la „Trei Coroane”. Vă salut, domnule. Sper să vă revăd în curând.

Enderby ieşi pe strada principală şi se duse direct la poştă de unde telegrafie la redacţie că a avut marele noroc de a pica la momentul oportun pentru a putea transmite de la faţa locului în exclusivitate un reportaj senzaţional asupra crimei din Exhampton. Se hotărî apoi să-i ia un interviu omului de serviciu al căpitanului Trevelyan, acel Evans, despre care maiorul Burnaby pomenise imprudent, când discutaseră împreună.

După câteva tatonări ajunse în Fore Street, nr. 85. Evans devenise acum o persoană importantă. Toţi erau dispuşi, ba chiar dornici să te conducă până la locuinţa lui.

Enderby bătu discret la uşă. Îi deschise un personaj a cărui înfăţişare îţi spunea pe loc că te afli în faţa unui marinar, aşa încât Enderby îşi dădu imediat seama cu cine are de-a face.

— Sunteţi domnul Evans, nu-i aşa? întrebă Enderby voios. Tocmai vin de la maiorul Burnaby.

— Da?! Evans avu un moment de ezitare. Poftiţi înăuntru, domnule.

Enderby intră imediat. O tânără durdulie, cu păr negru şi obrajii roşii, se învârtea prin cameră. Enderby trase concluzia că aceasta trebuie să fie doamna Evans.

— Tristă afacerea asta cu regretatul dumitale

stăpân, zise Enderby.

— Într-adevăr, domnule. Tristă întâmplare.

— Cine crezi că ar putea fi făptaşul? întrebă Enderby pe un ton cât se poate de naiv,

— Probabil unul din vagabonzii care mişună pe aici, spuse Evans.

— O, nu, stimabile! Teoria asta a căzut de mult.

— Cum?!

— Totul n-a fost decât o înscenare. Poliţia a sesizat asta din capul locului.

— Dar de unde ştiţi dumneavoastră toate astea?

Informatorul lui Enderby era camerista de la „Trei Coroane”, a cărei soră se întâmplă să fie soţia poliţistului Graves, dar tânărul îi dădu cu totul altă explicaţie.

— Am primit nişte informaţii confidenţiale de la sediu. Da, da, spargerea a fost pur şi simplu o înscenare.

— Atunci cine e asasinul? întrebă doamna Evans apropiindu-se. În ochi i se citea teama.

— Hai, Rebecca, n-o mai lua şi tu chiar aşa, interveni soţul ei.

— Răi şi naivi mai sunt poliţiştii ăştia, spuse doamna Evans. Nu le pasă de nimic când reuşesc să pună gheara pe cineva.

Se uita pe furiş la Enderby.

— Aveţi cumva legătură cu poliţia, domnule?

— Eu? Nici pe departe. Eu sunt redactor la ziarul „Daily Wire”. M-am deplasat până aici pentru maiorul Burnaby, care a câştigat concursul nostru de rebus.

— Cum?! strigă Evans. Ei, fir-ar să fie! Deci, la urma urmelor, nu e nicio urmă de înşelătorie în treburile astea.

— Dumneavoastră credeaţi că e o înşelătorie? se

miră ziaristul.

— Păi cum să nu, domnule, când lumea e aşa de rea.

Evans era puţin cam dezorientat şi avea sentimentul că exclamaţia sa fusese lipsită de tact.

— Auzisem că în treburile astea se folosesc fel de fel de şiretlicuri. Căpitanu' spunea că un premiu nu soseşte niciodată la adresa cea bună. De aceea folosea uneori adresa mea.

Fostul matroz povesti cu naivitate toată întâmplarea cu cele trei romane câştigate de căpitanul Trevelyan. Enderby îl încuraja să vorbească, gândindu-se de pe acum la un reportaj excelent pe seama spuselor lui Evans. Ceva frumos de tot, din care n-ar fi lipsit bătrânul lup de mare în postura servitorului fidel. Nu-şi putea explica totuşi nervozitatea şi iritarea soţiei lui Evans, dar în cele din urmă le puse pe seama suspiciunii şi simplităţii ei.

— Găsiţi-l pe ticălosul care a făptuit asemenea mişelie spuse Evans. Se zice că ziarele pot să facă multe când e vorba de descoperirea unui criminal.

— A fost o spargere, spuse doamna Evans. Asta-i clar.

— Bineînţeles că a fost o spargere, spuse Evans. Cine ar fi putut să aibă gânduri rele împotriva căpitanului, aici la Exhampton?

Enderby se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Când am să pot, mai trec pe la dumneavoastră să mai schimbăm o vorbă. Dacă domnul căpitan a obţinut ca premiu trei romane la concursul nostru, atunci „Daily Wire" consideră că este de datoria sa să-l găsească pe criminal.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Chiar aşa să faceţi.

Spunându-le plin de voie bună la revedere, Charles Enderby plecă.

Cine o fi făptaşul, gândea tânărul în timp ce mergea pe stradă. Nu cred să fie prietenul nostru Evans. Poate că totuşi a fost o spargere. În cazul ăsta ar fi o adevărată decepţie. Ce păcat că în toată treaba asta nu-i amestecată şi o femeie! Trebuie să găsim cât mai curând un element senzaţional, altfel cade totul baltă. Cum mi-o fi norocul! E pentru prima dată că mă aflu la faţa locului într-un caz ca ăsta. Trebuie să profit la maximum. Charley, băiete, îţi surâde şi ţie norocul în viaţă. Profită cât poţi! Mai mult ca sigur că distinsul nostru amic, maiorul, o să danseze cum îi cânt eu dacă ştiu să-l tratez cu tot respectul şi s-o ţin întruna cu „Sir” în sus, „Sir” în jos. Mare mirare dacă n-a participat la răscoala din India! A, nu! Nu e chiar aşa de bătrân! Dar în războiul cu burii tot a fost. Am să-l pun să-mi povestească despre această campanie şi cu asta, precis, îl dau gata!”

În timp ce i se perindau prin minte cele mai năstruşnice idei, Charles Enderby se îndrepta cu paşi vioi spre hanul „Trei Coroane”.

Capitolul IX
VILA „THE LAURELS”

Trenul parcurge distanţa dintre Exhampton şi Exeter în aproximativ o jumătate de oră. La douăsprezece fără cinci, inspectorul Narracott se afla în faţa Vilei „The Laurels” şi suna la sonerie.

Casa familiei Gardner era o construcţie dărăpănată a cărei înfăţişare ar fi avut mult de câştigat de pe urma unor reparaţii. Grădina din jur era neîngrijită şi năpădită de buruieni, iar uşa de-abia se mai ţinea în balamale.

„Proprietarii nu prea se lăfăie în bani; fără îndoială, sunt cam strâmtoraţi”, gândi inspectorul.

Narracott era un om de bună-credinţă, dar cercetările efectuate până acum păreau să indice clar că Trevelyan nu fusese victima unei răzbunări. Pe de altă parte, îşi dădea bine seama că existau patru persoane care aveau de câştigat importante sume de bani de pe urma morţii căpitanului. Mişcările lor trebuiau deci urmărite cu atenţie. Cât despre numele descoperit în registrul de la „Trei Coroane”, acesta ar fi putut reprezenta un punct de pornire, dar, la drept vorbind, Pearson era un nume foarte răspândit. În această primă etapă a anchetei pe care ar fi vrut să o vadă încheiată cât mai curând, inspectorul dorea să evite o hotărâre pripită şi se silea din răsputeri să analizeze totul la rece.

O femeie de serviciu, modest îmbrăcată, îi deschise uşa.

— Bună ziua, spuse Narracott. Aş dori să vorbesc cu doamna Gardner în legătură cu decesul fratelui său.

Narracott evitase în mod intenţionat să-şi prezinte cartea de vizită cu atribuţiile oficiale, fiindcă ştia din proprie experienţă că, în faţa unui ofiţer de poliţie interlocutoarea s-ar fi simţit stânjenită şi şi-ar fi pus imediat lacăt la gură.

— A aflat doamna de tristul eveniment? întrebă inspectorul ca din întâmplare, în timp ce intra în hol.

— Desigur, a primit telegrama domnului avocat Kirkwood.

— Atunci e în regulă.

Femeia îl conduse în sufragerie. Ca şi restul casei, sufrageria era într-o stare de serioasă degradare, dar cu toate acestea avea un farmec deosebit şi era foarte primitoare...

— Cred că doamna a fost foarte tulburată când a aflat de moartea fratelui său, nu-i aşa?

— Nu prea erau în relaţii, răspunse tânăra puţin încurcată.

— Închide uşa şi vino-ncoace! Inspectorul era nerăbdător să vadă care este efectul unui atac prin surprindere. Ştiai că a fost vorba de o crimă? întrebă el brusc.

— Crimă?!

Fata deschise ochii mari, trădând în acelaşi timp groază dar şi un interes ascuns faţă de o asemenea ştire senzaţională.

— Vorbiţi serios, chiar a fost ucis?

— Bănuiam că nu ştie încă. Mă gândeam că avocatul a vrut, poate, s-o cruţe pe stăpâna dumitale.

Dar, apropo, cum te cheamă?

— Beatrice, domnule.

— Ei bine, Beatrice dragă, până la urmă tot ar fi aflat adevărul, din ziare.

— Groaznic! Cine s-ar fi gândit la aşa ceva? Dar cum s-au petrecut lucrurile, a fost împuşcat sau înjunghiat?

Inspectorul îi satisfăcu pe deplin curiozitatea, apoi spuse pe un ton cât se poate de firesc:

— Am impresia că stăpâna dumitale intenţiona să plece ieri după-amiază la Exhampton. Presupun însă că din cauza viscolului a renunţat.

— N-am auzit de aşa ceva, spuse Beatrice. Trebuie să fie o confuzie la mijloc. Ieri după-masă doamna a fost după cumpărături şi-apoi s-a dus la cinema.

— La ce oră s-a întors acasă?

— Pe la şase.

„Deci doamna Gardner e în afară de orice suspiciune”, gândi inspectorul.

— Eu nu ştiu mai nimic despre familia Gardner. Doamna este cumva văduvă?

— O, nu. Soţul dumneaei trăieşte.

— Cu ce se ocupă?

— Nu face nimic din cauză că este invalid, spuse Beatrice puţin surprinsă.

— Invalid? N-am ştiut.

— Nu poate să meargă, domnule. Stă toată ziua în pat. O infirmieră care locuieşte cu noi se ocupă de dânsul. Să ştiţi că nu orice fată ar suporta o casă unde îi stă toată vremea pe cap o infirmieră. Ştiţi cum sunt ele. În permanenţă vor câte ceva. Ba să iei o tavă, ba să pui ceaiul la fiert, dar ce să mai vorbesc...

— Într-adevăr îţi trebuie multă răbdare să suporţi toate acestea, spuse Narracott împăciuitor. Şi acum

anunţ-o, te rog, pe doamna că a venit cineva din partea avocatului Kirkwood.

Beatrice plecă, iar după câteva minute în cameră îşi făcu apariţia o femeie impunătoare, cu un aer autoritar. Doamna Gardner avea o faţă ieşită din comun, cu o frunte foarte înaltă. Părul negru, uşor albit la tâmple, şi-l purta pieptănat lins pe spate.

— Veniţi din partea avocatului Kirkwood, dacă nu mă înşel?

— Nu tocmai, doamnă. Aşa i-am spus femeii de serviciu. Fratele dumneavoastră, căpitanul Trevelyan, a fost ucis ieri după-amiază, iar eu sunt inspectorul de poliţie Narracott, însărcinat cu anchetarea acestui caz.

Doamna Gardner era fără îndoială o femeie cu nervii de fier.

Avu o scurtă tresărire, dar îşi reveni imediat şi îl invită pe inspector să ia loc.

— Ucis?! Extraordinar! Cine ar fi putut să-i dorească moartea?

— Tocmai acesta este lucrul pe care mă străduiesc din răsputeri să-l aflu.

— Sper să vă fiu de folos cu ceva, deşi nu prea văd cu ce v-aş putea ajuta. În ultimii zece ani, l-am întâlnit foarte rar pe fratele meu. Nu ştiu nimic despre prietenii şi relaţiile sale.

— Vă rog să-mi scuzaţi indiscreţia, eraţi cumva certaţi?

— Nu, altceva era la mijloc. Mai degrabă pot spune că între noi intervenise o anumită răceală. N-aş vrea să intru în intimităţi de familie, dar adevărul este că Joseph nu a fost de acord cu căsătoria mea. De altfel am impresia că sunt rari fraţii care îşi agreează cumnaţii. Numai că alte persoane ştiu să-şi ascundă

sentimentele cu mai multă abilitate decât fratele meu. După cum ştiţi, probabil, răposatul moştenise o avere importantă de la o mătuşă. Dar şi eu şi sora mea ne-am căsătorit cu oameni săraci. Atunci când soţul meu a rămas invalid de pe urma războiului, un ajutor cât de modest ne-ar fi fost foarte util. Banii mi-ar fi permis să-i ofer tratamentul costisitor pe care altminteri bietul meu soţ nu şi l-a putut permite. Îi cerusem fratelui meu un împrumut, dar el m-a refuzat categoric. Bineînţeles că avea tot dreptul să o facă. După aceea ne-am văzut foarte rar şi nu ne scriam mai deloc.

Declaraţia doamnei Gardner era o adevărată mostră de claritate.

„Ciudată persoană”, gândea Narracott. Într-un fel, nu ştia ce să creadă despre această femeie de un calm nefiresc, care îi relatase nişte fapte neverosimil de simple. Inspectorul observase, totodată cum, deşi surprinsă când aflase că este vorba de o crimă, doamna Gardner nu ceruse niciun detaliu despre moartea fratelui ei. Acest fapt i se părea cu totul neobişnuit.

— Mă întreb dacă aţi aflat cumva cum s-au petrecut lucrurile, începu inspectorul.

Gazda se încruntă.

— E neapărat nevoie să ştiu chiar totul? Sper că fratele meu nu a avut o moarte chinuitoare.

— Într-adevăr, nu a suferit prea mult.

— Atunci, scutiţi-mă, vă rog, de orice detalii oribile.

„Nefiresc, gândea inspectorul, cu totul şi cu totul anormal!”.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, doamna Gardner spuse:

— Probabil că atitudinea mea vi se pare nefirească,

dar să ştiţi, domnule, că am cunoscut destule orori. Soţul meu mi-a povestit multe tragedii din război... Femeia se cutremură. Dacă aţi şti prin câte am trecut, cred că aţi înţelege mai bine.

— Întru totul de acord, doamnă. De fapt, eu am venit pentru a obţine informaţii despre ceilalţi membri ai familiei. Îmi puteţi spune ce rude mai are căpitanul Trevelyan, în afară de dumneavoastră?

— Rude apropiate sunt numai cei din familia Pearson; copiii surorii mele Mary.

— Câţi copii sunt?

— Trei. James, Sylvia şi Brian. James este cel mai în vârstă. Lucrează la o firmă de asigurări.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi opt.

— E căsătorit?

— Nu, dar e logodit cu o fată foarte drăguţă, după cât se pare. Eu încă n-am cunoscut-o.

— Unde locuieşte?

— La Londra, pe strada Cromwell, nr 21.

Inspectorul îşi notă adresa.

— Urmează apoi Sylvia. E căsătorită cu scriitorul Martin Dering. Cărţile sale se bucură de oarecare succes.

— Îmi puteţi da adresa lor?

— Vila „The Nook”, Surrey Road, Wimbledon. Cel mai mic dintre ei este Brian. Acum se află în Australia. Regret, dar nu-i ştiu adresa. S-ar putea să o ştie fratele sau sora sa.

— Mii de mulţumiri, doamnă Gardner. Iar în încheiere, doar ca o simplă formalitate, mi-aţi putea spune ce-aţi făcut ieri după-amiază?

Gazda păru surprinsă.

— Staţi să mă gândesc... Am făcut unele

cumpărături... apoi am fost la cinema. M-am întors acasă în jurul orei şase şi m-am odihnit puţin înainte de masă, deoarece filmul mi-a provocat o durere de cap.

— Încă o dată mii de mulţumiri.

— Vă mai pot fi cu ceva de folos?

— Nu. Am să iau legătura cu nepoţii dumneavoastră. Nu ştiu dacă avocatul v-a informat că, împreună cu familia Pearson, dumneavoastră sunteţi singurii moştenitori ai căpitanului Trevelyan.

Doamna Gardner se îmbujoră la faţă şi ochii îi străluciră de emoţie.

— Ar fi minunat, spuse ea aproape în şoaptă. După atâtea greutăţi, după atâţia ani de economii şi dorinţe neîmplinite...

Femeia tresări când de la etaj răsună vocea morocănoasă a unui bărbat care striga iritat:

— Jennifer, am nevoie de tine!

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse gazda.

Vocea răsuna tot mai tare şi insistent:

— Unde eşti, Jennifer? Am nevoie de tine, dragă!

Inspectorul o însoţi până la uşă şi rămase în hol, în timp ce doamna Gardner urca scările.

— Vin imediat, răspunse ea.

Infirmiera, care tocmai cobora, îi făcu loc să treacă.

— Duceţi-vă, vă rog, la soţul dumneavoastră. Este foarte nervos. Dumneavoastră reuşiţi totdeauna să-l calmaţi.

Inspectorul ieşi în mod intenţionat înaintea infirmierei, când aceasta ajunse la capătul scărilor.

— Putem sta o clipă de vorbă? spuse el.

Tânăra îl urmă, binevoitoare, în sufragerie.

— Vestea despre crimă l-a tulburat grozav pe pacientul meu, explică ea, aranjându-şi manşetele

impecabil scrobite. Zăpăcita asta de Beatrice s-a năpustit în cameră şi a dat totul în vileag pe nepregătite.

— Vă rog să mă scuzaţi. Mă tem că este vina mea.

— Nu face nimic, n-aveaţi de unde să ştiţi, îl linişti ea plină de amabilitate.

— Domnul Gardner suferă de o boală gravă, nu-i aşa?

— E un caz foarte trist, răspunse infirmiera. Într-un fel este perfect sănătos, numai că în urma unui şoc nervos nu se mai poate folosi de membrele inferioare. Altfel nu are absolut nimic.

— A fost cumva mai agitat decât de obicei ieri după-amiază?

— Nu, nu mi s-a părut, răspunse infirmiera surprinsă.

— Aţi stat cu dânsul, toată după-amiaza?

— Ar fi trebuit să stau, dar căpitanul Gardner a insistat să merg să-i schimb două cărţi la bibliotecă. Uitase să le dea soţiei sale la plecare. Aşa încât, ca să-i fac plăcerea, m-am dus eu cu cărţile. M-a mai rugat să-i cumpăr nişte cadouri pentru soţie. Era foarte încântat şi mi-a oferit să iau ceaiul la ceainăria „Boots”. Dânsul spune totdeauna în glumă că infirmierele ţin foarte mult să nu piardă ceaiul de la ora cinci. Am plecat după ora patru, dar cu aglomeraţia specifică sărbătorilor n-am reuşit să mă întorc înainte de şase. Bietul om era foarte liniştit. Mi-a spus că a dormit tot timpul.

— Când aţi sosit, doamna Gardner era acasă?

— Da, mi se pare că se odihnea.

— Am impresia că ţine foarte mult la soţul ei, nu-i aşa?

— Îl divinizează. Cred că femeia asta ar fi în stare

să facă orice pentru el. Este de-a dreptul înduioşător. Şi când te gândeşti ce-am văzut eu în alte case! Ce să vă mai spun, nu mai departe de luna trecută...

Dar inspectorul Narracott ştiu să evite cu abilitate istorioara scandaloasă pe care tânăra dorea cu tot dinadinsul să i-o povestească. Se uită la ceas şi exclamă cu glas tare:

— Formidabil! Gata, gata să pierd trenul! E departe gara de dumneavoastră?

— Dacă vreţi să mergeţi la gara St. David ajungeţi în trei minute, până la gara din Queen Street însă...

— Trebuie să alerg, spuse Narracott. Rugaţi-o pe doamna Gardner să mă scuze că nu mi-am luat rămas bun de la dânsa. Discuţia cu dumneavoastră mi-a făcut o deosebită plăcere, domnişoară.

Tânăra dădu aferată din cap. „Prezentabil bărbat, gândea ea în timp ce închidea uşa. Foarte prezentabil – şi ce persoană amabilă şi înţelegătoare!”. Apoi, cu un suspin înăbuşit, urcă scările întorcându-se la pacientul ei.

Capitolul X
FAMILIA PEARSON

Narracott consideră că a sosit, în fine, momentul să raporteze superiorului său rezultatul cercetărilor de până atunci.

— Cazul acesta va face vâlvă mare, opinase inspectorul general Maxwell, ascultând cu atenţie relatarea lui Narracott. Ziarele îi vor consacra pagini întregi.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule.

— Va trebui deci să fim foarte prevăzători. Să nu facem nici cea mai mică greşeală. După părerea mea, te afli pe drumul cel bun, Narracott. Ar trebui însă să-l găseşti pe James Pearson cât mai curând posibil şi să afli unde a fost ieri după-amiază. Ai dreptate, Pearson este un nume foarte comun dar, nu uita, coincide şi prenumele. Este adevărat că de vreme ce şi-a semnat cu atâta seninătate numele în registru, nu ne mai putem gândi la o crimă premeditată. Altfel e puţin probabil ca individul să fi fost atât de naiv. Eu cred că la mijloc n-a fost decât o ceartă banală care s-a soldat cu un gest necugetat. Dacă James Pearson este omul pe care-l căutăm, el a aflat precis despre moartea unchiului său încă în aceeaşi seară. Şi atunci mă întreb de ce a şters-o cu trenul de şase dimineaţa fără să sufle nimănui o vorbă? Orice s-ar zice, situaţia nu-i clară. Nu trebuie să plecăm de la premiza că totul a

fost doar o simplă coincidenţă. Trebuie să lămurim lucrurile cât mai curând cu putinţă.

— La aceasta m-am gândit şi eu, domnule. Cred că n-ar fi rău să plec la Londra cu trenul de unu patruzeci şi cinci. Mai devreme sau mai târziu, doresc să stau de vorbă şi cu doamna care a închiriat casa căpitanului. E ceva dubios la mijloc. Dar în prezent nu mă pot duce la Sittaford; drumurile sunt inaccesibile din cauza zăpezii. Şi apoi cred că ea n-are nicio legătură directă cu crima, în timp ce Trevelyan era ucis, doamna Willett, împreună cu fiica sa, se aflau la o şedinţă de spiritism. De altfel tot atunci s-a petrecut un lucru destul de ciudat...

Şi inspectorul îi povesti amănunţit tot ce aflase de la maiorul Burnaby.

— Absurdităţi! exclamă Maxwell. Eşti convins că bătrânul a spus adevărul? Aşa se întâmplă totdeauna. Cei care cred în fantome şi alte fantasmagorii de genul ăsta ticluiesc fel de fel de poveşti.

— Cred că spunea adevărul, mârâi Narracott. Cu foarte mare greutate am reuşit să-l fac să vorbească. Nu se numără printre cei care cred în spiritism; dimpotrivă, este un militar bătrân care nu dă doi bani pe asemenea închipuiri.

Inspectorul general dădu afirmativ din cap.

— Bine, bine, ce-mi spui este foarte bizar, dar nu lămureşte cu nimic problema care ne interesează.

— Atunci plec urgent la Londra.

Maxwell fu de acord. Odată sosit la Londra, Narracott se duse imediat în strada Cromwell, la nr. 21. Aici află că domnul Pearson este la birou şi revine acasă în jurul orei şapte. Narracott dădu indiferent din cap, ca şi cum acest lucru nu l-ar fi deranjat cu nimic.

— Dacă pot, am să mai revin. Nu e nimic

important, spuse el, şi plecă în grabă fără să-şi lase cartea de vizită.

Se hotărâse să nu-l caute pe James Pearson la birou, ci să-i facă în schimb o vizită surorii sale.

Doamna Sylvia Dering era acasă. O cameristă cu aer cam impertinent, îmbrăcată într-o rochie violetă, îi deschise şi îl invită într-o sufragerie înţesată cu mobile. Inspectorul dădu cameristei cartea sa de vizită. Doamna Dering îşi făcu imediat apariţia, cu cartea de vizită în mână.

— Presupun că aţi venit în legătură cu moartea bietului meu unchi Joseph, îi spuse ea în loc de bună ziua. Este îngrozitor. De-a dreptul îngrozitor. Şi mie îmi e tare frică de hoţi. Săptămâna trecută am pus zăvoare noi la uşa din spatele casei şi am instalat închizătoare automate la geamuri.

Sylvia Dering, despre care inspectorul aflase de la doamna Gardner că nu are mai mult de douăzeci şi cinci de ani, arăta cu mult peste treizeci. Era mică de statură, avea părul blond şi o înfăţişare anemică. Pe chipul ei se puteau citi oboseala şi îngrijorarea. Avea o voce plângăreaţă şi enervantă.

— Dacă v-aş putea ajuta cu ceva, aş fi bineînţeles încântată, continuă gazda. Dar, la drept vorbind, nu prea am avut de-a face cu unchiul Joseph. Vă asigur că nu era o persoană prea agreabilă. Nu era omul la care să poţi apela în caz de nevoie. Nu ştia altceva decât să critice. Pentru el literatura nu avea nicio valoare. Succesul, adevăratul succes nu se măsoară totdeauna în funcţie de bani, domnule inspector.

Când se întrerupse în cele din urmă şi inspectorul avu posibilitatea să vorbească şi el, îşi şi formase o impresie asupra gazdei.

— După câte văd, doamnă Dering, aţi aflat foarte

repede despre această tragedie.

— Mi-a telegrafiat mătuşa Jennifer.

— Da, înţeleg.

— Cred însă că şi ziarele de seară vor scrie despre acest caz. Îngrozitor, nu-i aşa?

— După cât se pare, nu l-aţi văzut pe unchiul dumneavoastră de ani de zile.

— De când m-am căsătorit nu l-am văzut decât de două ori. Ultima dată a avut o atitudine jignitoare faţă de Martin. La drept vorbind, era tipul clasic al filistinului care în afară de sport nu mai ştia nimic altceva. După cum v-am spus, nu preţuia deloc literatura.

„Soţul ei a cerut un împrumut şi a fost refuzat”, comentă în sinea sa inspectorul.

— Ca o simplă formalitate, doamnă Dering, vreţi să-mi spuneţi ce-aţi făcut ieri după-amiază?

— Ce-am făcut?! Puţin cam ciudată întrebare, domnule. Am jucat bridge aproape tot timpul. Seara, cum soţul meu nu era acasă, a venit o prietenă şi a stat cu mine.

— Dar soţul dumneavoastră unde era?

— A participat la un dineu literar, explică doamna Dering plină de importanţă. A luat masa cu un editor american.

— Înţeleg. Totul părea cât se poate de firesc şi în afară de orice bănuială. Inspectorul spuse în continuare: După câte ştiu, fratele dumneavoastră cel mai mic se află în Australia, nu-i aşa?

— Exact.

— Aveţi cumva adresa lui?

— Desigur. O pot găsi, dacă aveţi nevoie. Un oraş cu un nume cam neobişnuit. Nu-mi amintesc în clipa asta. Locuieşte undeva prin Noua Galie de Sud.

— Şi acum, doamnă Dering, ce-mi puteţi spune despre fratele dumneavoastră mai mare?

— Despre Jim?

— Da. Aş dori să iau legătură şi cu dânsul.

Doamna Dering îi dădu imediat o adresă care coincidea cu cea primită de la doamna Gardner.

Văzând apoi că aici nu mai are nimic de aflat, inspectorul se hotărî să plece. Ajuns în Cromwell Street, Narracott fu întâmpinat de aceeaşi femeie între două vârste, cu înfăţişare respectabilă. Domnul Pearson era acasă şi putea fi găsit la etajul al doilea. Femeia îl însoţi până la uşă, bătu de câteva ori şi spuse în şoaptă, puţin cam jenată:

— A sosit domnul care v-a mai căutat.

În mijlocul camerei stătea un tânăr în ţinută de seară. Avea o înfăţişare plăcută; s-ar fi putut spune chiar că este frumos, dacă făceai abstracţie de expresia sa care trăda nehotărâre şi lipsă de personalitate. Altfel avea un aer cam abătut şi îngrijorat, de parcă nu ar fi dormit suficient în ultimul timp. Tânărul îl privi pe inspector cu mirare.

— Sunt inspectorul de poliţie Narracott, începu acesta, dar nu putu să continue.

Cu un strigăt înăbuşit, tânărul se prăbuşi într-un fotoliu şi, lăsând capul în jos murmură:

— Deci totul s-a sfârşit! După câteva clipe se ridică şi adăugă: — Dă-i drumul odată, domnule, şi spune ce ai de spus!

Inspectorul Narracott luă o înfăţişare placidă.

— Fac cercetări în legătură cu moartea unchiului dumneavoastră, căpitanul Joseph Trevelyan. Ce aveţi de declarat în acest sens?

Tânărul se ridică încet în picioare şi întrebă cu vocea sugrumată:

— Aţi venit să mă arestaţi?

— Nu, domnule. Nu am această intenţie. Dacă veneam să vă arestez, aş fi făcut recomandările de rigoare. Vă cer pur şi simplu să-mi spuneţi ce-aţi făcut ieri după-amiază. Puteţi răspunde sau nu la această întrebare, după cum credeţi de cuviinţă.

— Dacă nu răspund, probabil că totul va fi în defavoarea mea. Ştiu eu cum procedaţi dumneavoastră. Aţi aflat deci că ieri am fost la Exhampton.

— Am găsit numele dumneavoastră în registrul de la hanul „Trei Coroane”.

— Cred că n-are rost să neg. Într-adevăr, am fost la Exhampton. Ei şi ce-i cu asta?

— Aveţi dreptate, spuse inspectorul cu blândeţe.

— M-am dus să-mi văd unchiul.

— Conform unei înţelegeri?

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Unchiul dumneavoastră ştia că veniţi?

— Nu... Nu ştia. A fost o hotărâre spontană.

— Trebuie să fi existat un motiv.

— Motiv? De ce trebuia să existe un motiv? Am vrut pur şi simplu să-mi văd unchiul.

— În regulă, domnule. Şi l-aţi văzut?

Urmă o pauză cam lungă... Pe faţa tânărului se citea nehotărârea. În timp ce-l privea, lui Narracott i se făcu milă de James Pearson. Oare nu-şi dădea seama tinerelul acesta că ezitările lui echivalau cu o autocondamnare? Într-un târziu, trase adânc aer în piept şi se hotărî să vorbească.

— Cred că aş face mai bine să vă spun tot ce am pe suflet. Da, l-am văzut pe unchiul meu. La gară m-am interesat cum pot ajunge la Sittaford. Mi s-a spus că este imposibil. Drumurile erau blocate din cauza

zăpezii. Am spus că e ceva urgent.

— Urgent? murmură inspectorul.

— Doream... neapărat să-mi văd unchiul.

— Aşa s-ar părea.

— Hamalul continua să dea din cap şi să susţină că este imposibil. I-am spus numele bătrânului şi, într-o clipă, hamalul s-a luminat la faţă. Mi-a explicat că unchiul meu se afla, de fapt, la Exhampton. Mi-a dat toate indicaţiile necesare pentru a-i găsi casa.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Pe la ora unu, cred. Am fost la han... la „Trei Coroane", am reţinut o cameră şi am mâncat ceva. Apoi... m-am dus să-l văd pe unchiul Joe.

— Aţi plecat imediat?

— Nu, nu imediat.

— La ce oră?

— N-aş putea să vă spun precis.

— Să zicem – trei şi jumătate? Patru, patru jumătate?

— Eu... Eu... tânărul se bâlbâia din ce în ce mai rău. Nu cred că era aşa târziu.

— Doamna Belling, patroana, mi-a spus că aţi plecat pe la patru şi jumătate.

— Patru şi jumătate? Cred că greşeşte. Nu putea să fie aşa de târziu.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am reuşit să găsesc casa bătrânului, am stat de vorbă cu dânsul şi apoi m-am întors la han.

— Cum aţi intrat în casa unchiului?

— Am sunat şi dânsul mi-a deschis.

— N-a fost surprins când v-a văzut?

— Da... a fost destul de surprins.

— Cât aţi stat la dânsul?

— Un sfert de oră sau poate douăzeci de minute.

Dar să ştiţi, când am plecat eu n-avea nimic. Era viu şi nevătămat. V-o jur.

— La ce oră aţi plecat de la dânsul? Tânărul lăsă ochii în jos. Vocea sa trăda aceeaşi ezitare.

— Nu ştiu precis.

— Ba eu cred că ştiţi, domnule Pearson.

Fermitatea tonului îşi făcu imediat efectul. Tânărul răspunse aproape în şoaptă: „Era cinci şi un sfert”.

— Aţi revenit la han la ora şase fără un sfert. În cel mai rău caz nu făceaţi mai mult de şapte-opt minute de la casa unchiului dumneavoastră până la „Trei Coroane”.

— Nu m-am întors imediat! M-am plimbat puţin prin oraş.

— Pe ger şi pe zăpadă, nu-i aşa?

— Atunci nu ningea. A început să ningă mai târziu.

— Înţeleg. Şi ce-aţi discutat cu unchiul dumneavoastră?

— Nimic deosebit. Am vrut pur şi simplu să mai stau de vorbă cu bătrânul şi să văd ce mai face. Atât şi nimic mai mult.

„Minte fără pic de imaginaţie, comenta inspectorul Narracott în sinea sa. Dacă aş fi fost în locul lui m-aş fi descurcat mult mai bine.”

Cu glas tare, Narracott spuse:

— E în regulă, domnule. Acum aş dori să vă întreb de ce aţi plecat din Exhampton fără a sufla nimănui vreo vorbă când aţi aflat de uciderea unchiului dumneavoastră?

— Eram înspăimântat, spuse tânărul cu toată sinceritatea. Am auzit că a fost ucis cam în jurul orei la care am plecat eu de la dânsul. Spuneţi şi dumneavoastră, nu aveam suficiente motive să intru în panică? M-am grăbit cât am putut şi am plecat cu

primul tren. Acum trebuie să mărturisesc că am procedat ca un prost. Dar aşa se întâmplă totdeauna când te cuprinde frica. Şi, la urma urmelor, oricine s-ar fi speriat la fel într-o asemenea situaţie.

— Nu mai aveţi nimic de spus?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci sper că nu aveţi nimic împotrivă să mă însoţiţi şi să daţi o declaraţie scrisă.

— Asta-i totul?

— S-ar putea să fie necesar să vă reţinem până după anchetă.

— Oare nu mă poate scoate nimeni din încurcătura asta? strigă Jim Pearson.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise brusc şi în cameră îşi făcu apariţia o tânără. Inspectorul Narracott îşi dădu imediat seama că se afla în faţa unei persoane cu totul deosebite. Tânăra nu era frumoasă, dar avea o faţă interesantă şi atrăgătoare, un chip pe care dacă-l vedeai odată nu-l mai puteai uita. Întreaga ei făptură iradia inteligenţă, tact, voinţă de fier şi o colosală forţă de fascinaţie.

— Jim dragă, ce s-a întâmplat?

— Emily, totul s-a sfârşit. Poliţia crede că eu l-am omorât pe unchiul Joseph.

— Cine crede aşa ceva?

Tânărul arătă către poliţist.

— Dânsul este inspectorul Narracott... Domnişoara Emily Trefusis... continuă tânărul încurcat.

— Ooo! exclamă Emily Trefusis.

Tânăra îl studie pe inspector din cap până în picioare cu ochii ei vii de culoarea castanei.

— Jim este un prostănac iremediabil şi nu e în stare să omoare un om.

Inspectorul nu scoase nicio vorbă.

— Sunt convinsă, spuse Emily întorcându-se către Jim, că ai făcut cele mai nesăbuite declaraţii. Dacă ai citi ziarele cu mai multă atenţie ai şti că nu e bine să vorbeşti în faţa unui poliţist decât dacă ai lângă tine un avocat de nădejde care să obiecteze la fiecare cuvânt. Dar ce s-a întâmplat de fapt? Îl arestaţi, domnule inspector?

Narracott îi explică motivul vizitei sale.

— Emily... începu să strige tânărul. Sper că nu crezi c-am fost în stare să-l ucid?

— Nu, dragă, spuse fata cu blândeţe. Cum aş putea să cred aşa ceva? Nu ai tu atâta curaj!

— Nu mai am niciun prieten pe lumea asta! se văita Jim.

— Te înşeli, spuse Emily. Mă ai pe mine, dragă. Vino-ţi în fire, Jim, şi priveşte diamantul acesta de la inelul meu de logodnă. Alături de tine se află logodnica ta credincioasă. Du-te cu inspectorul Narracott şi lasă totul pe seama mea.

Jim se ridică din fotoliu la fel de nedumerit şi îşi luă paltonul de pe scaunul de alături. Inspectorul Narracott îi dădu pălăria care zăcea aruncată pe birou. În timp ce se îndreptau spre uşă, inspectorul spuse politicos:

— Bună seara, domnişoară Trefusis.

— La revedere, inspectore! spuse Emily plină de farmec.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine pe Emily Trefusis, inspectorul ar fi înţeles că aceste cuvinte echivalau cu o provocare.

Capitolul XI
EMILY INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Autopsia, care a avut loc luni dimineaţă, nu a contribuit cu nimic la elucidarea misterului, aşa încât cercetările au fost sistate timp de o săptămână, spre decepţia unui numeros public. De sâmbătă până luni, Exhamptonul ieşise brusc din anonimat şi urcase treptele celebrităţii. Ştirea că nepotul victimei era reţinut de poliţie făcuse mare vâlvă în presă, iar dacă la început „Crima de la Hazelmoor” era lichidată în câteva rânduri dintr-o coloană laterală, acum devenise evenimentul zilei şi se lăfăia pe prima pagină în reportaje interminabile, cu titluri uriaşe. Luni sosiseră la Exhampton primele grupuri de ziarişti. Charles Enderby avea o dată în plus motivul să se felicite pentru poziţia privilegiată pe care o dobândise, datorită acelui providenţial Concurs de rebus.

Enderby era hotărât ca sub pretextul unui reportaj să se ţină scai de maiorul Burnaby şi să obţină în felul acesta informaţii în exclusivitate despre locuitorii din Sittaford şi relaţiile lor cu victima.

În timpul prânzului, tânărul observase că măsuţa de lângă uşă era ocupată de o fată plină de farmec. Enderby ar fi vrut să ştie ce caută fata aceasta la Exhampton. Tânăra era bine îmbrăcată, deşi într-o manieră cam provocatoare, şi nu părea să fie rudă cu

victima. În niciun caz nu făcea parte din categoria acelor numeroşi pierde-vară care veniseră în oraş din simplă curiozitate.

„Oare cât are de gând să stea? se întrebă Enderby. Păcat că după-amiază trebuie să plec la Sittaford. Ce să faci, aşa mi-e norocul! Deşi, la drept vorbind, nu poţi să le ai chiar pe toate!”

Dar imediat după-masă, tânărul avu o surpriză deosebit de plăcută. În timp ce stătea în faţa hanului, bucurându-se de razele leneşe ale soarelui de iarnă şi privind zăpada ce se topea văzând cu ochii, în spatele său răsună o voce încântătoare.

— Vă rog să mă scuzaţi, aţi putea cumva să-mi spuneţi dacă există ceva mai deosebit de văzut în Exhampton?

Charles Enderby reacţiona prompt pentru a nu pierde ocazia.

— Bineînţeles, există un castel. Nu e un monument celebru dar, orice s-ar zice, este o relicvă. Dacă îmi permiteţi, vă conduc eu până acolo.

— Sunteţi foarte amabil. Numai dacă nu sunteţi prea ocupat...

Fiind vorba de un asemenea partener, Charles Enderby n-avea cum să fie ocupat, aşa încât porniră împreună spre castel.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Enderby, dacă nu mă înşel?

— Exact. Dar de unde ştiţi?

— Mi-a spus doamna Belling.

— A, acum înţeleg.

— Numele meu este Emily Trefusis. Domnule Enderby... aş avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— De ajutorul meu? Da, cum să nu, dar...

— Ştiţi, eu sunt logodnica lui Jim Pearson.

— Interesant! exclamă Enderby căruia avantajele profesionale ale acestei revelaţii începuseră să-i şi surâdă în minte.

— Poliţia intenţionează să-l aresteze, domnule Enderby. Sunt convinsă de asta. Iar eu ştiu că Jim este nevinovat. Mă aflu aici tocmai ca să dovedesc acest lucru. Dar am nevoie de ajutorul unui bărbat. Nu poţi face nimic fără ajutorul unui bărbat. Bărbaţii sunt foarte descurcăreţi şi găsesc nenumărate posibilităţi de a obţine informaţii. Pentru o femeie acest lucru este aproape imposibil.

— Da... sigur... aveţi dreptate, spuse Enderby plăcut impresionat.

— I-am studiat pe ziariştii aceştia toată dimineaţa, urmă, Emily. Toţi au o înfăţişare absolut stupidă. Sunteţi singurul care mi-aţi inspirat încredere, cu privirea dumneavoastră inteligentă.

— Vă mulţumesc, dar cred că exageraţi, spuse Enderby măgulit.

— V-aş propune aşadar să devenim asociaţi. Colaborarea noastră ar fi, cred eu, avantajoasă pentru amândoi. Sunt o serie de fapte pe care aş vrea să le cercetez mai amănunţit pentru a ajunge la miezul problemei. În calitatea dumneavoastră de ziarist m-aţi putea ajuta foarte mult. Doresc...

Emily se întrerupse. În realitate, nu dorea altceva decât să-l facă pe Enderby agentul ei personal, un fel de copoi care să alerge unde-i spunea ea, să afle tot ce ar fi vrut să ştie, într-un cuvânt un instrument docil în mâinile ei. Fata era însă perfect conştientă că aceste propuneri trebuiau prezentate în termenii cei mai măgulitori şi ademenitori cu putinţă. De fapt, ea urma să fie creierul, dar pentru asta trebuia să dea dovadă de multă abilitate.

— Ei bine, îşi încheie ea propunerea, doresc să ştiu că mă pot bizui pe dumneavoastră!

Fata avea o voce fermecătoare, cu inflexiuni melodioase şi ademenitoare. Auzind ultimele ei cuvinte, Enderby se simţi în al nouălea cer. Se înfierbântase de-a binelea şi era gata să jure că o va sprijini în orice situaţie pe copila aceasta năpăstuită şi neajutorată.

— Îmi dau seama ce trebuie să fie în sufletul dumneavoastră, spuse el, strângându-i mâna exaltat. Dar să ştiţi, continuă Enderby, în care începea să se trezească ziaristul, eu nu dispun de timpul meu. Sunt deseori obligat să alerg de colo-colo, unde mă trimit cei de la redacţie.

— Vă înţeleg, replică Emily. M-am gândit eu şi la acest lucru. Tocmai de aceea mă aflu aici. Eu reprezint pentru dumneavoastră ceea ce s-ar putea numi o inepuizabilă sursă de informaţii. Ei bine, îmi veţi lua zilnic un interviu, iar eu voi face declaraţii care, mai mult ca sigur, îi interesează pe cititori... „Logodnica lui Jim Pearson”, „Fata care crede în inocenţa acuzatului”, „Amintiri din copilăria acuzatului, relatate de logodnica sa”... şi câte alte titluri şi poveşti senzaţionale de acest fel! De fapt, nu ştiu nimic despre copilăria lui Jim, dar asta n-are nicio importanţă.

— Eu zic că sunteţi de-a dreptul formidabilă! Da, da, o adevărată mină de aur!

— Şi, spuse Emily, etalându-şi în continuare meritele, să nu uităm că eu am acces şi la rudele lui Jim. V-aş putea prezenta şi pe dumneavoastră, spunând că suntem prieteni. Altfel sunt convinsă că v-ar închide uşa în nas.

— Aşa este, spuse Enderby, puţin tulburat de

amintirea unor afronturi din trecut.

În faţă i se deschideau perspective strălucite. De data aceasta avusese noroc. Mai întâi Concursul de rebus care-l adusese aici şi apoi şansa de a da peste această fată minunată.

— S-a făcut, spuse el entuziasmat.

— În ordine, răspunse Emily, devenind deodată serioasă şi luând un ton de afaceri. Cu ce începem atunci?

— După-masă eu plec la Sittaford.

Enderby îi povesti împrejurările favorabile care-i asiguraseră o poziţie privilegiată în relaţiile cu maiorul Burnaby.

— Şi să ştiţi că asta nu-i puţin lucru dacă ţinem cont că maiorul este tipul bătrânului urâcios care fuge de ziarişti ca de dracu. Nu poţi totuşi să întorci spatele unui om care ţi-a înmânat un cec de cinci mii de lire sterline, nu-i aşa?

— Ar fi într-adevăr cam deplasat, spuse Emily. Ei, dacă plecaţi la Sittaford, merg şi eu cu dumneavoastră.

— Splendid, exclamă Enderby. Deşi mă întreb unde o să dormim. După câte ştiu, în afară de Vila Sittaford şi de alte câteva vilişoare, locuite de personaje de felul lui Burnaby, acolo nu mai este nicio casă.

— Găsim noi o soluţie, spuse Emily. Eu mă descurc totdeauna.

Domnul Enderby ar fi trebuit să ia în serios aceste cuvinte. Emily era, într-adevăr, omul pentru care nu existau obstacole.

Ajunseră la castel dar, ignorându-l cu desăvârşire, se aşezară la soare pentru a-şi pune la punct planul de acţiune.

— Domnule Enderby, eu privesc totul la rece şi nu-

mi irosesc timpul cu sentimentalisme. De la bun început te rog să mă crezi pe cuvânt că Jim este nevinovat. Nu spun asta fiindcă sunt îndrăgostită de el sau pentru că am o încredere oarbă în caracterul său nobil. Nici pe departe. E vorba pur şi simplu de fapte precise. Vedeţi dumneavoastră, eu am fost silită să mă descurc singură în viaţă de la vârsta de şaisprezece ani. N-am avut niciodată prea mult de-a face cu femeile şi le cunosc foarte puţin. Ştiu însă o groază de lucruri despre bărbaţi. Când o fată nu este în stare să-l cunoască cum trebuie pe băiatul cu care are de-a face, ea nu se va putea niciodată descurca. Şi eu m-am descurcat foarte bine în viaţă. Sunt manechin la Casa de mode „Lucie” şi să ştiţi că nu oricine ajunge acolo. Ei bine, aşa cum vă spuneam, îmi dau imediat seama cu cine am de-a face, când e vorba de un bărbat. Din multe puncte de vedere Jim este un om slab. Sinceră să fiu, tocmai de aceea ţin aşa de mult la el, continuă Emily, uitând pentru o clipă că joacă rolul femeii care admiră bărbaţii puternici. Îmi dă sentimentul că-l pot conduce şi că pot face din el un om de nădejde. Accept orice, chiar şi ideea că ar fi gata să fure dacă i-aş cere eu, dar în niciun caz nu-l văd în stare să ucidă. Dacă ar încerca să lovească pe cineva, precis că s-ar fâstâci şi lovitura i-ar da greş. Jim este o făptură... blajină, domnule Enderby. Nu se încumetă să omoare nici măcar o viespe. Când intră vreuna în casă şi vrea s-o dea afară, până la urmă tot el se alege cu o înţepătură. Dar n-are rost să mai continui. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt şi să porniţi de la premisa că Jim este nevinovat.

— Credeţi oare că cineva încearcă în mod intenţionat să-i pună în spate această crimă? întrebă

Charles Enderby vrând să-şi demonstreze perspicacitatea de ziarist.

— Nu, nici vorbă. Nimeni nu ştia că Jim se duce să-şi vadă unchiul. Dar la urma urmelor, s-ar putea totuşi să aveţi dreptate. Eu înclin să cred însă că la mijloc a fost fie o simplă coincidenţă, fie un ghinion. Trebuie să găsim persoana care ar fi avut interesul să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan. Poliţia are certitudinea că nu este vorba de ceea ce ei numesc „o afacere exterioară”, adică de o spargere. Povestea cu fereastra este doar o înscenare.

— Aţi aflat toate astea de la poliţie?

— Într-un fel, da.

— Cum adică „într-un fel”?

— Mi-a spus camerista a cărei soră este căsătorită cu sergentul Graves, ceea ce înseamnă că ea ştie tot ce se petrece la poliţie.

— Foarte bine, spuse Enderby, cu alte cuvinte nu a fost „o afacere exterioară”. Atunci lucrurile stau cu totul altfel.

— Exact, răspunse Emily. Poliţia, sau mai bine zis inspectorul Narracott, un om foarte inteligent de altfel, se străduieşte să afle cine beneficiază de pe urma morţii căpitanului Trevelyan. Dar dacă Jim le-a căzut în plasă cu atâta uşurinţă, nu vor să-şi mai bată capul cu alte cercetări. Sarcina noastră este să ducem ancheta până la capăt şi să aflăm adevărul!

— Ar fi o lovitură formidabilă să descoperim noi criminalul! Toată lumea m-ar numi expertul în criminalistică al ziarului „Daily Wire”. Dar e prea frumos ca să fie adevărat, adăugă el resemnat. Asemenea minuni se întâmplă numai în romane.

— Nu, nu, spuse Emily. Mie mi se întâmplă astfel de lucruri.

— Sunteţi pur şi simplu formidabilă!

Emily scoase din buzunar un carneţel,

— Haideţi atunci să luăm lucrurile metodic. Fraţii Pearson şi mătuşa Jennifer beneficiază în mod egal de pe urma morţii lui Trevelyan. Sylvia, sora lui Jim, notă ea în carneţel, n-ar fi în stare să omoare nicio muscă; dar să nu trecem prea repede peste soţul ei. După părerea mea, acest om este o brută – tipul artistului imoral. Are fel de fel de relaţii cu femei, şi aşa mai departe. Foarte probabil să fie într-o pană de bani. Moştenirea ar reveni, de fapt, Sylviei, dar asta n-are nicio importanţă. El ar reuşi să pună imediat mâna pe bani.

— Pare o persoană foarte antipatică.

— Categoric. Are un fizic respingător.

— Atunci el este suspectul nr. 1 spuse Enderby care îşi lua şi el notiţe într-un carneţel. De aflat ce a făcut vineri. Lucru destul de simplu, de altfel. Pretextul – un interviu cu popularul romancier Martin Derring, rudă cu familia victimei. Cum vi se pare?

— Extraordinar, spuse Emily. Urmează apoi Brian, fratele mai mic al lui Jim. El ar trebui să fie în Australia. Dar nu e exclus să se fi întors. Oamenii iau adeseori astfel de hotărâri, fără să sufle o vorbă.

— Atunci să-i trimitem o telegramă.

— Negreşit. Cât despre mătuşa Jennifer, ea cred că iese din competiţie. Din câte am auzit, este o persoană foarte cumsecade. Are caracter. Dar, la drept vorbind, era la doi paşi de locul crimei. Ar fi putut foarte bine să dea o fugă până la Exhampton să-şi vadă fratele. Nu-i exclus ca acesta să-i fi trântit câteva vorbe despre soţul ei şi, cum ea îl adoră, au apucat-o istericalele, a pus mâna pe sulul greu de la uşă şi i-a dat bătrânului una după ceafă.

— Chiar credeţi în versiunea asta? întrebă Enderby.

— Sincer vorbind, nu. Dar nu se ştie niciodată. Să nu-l uităm apoi pe fostul matroz. Prin testament primeşte doar o sută de lire sterline şi pare om de treabă. Dar, iarăşi, nu se ştie niciodată. Soţia sa este fiica doamnei Belling, proprietara hanului „Trei Coroane”. O ştiţi, fără îndoială. La întoarcere am să mă duc să plâng pe umărul ei. Pare întruchiparea sufletului matern şi este foarte romanţioasă. Sunt convinsă că dacă îi spun că iubitul meu va intra la închisoare, o să mă compătimească din toată inima şi nu-i exclus să aflu de la ea unele lucruri care mi-ar putea fi de folos. Şi apoi să nu uităm Vila Sittaford. Din capul locului am avut convingerea că aici e ceva în neregulă.

— Ce anume?

— Femeile acelea din Africa de Sud. Faptul că au închiriat casa căpitanului Trevelyan în toiul iernii. Mi se pare teribil de ciudat.

— Într-adevăr, este cam neobişnuit, căzu de acord Enderby. S-ar putea să fie ceva la mijloc. Ceva în legătură cu trecutul căpitanului Trevelyan. Şi apoi şedinţa aceea de spiritism este o adevărată enigmă. Am de gând să scriu un reportaj despre toată treaba asta.

— Ce şedinţă de spiritism?

Tânărul îi povesti întâmplarea, savurând fiecare cuvânt. Nu rămăsese niciun detaliu în legătură cu crima pe care ziaristul să nu-l fi ştiut.

— Puţin cam straniu, nu-i aşa? continuă el. Te pune pur şi simplu pe gânduri. Poate că e un sâmbure de adevăr în toate fantasmagoriile astea. S-ar zice că este pentru prima dată când întâlnesc un caz autentic.

Emily fu cuprinsă de un uşor tremur.

— Nu pot să sufăr poveştile astea supranaturale! Aşa cum spuneţi, e pentru prima dată când s-ar părea că nu e o farsă. Dar ce poveste macabră!

— Puţin cam neserioasă, aş zice eu. Dacă bătrânul a fost în stare să-şi facă apariţia şi să anunţe că a fost ucis, de ce n-ar fi spus, la urma urmelor, şi cine i-a făcut de petrecanie? Era mult mai simplu.

— Cred că răspunsul trebuie căutat la Sittaford, spuse Emily gânditoare.

— Aveţi dreptate. Bănuiesc că va trebui să facem acolo cercetări amănunţite. Am închiriat un automobil şi, peste o jumătate de oră, intenţionez să plec. N-ar fi rău să veniţi cu mine.

— Vin negreşit, hotărî Emily. Dar cum rămâne cu maiorul Burnaby?

— El vine pe jos. A plecat imediat după autopsie. Mai mult ca sigur că a vrut să scape de mine. Altfel cui i-ar trece prin cap să întindă atâta drum prin zloată?

— Putem ajunge până acolo cu automobilul?

— Bineînţeles. Astăzi e prima zi când se poate circula normal până la Sittaford.

— Perfect, strigă Emily ridicându-se în picioare. E timpul să ne întoarcem la „Trei Coroane”. Eu am să-mi fac valiza şi apoi am să încerc să o înduioşez cu câteva lacrimi pe doamna Belling.

— N-aveţi nicio grijă, o asigură Enderby plin de naivitate. Lăsaţi totul în seama mea.

— Aşa am să fac, răspunse Emily căreia nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Ce minunat e să ştii că există un om pe care te poţi bizui!

Fără îndoială, Emily era o fetişcană foarte isteaţă şi şireată.

Capitolul XII
ARESTAREA

La întoarcere, Emily a avut marele noroc să se întâlnească în hol cu doamna Belling în persoană.

— După-amiază trebuie să plec, o anunţă Emily.

— Vă duceţi la Exeter cu trenul de patru şi zece, nu-i aşa, domnişoară?

— O, nu! Plec la Sittaford.

Doamna Belling se îmbujoră într-o clipă la faţă şi era limpede că ardea de curiozitate.

— La Sittaford?!

— Da, trebuie să plec acolo urgent şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi putea recomanda o gazdă.

— Doriţi cumva să rămâneţi la Sittaford?

Curiozitatea doamnei Belling devenea din ce în ce mai mare.

— Da... De fapt... Doamnă Belling, nu ştiu cum să încep... Unde v-aş putea spune câteva cuvinte între patru ochi?

Extrem de încântată, stăpâna hanului o conduse imediat pe Emily în sanctuarul ei. Camera de taină a doamnei Belling era o încăpere micuţă, dar deosebit de confortabilă şi primitoare, în care ardea un foc uriaş.

— Îmi promiteţi să nu mai spuneţi la nimeni, nu-i aşa? începu Emily, perfect conştientă că aceasta este

formula magică cu care nu dai niciodată greş atunci când vrei să stârneşti curiozitatea sau compasiunea cuiva.

— Bineînţeles că nu! Cum vă închipuiţi aşa ceva? se apără doamna Belling ai cărei ochi străluceau de nerăbdare.

— Vedeţi dumneavoastră, domnul Pearson... Jim...

— Vă referiţi la tânărul care a stat la noi vinerea trecută? Dar nu ştiaţi că l-au arestat?

— Cum?! L-au arestat pe Jim?

— Da, domnişoară. Nu cred că e o jumătate de oră de atunci.

Emily se făcu albă ca varul.

— Sunteţi... sunteţi sigură?

— Mai e vorbă? Amy, camerista noastră, a aflat direct de la sergent.

— Este cumplit! făcu Emily.

Arestarea lui Jim nu era o surpriză pentru ea, dar faptul în sine nu uşura cu nimic situaţia.

— Doamnă Belling, vreau să vă mărturisesc că eu sunt... logodită cu acest tânăr. Vă jur că nu el este criminalul. Vai, vai, e îngrozitor!

Şi Emily începu deodată să plângă în hohote. Este adevărat că Charles Enderby fusese avertizat că avea să urmeze o scenă lacrimogenă, dar acum Emily era de-a dreptul uluită de uşurinţa cu care plângea. Orice s-ar zice, nu e simplu să plângi la comandă, dar lacrimile ei nu erau false şi lucrul acesta o înspăimânta cumplit. Nu trebuia să-şi piardă cumpătul chiar atât de uşor. Această dovadă de slăbiciune nu-i folosea cu nimic lui Jim. Într-o asemenea împrejurare, era nevoie de fermitate, logică şi un cap limpede. Lacrimile n-au ajutat niciodată la nimic.

Dar, oricum, se simţea uşurată, aşa că se lăsă în

voia sentimentelor. La urma urmelor nu intenţionase să plângă? Şi apoi nu erau lacrimile mesagerul cel mai sigur în stare de a înduioşa inima doamnei Belling? „Am să plâng! gândea fata. Am să-mi uşurez inima de toate necazurile, de toate îndoielile şi temerile neîntemeiate, care îmi frământă sufletul!”

— Ei, haide, draga mea, nu mai lua lucrurile chiar aşa în negru, spuse doamna Belling îmbrăţişând-o ca o mamă şi încercând din răsputeri să o consoleze. Am spus eu de la bun început că n-a făcut el o faptă ca asta. Ce mai încolo şi încoace, e un tânăr tare drăguţ şi aşezat! Şi iarăşi vin la vorba mea că poliţiştii sunt nişte capete pătrate! Mai mult ca sigur că ucigaşul e vreunul din pungaşii care dau târcoale prin împrejurimi. Ei, hai, dragă, nu te mai frământă atâta! Până la urmă totul o să fie bine! Pe cinstea mea!

— Şi dacă aţi şti ce mult ţin la el! se lamenta Emily.

„Bietul Jim, băieţel sărman şi neajutorat, lipsit total de simţul realităţii! Totdeauna gata să facă o gafă tocmai când trebuie să fie mai atent. Ce şanse avea el oare în faţa unui om ferm şi ager ca inspectorul Narracott?”

— Trebuie neapărat să-l salvăm! repeta Emily printre lacrimi.

— Îl vom salva, dragă! N-avea nicio grijă, îl salvăm noi negreşit, răspundea doamna Belling încercând s-o consoleze.

Apoi Emily îşi şterse cu hotărâre ochii, mai suspină de câteva ori, îşi suflă bine nasul şi, îndreptându-şi spatele, întrebă pe un ton cât se poate de ferm:

— La cine aş putea să locuiesc la Sittaford?

— La Sittaford? Chiar ai de gând să te duci acolo, dragă?

— Da, răspunse Emily, dând energic din cap.

— Stai să vedem. Doamna Belling analiză problema pe toate feţele. La Sittaford nu prea sunt posibilităţi de locuit. Există numai un singur loc unde ai putea trage. Vila masivă, construită de căpitanul Trevelyan, este închiriată celor două doamne din Africa de Sud. Mai sunt însă câteva vile mai mici. La Vila nr. 5 locuieşte familia Curtis. El se ocupa de grădina căpitanului şi, cu permisiunea acestuia, închiria din când în când câte o cameră când se ivea prilejul. E clar ca bună-ziua că ei sunt singurii care te pot găzdui. Ar mai fi poşta şi casa fierarului. Dar Mary Hibber locuieşte împreună cu cumnata ei şi are şase copii. Cât despre nevasta fierarului aşteaptă un al optulea prunc. Ce să-ţi mai spun, la ei nu ai nici măcar unde să arunci un ac. Dar ia stai, domnişoară, cum ajungi dumneata până la Sittaford? Ai închiriat cumva un automobil?

— Mă duce domnul Enderby cu maşina.

— Aha! Dar el unde o să stea, mă rog?

— Probabil că va locui şi el tot la doamna Curtis. O să poată să ne mai dea o cameră?

— Să locuiţi acolo amândoi?! Nu mi se pare lucrul cel mai potrivit pentru o fată tânără ca dumneata, spuse doamna Belling uimită.

— Dar suntem veri, nu ştiaţi?

Emily nu dorea cu niciun chip ca doamna Belling să aibă vreo îndoială cu privire la conduita ei. Doamna Belling se arătă uşurată.

— Atunci e în regulă, acceptă ea puţin ţâfnoasă. Iar dacă eventual nu te simţi bine la doamna Curtis, îţi găsesc ei un culcuş în casa căpitanului.

— Îmi pare extrem de rău că am plâns ca o fetiţă, spuse Emily, ştergându-şi din nou ochii.

— Dar e firesc, dragă. Acum cred că te simţi mai

bine.

— Da, mă simt mult mai bine, spuse Emily din toată inima.

— Să ştii de la mine, scumpa mea, că nimic nu-l uşurează pe om ca lacrimile din belşug şi o ceaşcă zdravănă de ceai. Aşa că, înainte de-a pleca pe frigul ăsta, ai să bei negreşit un ceai fierbinte.

— Mulţumesc foarte mult, dar nu cred că...

— Vrei nu vrei, ceaiul tot trebuie să-l bei, spuse doamna Belling, ridicându-se hotărâtă şi îndreptându-se spre uşă. Să-i spui Amaliei Curtis din partea mea să aibă grijă de dumneata. Să mănânci bine şi să nu te mai frământi atâta!

— Sunteţi bunătatea întruchipată!

— Şi să mai ştii că am să deschid ochii mari şi am să ciulesc urechile la tot ce se întâmplă pe-aici, adăugă doamna Belling, tot mai încântată de rolul ce-i revenea în această aventură. Eu aud o mulţime de lucruri pe care poliţia nu le află niciodată, dar dumitale am să-ţi spun totul!

— Vorbiţi serios?

— Poţi conta pe mine! Nu-ţi face nicio grijă, scumpa mea. Cât ai zice peşte, îl vezi pe logodnicul dumitale scăpat de belea.

— Trebuie să mă duc să-mi fac bagajul.

— Atunci îţi trimit ceaiul sus.

Emily urcă scările, îşi strânse lucruşoarele, se spălă cu apă rece pe ochi şi îşi dădu din belşug cu pudră pe faţă.

„Ai ajuns ca o arătare!”, îşi reproşă ea, privindu-şi chipul în oglindă. Îşi mai dădu cu puţină pudră şi ruj pe buze. „Curios cât de uşurată mă simt acum, gândi mai departe. Nu-i nimic că îmi sunt ochii umflaţi, plânsul tot mi-a folosit la ceva!”

Emily sună. Camerista, înţelegătoarea cumnată a sergentului Graves, îşi făcu prompt apariţia. Emily îi dădu o bancnotă de o liră sterlină şi o rugă din toată inima să-i transmită orice informaţie care i-ar parveni, graţie relaţiilor ei în cercurile poliţiei. Camerista îi promise pe loc că va proceda întocmai.

— Să ştiţi domnişoară, că suntem cu toţii alături de dumneavoastră. Mă întreb ce m-aş face dacă Fred al meu şi cu mine ne-am găsi în situaţia dumneavoastră. Aş fi pierdută, zău că da! Orice lucruşor aflu, vă spun imediat, aveţi toată încrederea!

— Eşti un înger, spuse Emily.

— Ce mai, toate sunt ca în romanul poliţist „Planta fatală”, pe care l-am luat mai zilele trecute. Şi ştiţi cum au ajuns să-l descopere pe adevăratul criminal? O bucată de ceară de sigiliu, asta l-a trădat! Logodnicul dumneavoastră trebuie să fie frumos, nu-i aşa? În niciun caz ca în fotografiile din ziare. Am să fac tot ce pot pentru dumneavoastră!

Devenită astfel centrul de atenţie al sufletelor romanţioase de la hanul „Trei Coroane”, Emily părăsi Exhamptonul, nu însă înainte de a fi băut cum se cuvine ceaiul prescris de doamna Belling.

— Apropo, îi spuse ea lui Enderby în timp ce bătrânul Ford se punea în mişcare. Eşti vărul meu, să nu uiţi asta.

— Dar de ce?

— La ţară, oamenii au anumite prejudecăţi. M-am gândit că e mai bine aşa.

— Excelent! exclamă tânărul convins că începe să-i surâdă norocul. În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să-ţi spun Emily.

— În regulă, verişorule. Pe tine cum te cheamă?

— Charles.

— Bine, Charles.

— În acest timp, automobilul parcurgea cu greu şoseaua ce ducea spre Sittaford.

Capitolul XIII
EMILY SOSEŞTE LA SITTAFORD

Emily fu de-a dreptul fascinată când înaintea ochilor i se înfăţişară primele imagini ale micului sat Sittaford. După ce străbătuseră mai bine de două mile pe şoseaua principală, urcaseră cu greu un drum abrupt de ţară şi ajunseră în fine la destinaţie. Sittafordul era situat la marginea landei, iar satul propriu-zis era alcătuit doar din vechea fierărie şi din localul poştei unde se afla, de fapt, şi cofetăria. De aici parcurseră o străduţă îngustă, până ce ajunseră la un şir de vilişoare de granit, construite de curând. Şoferul opri şi îi informă plin de amabilitate că la a doua vilă locuieşte familia Curtis.

Stăpâna casei era o persoană mică de statură, slăbuţă şi cu părul complet alb. Altfel, dădea dovadă de multă energie şi avea o înclinaţie accentuată spre cleveteală. Era teribil de agitată şi ardea de curiozitate să afle ultimele noutăţi despre moartea căpitanului Trevelyan, eveniment pe care cei din Sittaford îl aflaseră de-abia în cursul acelei dimineţi.

— Bineînţeles că puteţi sta la mine împreună cu vărul dumneavoastră! Aşteptaţi numai până schimb rufăria. Sper că n-aveţi nimic împotrivă să luaţi masa cu noi? Vai, Doamne, dar cine ar fi crezut una ca asta! Căpitanul Trevelyan asasinat, ancheta şi toate celelalte! Ce să mai vorbim, de vineri dimineaţă am

fost izolaţi de restul lumii iar astăzi, în zori, când am aflat cumplita veste, gata, gata să cad jos şi mai multe nu! A murit căpitanu’! i-am spus imediat lui Curtis. Asta dovedeşte mai bine ca orice cât de răi s-au făcut oamenii în zilele noastre! Dar m-am luat cu vorba şi vă ţin afară în frig. Poftiţi, vă rog, înăuntru. Ceainicul este pe foc şi-ntr-o clipă vă servesc un ceai cald. Trebuie să fiţi pieriţi de frig după tot drumul ăsta cu maşina! Dar să ştiţi că s-a mai încălzit. Au fost adevăraţi munţi de zăpadă pe la noi!

Aproape ameţiţi de debitul verbal inepuizabil ale doamnei Curtis, Emily şi Charles au fost în cele din urmă conduşi la camerele lor. Emily avea o cămăruţă pătrată, de o curăţenie ireproşabilă, cu privelişte foarte frumoasa spre dealul Sittaford Beacon. Camera lui Charles era mai îngustă şi dădea spre stradă. Mobila era foarte simplă – un pat, un scrin minuscul şi un lavoar.

— Esenţialul este că am reuşit să ajungem până aici, spuse Charles după ce şoferul le aduse geamantanele şi plecă încântat de bacşişul pe care îl primise. Să-mi zici mie cuţu dacă în mai puţin de o jumătate de oră nu aflăm tot ce se poate şti despre locuitorii din Sittaford!

Zece minute mai târziu, tinerii se aflau în confortabila bucătărie de la parter, unde avură plăcerea să fie prezentaţi stăpânului casei. Domnul Curtis era un bătrân cu părul cărunt şi înfăţişare morocănoasă. Se delectară cu un ceai tare, pâine cu unt, ouă fierte şi smântână grasă de Devonshire. În timp ce îşi sorbeau ceaiul, tinerii erau numai ochi şi urechi. Într-adevăr, în mai puţin de o jumătate de oră aflară tot ce era mai important de ştiut despre fiecare suflet din micuţa comunitate.

Mai întâi le-a fost descrisă domnişoara Percehouse, de la Vila nr. 4. Această fată bătrână despre care nimeni nu ştia câţi ani are sau în ce toane se află venise la Sittaford cu şase ani în urmă pentru ca, după cum spunea doamna Curtis, să-şi dea acolo obştescul sfârşit.

— Dar, mă credeţi sau nu, aerul nostru e atât de sănătos că din prima zi când a pus piciorul aici, domnişoara Percehouse a început să se întremeze. Aerul nostru face minuni pentru plămâni. Domnişoara are un nepot care vine din când în când s-o vadă. Acum se află la dânsa. Ce să vă mai spun, tânărul veghează ca banii să nu iasă din familie. Groaznic de plicticos pentru un tânăr să stea aici în acest anotimp! Dar vorba aceea, există felurite căi de a-ţi petrece timpul, iar sosirea lui a fost o adevărată mană cerească pentru tânăra domnişoară de la Vila Sittaford. Biata fată! Ce idee să o aduci pe vremea asta în hardughia aia de casă! Egoiste mai sunt unele mame! Fata este foarte frumuşică. Pe tânărul domn Ronald Garfield îl găseşti toată ziua bună ziua în vizită la Vila Sittaford, atunci când nu trebuie să stea în preajma mătuşii sale.

Charles şi Emily se uitară unul la altul cu subînţeles. Charles îşi amintea că Ronald Garfield fusese menţionat printre cei care participaseră la şedinţa de spiritism.

— Vila nr. 6, vecină cu noi, continuă pe nerăsuflate doamna Curtis, a fost închiriată de curând de un domn pe nume Duke. Domn numai dacă ţii cu tot dinadinsul să-i acorzi acest titlu. E greu de spus dacă este un gentleman adevărat. Astăzi nu mai ştii cu cine ai de-a face. Altfel este o persoană foarte timidă şi rezervată şi s-a adaptat foarte bine cu cei de aici.

După înfăţişare pare să fi fost militar, deşi nu prea se poartă ca militarii. Nu seamănă nici pe departe cu maiorul Burnaby, pe care de cum îl vezi îţi dai seama că este un distins militar de carieră.

La Vila nr. 3 stă bătrânelul acela mititel, domnul Rycroft. Se spune că a cutreierat străinătăţile pentru a procura păsări pentru colecţiile Muzeului Britanic. Toţi îl numesc „Naturalistul”. Când nu ninge sau nu plouă e toată ziua pe afară şi bate toate coclaurile. Are o bibliotecă grozavă. Vila sa parcă ar fi toată numai rafturi de cărţi.

La Vila nr. 2 locuieşte un domn invalid, căpitanul Wyatt, împreună cu slujitorul său care-i indian. Bietul om e tare friguros. Vreau să spun slujitorul, nu căpitanul. Şi nici nu-i de mirare când te gândeşti că vine din ţări calde. Fac o căldură în casă de-ţi vine rău. Când intri la ei parcă intri într-un cuptor.

La Vila nr. 1 stă maiorul Burnaby. Dânsul locuieşte singur. Dimineaţa de vreme mă duc să-i fac ordine. Domnul maior este un gentleman foarte meticulos şi rezervat. El şi căpitanul Trevelyan erau prieteni la cataramă. Adevăraţi prieteni de-o viaţă. Amândoi au camerele împodobite cu animale împăiate aduse de peste mări şi ţări.

Cât priveşte doamna Willett şi fiica sa, sincer să vă spun nu ştie nimeni ce să creadă. În orice caz trebuie să aibă mulţi bani. Amos Parker din Exhampton, care le ţine contabilitatea, mi-a spus că săptămânal contul lor depăşeşte opt-nouă lire. Nici nu v-ar veni a crede ce bunătăţi se cară în casa aia. Au venit cu cameristele lor de la Exeter, dar fetelor nu prea le place aici şi vor să plece. Cred că au dreptate, săracele. Doamna Willett le trimite la Exeter cu maşina de două ori pe săptămână şi, dat fiind că nu

trăiesc chiar aşa prost, au acceptat să rămână. Dar ca să vă spun sincer toată afacerea asta mi se pare niţel cam ciudată. O doamnă elegantă cum e doamna Willett să se înmormânteze la ţară pe o vreme ca asta. E foarte ciudat! Dar ce să-i faci? Asta e. M-am luat cu vorba şi aş face mai bine să strâng ceştile astea de ceai.

Doamna Curtis trase adânc aer în piept. Charles şi Emily, care obosiseră şi ei ascultând-o, îi urmară exemplul. Valul acesta de informaţii şi amănunte comunicate cu atâta dezinvoltură îi istovise de-a binelea. Charles se încumetă să pună o întrebare.

— S-a întors maiorul Burnaby?

Doamna Curtis se opri din drum cu tava în mână.

— Bineînţeles, domnule. Ca totdeauna, şi-a făcut apariţia pe jos, cu vreo jumătate de oră înainte de sosirea dumneavoastră. „Bine, domnule, i-am strigat eu, doar n-aţi venit pe jos pe vremea asta tocmai de la Exhampton?” Şi el mi-a răspuns puţin cam aspru: „Şi de ce nu? Dacă un om are două picioare, n-are nevoie de patru roţi. Dumneata ştii doar că eu fac drumul ăsta o dată pe săptămână!” „Aveţi dreptate, domnule, zic eu, dar acuma e altceva. Vreau să spun că după atâtea emoţii, după tristul eveniment şi ancheta, este o adevărată minune că mai aveţi putere!” Dar el a mormăit ceva şi şi-a văzut de drum. Arată rău, orice s-ar zice. Este un adevărat miracol că vineri noaptea a ajuns întreg la Exhampton. Pentru vârsta lui e un mare curaj să te încumeţi să mergi pe jos atâta drum, pe viscol şi zăpadă! Puteţi să ziceţi dumneavoastră ce vreţi, dar tinerii de astăzi n-ajung nici la degetul cel mic al bătrânilor! Ronald Garfield, tânărul acela, n-ar fi fost în stare de aşa ceva! Doamna Hibbert, poştăreasa, şi domnul Pound,

fierarul, sunt toţi de părere că Ronnie Garfield nu trebuia să-l lase singur pe bătrân. Dacă maiorul Burnaby ar fi fost doborât de viscol şi zăpadă, toţi ar fi dat vina pe Garfield. E clar ca bună ziua!

Cu aceste cuvinte, doamna Curtis părăsi triumfătoare camera, îndreptându-se spre bucătărie, însoţită de zăngănitul ceştilor de ceai. Domnul Curtis îşi trecu gânditor pipa dintr-un colţ al gurii în altul.

— Femeile, zise el, vorbesc, nu glumă! Se opri o clipă, apoi continuă aproape în şoaptă: şi de cele mai multe ori habar n-au ce spun!

Emily şi Charles primiră în tăcere această constatare, dar văzând că bătrânul nu intenţiona să mai adauge nimic, Charles declară:

— Aveţi perfectă dreptate, domnule.

— Daaa! întări domnul Curtis, căzând pe gânduri şi cufundându-se din nou într-o tăcere adâncă.

Charles se sculă în picioare.

— Eu mă duc să-l văd pe bătrânul Burnaby şi să-l anunţ că mâine dimineaţă începem să facem fotografiile.

— Vin şi eu cu tine, spuse Emily. Vreau să ştiu ce gândeşte despre Jim şi ce părere are, în general, despre crimă.

— Ţi-ai luat cizme? E o mocirlă îngrozitoare.

— Mi-am luat nişte şoşoni din Exhampton.

— Eşti o fată foarte prevăzătoare. Te gândeşti la toate.

— Din păcate, această calitate n-ajută prea mult când vrei să descoperi un criminal. Prevederea te ajută mai degrabă să comiţi o crimă.

— Atunci fii amabilă şi nu mă ucide, glumi Enderby.

Plecară împreună. În acest interval, doamna Curtis reveni în cameră.

— S-au dus la maior, o informă domnul Curtis.

— Aha! răspunse soţia acestuia. Ei, ce zici de asta? Sunt îndrăgostiţi unul de altul, sau nu? Toată lumea spune că nu-i bine să se căsătorească verii între ei. Din asemenea căsătorii ies copii muţi sau surzi, cretini sau Dumnezeu ştie cum. Da el se topeşte după ea, e clar ca bună ziua. În ce priveşte fala, e isteaţă foc, ca Belinda, fata bătrânei mele mătuşe Sarah. Stau şi mă gândesc ce-o fi punând la cale fata asta? Curtis, ştii ce cred eu?

Domnul Curtis îi răspunse cu un mormăit.

— Eu cred că tânărul ăsta pe care l-a arestat poliţia, bănuindu-l de crimă, cred că el e de fapt băiatul pe care a pus fata ochii. Şi ea a venit aici ca să sondeze terenul şi să vadă ce poate afla. Şi ascultă-mă tu pe mine, urmă doamna Curtis, foindu-se printre ceşti şi farfurioare. Dacă e ceva de aflat, fetei ăsteia n-o să-i scape nimic!

Capitolul XIV
DOAMNA WILLETT

În timp ce Emily şi Charles se îndreptau spre vila maiorului Burnaby, inspectorul Narracott era instalat confortabil în salonul Vilei Sittaford şi încerca să-şi formeze o părere asupra gazdei.

Narracott fusese silit să amâne această vizită din cauza drumurilor înzăpezite, iar acum întâlnirea cu locatara de la Vila Sittaford întrecea toate aşteptările. Doamna Willett reuşise să se impună din capul locului, conducând discuţia după bunul ei plac.

Gazda îşi făcuse brusc apariţia în salon, având un aer foarte preocupat şi serios. În faţa inspectorului se afla o femeie înaltă, cu trăsături fine şi ochi pătrunzători. Era îmbrăcată cu o jachetă şi o fustă croşetate din mătase, de o croială sofisticată, care nu se potrivea deloc cu ce te-ai fi aşteptat să poarte o femeie în provincie. Degetele îi erau împodobite cu inele de valoare, iar la gât purta un colier mare şi scump de perle de cultură.

— Inspectorul Narracott, dacă nu mă înşel? începu doamna Willett. Era firesc să veniţi, O tragedie de-a dreptul tulburătoare. Aproape că nu-mi vine să cred. Noi am aflat de cele întâmplate abia în cursul acestei dimineţi. Fiica mea şi cu mine am fost profund şocate. Dar vă rog să luaţi loc, domnule inspector. Vă prezint pe fiica mea, Violet.

Inspectorul nu avusese încă timp să o observe pe tânăra care îşi făcuse apariţia în salon odată cu mama ei. Deşi trecuse aproape neobservată, Violet era o fată înaltă şi frumoasă, cu părul blond şi ochi albaştri imenşi. Doamna Willett luă ea însăşi loc într-un fotoliu.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector? Eu l-am cunoscut foarte puţin pe bietul căpitan Trevelyan, dar dacă totuşi credeţi că...

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse inspectorul rar. Aveţi dreptate, de multe ori şi cel mai neînsemnat amănunt poate fi util la ceva.

— Înţeleg perfect. Speraţi să găsiţi ceva de natură să arunce o lumină nouă asupra întregului caz, deşi, sincer vorbind, am îndoieli serioase în acest sens. La plecare, căpitanul Trevelyan şi-a luat din casă toate obiectele îndrăgite. Bietul de el se temea ca nu cumva să-mi bag nasul printre undiţele şi puştile lui de vânătoare.

Doamna Willett râse amuzată.

— Îl cunoşteaţi pe căpitan?

— Vreţi să spuneţi înainte de închirierea casei? O, nu! De când locuiesc aici l-am invitat în mai multe rânduri, dar nu a venit niciodată. Era un om extrem de timid. Acesta părea să fie defectul lui. Am cunoscut mulţi bărbaţi ca dânsul. Lumea îi numeşte misogini, dar în realitate nu este la mijloc decât o mare timiditate. Dacă aş fi reuşit să îl am mai des în preajma mea, sublinie doamna Willett cu convingere, aş fi izbutit să-l descotorosesc de această meteahnă. Cei de felul lui trebuie daţi niţel pe brazdă.

Inspectorul Narracott înţelegea acum de ce fusese căpitanul Trevelyan atât de rezervat faţă de chiriaşele sale.

— L-am invitat mereu la noi. Nu-i aşa, Violet?

— Da, mamă.

— În realitate, Trevelyan avea un nevinovat suflet de marinar. Şi să ştiţi, domnule inspector, că nouă femeilor ne sunt foarte simpatici marinarii.

Inspectorul Narracott îşi dădu deodată seama că până acum interviul fusese condus în întregime de doamna Willett. Era conştient că se află în faţa unei femei deosebit de inteligente. După toate aparenţele, gazda era absolut nevinovată, dar lucrurile ar fi putut să stea şi altfel.

— Aş dori să capăt informaţii asupra unui lucru... începu el şi se opri brusc.

— Despre ce anume?

— După cum ştiţi, fără îndoială, maiorul Burnaby a descoperit cadavrul. A făcut descoperirea datorită unui incident ce a avut loc în această casă.

— La ce vă referiţi?

— Mă refer la şedinţa de spiritism. Vreau...

Inspectorul întoarse brusc capul. Din colţul în care se afla tânăra fată se auzise un zgomot slab.

— Biata Violet a fost foarte impresionată, ca noi toţi de altfel. Ciudată treabă! Nu sunt superstiţioasă, dar cele întâmplate apar cu totul ieşite din comun.

— Deci este adevărat?

Doamna Willett îl privi mirată.

— Adevărat? Bineînţeles că este adevărat. La început am crezut că totul era o glumă macabră şi de prost gust. Îl suspectam pe tânărul Ronal Garfield că...

— O, nu mamă! Sunt convinsă că n-a făcut nimic. Doar s-a jurat că nu el a mişcat masa.

— Eu spun ce gândeam în timpul şedinţei de spiritism, draga mea. Atunci eram convinsă că totul

nu-i decât o glumă. Cum puteam să-mi închipui altceva?

— Foarte ciudat, spuse inspectorul rar. Aţi fost foarte tulburată, doamnă Willett, nu-i aşa?

— Pe toţi ne-a tulburat. La început totul a pornit pur şi simplu de la o glumă nevinovată. Ştiţi dumneavoastră... Un joc nostim cu care să-ţi omori timpul în lungile seri de iarnă. Şi apoi, dintr-o dată, mesajul acela! M-am înfuriat cumplit!

— V-aţi înfuriat?!

— Era şi firesc. Credeam că cineva face totul intenţionat, ca glumă, după cum v-am spus.

— Şi acum ce credeţi?

— Acum?

— Da, acum ce părere aveţi?

Doamna Willett făcu un gest foarte elocvent cu mâna.

— Nu ştiu ce să cred. Este... foarte straniu.

— Dar dumneavoastră, domnişoară Willett?

— Eu? Fata tresări. Nu ştiu. N-am să uit niciodată cele întâmplate. Nici în vis nu scap de ele. Nu o să mai am niciodată curajul să particip la o şedinţă de spiritism.

— Domnul Rycroft ar spune că totul a fost strict autentic, sunt convinsă, interveni gazda. El crede în astfel de poveşti. Drept să vă spun, parcă sunt înclinată să cred şi eu. Ce altă explicaţie s-ar putea găsi decât că a fost vorba de un mesaj din lumea spiritelor?

Inspectorul Narracott dădu din cap. Povestea cu şedinţa de spiritism fusese pretextul ca să poată afla ce dorea să ştie. Întrebă apoi pe un ton cât se poate de obişnuit:

— Doamnă Willett, nu vi se pare cam monoton să

vă petreceţi iarna în sătucul acesta?

— Vai, dar sunt de-a dreptul încântată! E o schimbare formidabilă! Ştiţi, noi venim din Africa de Sud.

Vorbea pe un ton vioi şi cât se poate de firesc.

— Cum, chiar din Africa de Sud? Din ce parte?

— De la Cape. Violet nu a mai fost până acum în Anglia. Se simte în al nouălea cer şi zăpada i se pare lucrul cel mai romantic de pe lume. Casa asta este extrem de confortabilă.

— Ce v-a determinat să veniţi tocmai aici?

Vocea inspectorului trăda cea mai sinceră curiozitate.

— Am citit nenumărate cărţi despre comitatul Devonshire şi mai ales despre Dartmoor. În timpul călătoriei cu vaporul, mi-a căzut în mână o carte cu lucruri foarte interesante despre Widdecombe[1]. Am dorit totdeauna să cunosc Dartmoorul.

— Dar ce v-a făcut să alegeţi tocmai orăşelul Exhampton? Nu prea este cunoscut.

— După cum vă spuneam, am citit fel de fel de cărţi iar în timpul călătoriei am cunoscut un tânăr care ne-a vorbit plin de entuziasm despre Exhampton.

— Cum se numea? Era de prin părţile acestea?

— Cum se numea?! Parcă Dullen. Ba nu, Smythe. Ce caraghios, nu-mi mai amintesc. Ştiţi dumneavoastră cum se întâmplă când călătoreşti cu

[1] Widdecombe sau Widdecombe in the Moor, localitate în comitatul Devonshire, devenită celebră datorită unei balade populare, ce povesteşte cu umor aventurile unor cheflii care, întorcându-se de la târg, călare pe o iapă sură, se prăbuşesc într-o prăpastie. Potrivit legendei, în nopţile reci, când sufla vântul, gemetele iepei sure se aud în pustietatea landei. (n. tr.)

vaporul. Te împrieteneşti cu o sumedenie de oameni, eşti hotărât să-i revezi şi, la nicio săptămână după ce ai ajuns la destinaţie, nu-ţi mai aminteşti nici măcar cum îi cheamă. Gazda începu să râdă. Era un băiat delicios. Nu prea frumos, cu părul roşu, dar cu un zâmbet încântător.

— Şi în felul acesta v-aţi hotărât să închiriaţi o casă prin părţile noastre? întrebă inspectorul zâmbind.

— Exact. Un adevărat capriciu, nu-i aşa?

„Inteligentă, gândea în sinea sa inspectorul. Deosebit de inteligentă.” Inspectorul începuse să sesizeze tactica doamnei Willett. Femeia ducea tot timpul lupta pe teritoriul adversarului.

— Aşa s-a făcut că aţi scris agenţiei imobiliare şi v-aţi interesat cum aţi putea închiria o casă?

— Da, şi agenţia ne-a trimis detalii despre Sittaford. Se părea că este exact ce doream noi.

— La drept vorbind, în anotimpul acesta cred că aş fi ales cu totul altceva, spuse inspectorul râzând.

— La urma urmelor, dacă am locui în Anglia, probabil că am avea şi noi alte gusturi, replică doamna Willett, dând dovadă de multă agerime.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Dar de unde aţi aflat de numele agenţiei imobiliare Williamson? Cred că nu a fost prea simplu să-l găsiţi.

Urmă o pauză scurtă, prima de altfel în cursul acestei conversaţii. Narracott avu impresia că observă o urmă de iritare, de mânie chiar, în ochii doamnei Willett. Inspectorul pusese o întrebare delicată la al cărui răspuns femeia nu se gândise. Gazda se întoarse către fiica sa:

— De unde am luat adresa, Violet? Nu-mi mai amintesc.

În ochii fetei se citea teama.

— A, ba da! Îmi amintesc acum! se învioră doamna Willett. De la Biroul de informaţii „Delfridges”. Este o firmă foarte utilă. De la ei afli tot ce doreşti. Le-am cerut numele celei mai bune agenţii imobiliare din Exhampton şi am primit imediat răspunsul.

„Foarte ageră, gândi inspectorul. Neaşteptat de ageră! Dar orice s-ar zice, acum v-am prins pe picior greşit, stimată doamnă!”

Apoi cercetă casa fără a găsi însă nimic. Nici hârtii, nici sertare sub bufete ferecate. Doamna Willett îl însoţi pretutindeni, vorbind cu însufleţire. În cele din urmă, inspectorul îşi luă la revedere de la gazdă, mulţumindu-i cu recunoştinţă pentru discuţia avută. În timp ce pleca, Narracott o surprinse pe Violet într-un moment de neatenţie. Pe chipul ei se citea limpede frica. În aceste clipe, când se credea neobservată, fata îşi dăduse frâu liber sentimentelor. Doamna Willett continua să vorbească.

— Din păcate, avem totuşi şi un inconvenient. Problema oamenilor de serviciu, domnule inspector. Personalul de serviciu nu suportă să stea aici. Menajera şi feciorul mă tot ameninţă că vor pleca, iar moartea căpitanului i-a tulburat de tot. Nu ştiu ce să fac. Poate că dacă am angaja un bărbat, lucrurile s-ar schimba. Aşa m-au sfătuit şi cei de la Biroul forţelor de muncă din Exeter.

Inspectorul dădu un răspuns mecanic. Era absent la tot ce spunea gazda şi se gândea intrigat la expresia de teamă pe care o surprinsese pe chipul fetei. Doamna Willett dăduse dovadă de multă inteligenţă, dar nu fusese îndeajuns de abilă. Dacă nu avea nicio legătură cu moartea căpitanului Trevelyan, atunci de ce era oare fiica ei atât de speriată?

Inspectorul recurse la o ultimă încercare, în timp ce se afla cu mâna pe clanţă, se întoarse brusc şi întrebă:

— Apropo, îl cunoaşteţi pe tânărul Pearson?

De data aceasta era evident că gazda fusese luată prin surprindere. Urmă o pauză destul de lungă, după care doamna Willett spuse încurcată:

— Pearson?! Nu cred...

În această clipă din camera de alături se auzi un suspin înăbuşit şi apoi o bufnitura puternică. Inspectorul alergă imediat în salon. Violet Willett leşinase şi zăcea pe podea.

— Biata copilă! După atâtea emoţii nici nu-i de mirare! Şedinţa aceea de spiritism sinistră şi pe deasupra şi crima! Fata are o constituţie foarte plăpândă. Vă mulţumesc, domnule inspector. Aşezaţi-o pe canapea. Fiţi amabil şi sunaţi. Cred că nu mai e nevoie de nimic. Vă mulţumesc foarte mult!

În timp ce părăsea Vila Sittaford, pe chipul inspectorului se citea încordarea. Jim Pearson era logodit, după cum bine ştia, cu tânăra aceea extrem de drăguţă pe care o văzuse la Londra. De ce leşinase Violet Willett când auzise numele lui Jim Pearson? Ce legătură putea să existe între acesta şi familia Willett? Narracott se opri o clipă nedumerit şi scoase din buzunar carneţelul în care îşi notase numele chiriaşilor celor şase vilişoare, construite de căpitanul Trevelyan. Inspectorul urmări lista cu degetul şi se opri la nr. 6.

— Da, îşi spuse el. N-ar fi rău să-i fac o vizită. Parcurse cu paşi energici străduţa şi, oprindu-se în faţa Vilei cu nr. 6, unde locuia domnul Duke, bătu hotărât la uşă.

Capitolul XV
ÎN VIZITĂ LA MAIORUL BURNABY

După ce urcară poteca ce ducea la vila maiorului Burnaby, Charles Enderby sună, bine dispus, la sonerie. Uşa se deschise imediat, iar maiorul, roşu la faţă, apăru în prag.

— Dumneavoastră sunteţi? exclamă el, nu prea entuziasmat, dar când dădu cu ochii de Emily, reveni deodată la sentimente mai bune.

— Îmi permiteţi să vă prezint pe domnişoara Trefusis, spuse Charles cu convingerea că numele fetei reprezintă cel mai puternic argument de pe lume. Domnişoara dorea nespus de mult să vă cunoască.

— Putem intra? întrebă Emily, însoţindu-şi cuvintele de cel mai fermecător zâmbet.

— Da, bineînţeles... poftiţi...

Maiorul, care se fâstâcise de-a binelea şi se bâlbâia, îi conduse în sufragerie, invitându-i să ia loc. După cum îi era obiceiul, Emily trecu direct la subiect.

— Ştiţi, domnule maior, eu sunt logodită cu Jim... cu Jim Pearson. Cum este şi firesc, sunt foarte îngrijorată de soarta lui.

La auzul acestor cuvinte, maiorul care dădea de o parte mese şi măsuţe pentru a face loc musafirilor, se opri mirat.

— Vai, spuse el, tristă situaţie! Scumpă

domnişoară, nici nu vă puteţi închipui ce impresionat sunt!

— Domnule maior, vă rog să-mi spuneţi sincer, credeţi că logodnicul meu este vinovat? Vă rog nu vă sfiiţi şi spuneţi-mi adevărul. Aş prefera de o mie de ori să mi se spună adevărul decât să fiu amăgită cu minciuni.

— Nu, nu cred că este vinovat, afirmă maiorul cu toată convingerea. Potrivi o perniţă pe un fotoliu şi apoi se aşează în faţa domnişoarei Trefusis. Tânărul este un băiat foarte drăguţ. Dar să ştiţi că s-ar putea să aibă o fire cam slabă. Să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă vă spun că, după părerea mea, face parte din categoria tinerilor care sunt gata să calce pe un drum greşit ori de câte ori le iese ispita în cale. Dar să ucidă n-ar fi în stare! Şi să ştiţi că eu nu vorbesc la întâmplare. În cariera mea am avut de-a face cu mulţi oameni. În zilele noastre, militarii în vârstă sunt de obicei cam luaţi peste picior. Dar să nu uitaţi, domnişoară, că mai ştim şi noi câte ceva.

— Vai, dar aveţi perfectă dreptate. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce mi-aţi spus.

— Doriţi nişte whisky cu sifon? întrebă maiorul. Cu părere de rău, nu vă pot oferi altceva, se scuză el.

— Nu, vă mulţumim, domnule maior.

— Atunci poate doriţi numai puţin sifon?

— Nu, vă mulţumesc, răspunse Emily.

— Ar fi trebuit să vă ofer un ceai, spuse gazda cu o nuanţă de regret în glas.

— Am luat ceaiul la doamna Curtis, interveni Charles.

— Domnule maior, urmă Emily, cine credeţi că este făptaşul? Aveţi cumva idee?

— Nu. Pe cinstea mea, nu am nici cea mai mică

bănuială. Am crezut din capul locului că e vorba de vreun borfaş care a pătruns în casă, dar poliţia spune că nu poate fi vorba de aşa ceva. La urma urmelor, e treaba lor şi presupun că ei ştiu mai bine. Poliţia opinează că nu a avut loc o spargere şi în cazul acesta sunt şi eu de aceeaşi părere. Oricum, domnişoară Trefusis, sunt teribil de contrariat. Trevelyan nu era omul care să aibă duşmani.

— Dacă avea duşmani, dumneavoastră aţi fi ştiut mai mult ca sigur, nu-i aşa?

— Da, cred că îl cunoşteam pe Joe mai bine chiar decât rudele sale.

— Şi nu vă vine în minte nimic, nici măcar un amănunt care ne-ar putea ajuta? insistă Emily.

Maiorul îşi netezi mustaţa scurtă.

— Ştiu la ce vă gândiţi. La fel ca în cărţi, consideraţi că trebuie să existe un fapt cât de mic care ar putea oferi cheia misterului. Ei bine, regret, dar nu există aşa ceva. Trevelyan ducea o viaţă obişnuită, absolut normală. Primea puţine scrisori şi scria şi mai puţine. În viaţa lui nu existau niciun fel de complicaţii sentimentale: sunt sigur de asta. Şi totuşi sunt foarte contrariat.

Cei trei tăcură pentru o clipă.

— Dar ce părere aveţi despre omul de serviciu al căpitanului? întrebă Charles.

— A lucrat la el ani de zile. E un om demn de toată încrederea.

— De curând s-a căsătorit, adăugă Charles.

— S-a căsătorit cu o fată foarte serioasă şi respectabilă.

— Domnule maior, interveni Emily, vă rog să-mi scuzaţi întrebarea. Dar de ce v-aţi speriat cu atâta uşurinţă când aţi aflat că prietenul dumneavoastră ar

fi mort?

Ca de obicei, când intervenea în discuţie problema şedinţei de spiritism, maiorul se scarpină în cap, puţin stânjenit.

— Într-adevăr am fost îngrijorat, nu pot nega. Ştiam că totul este o absurditate şi totuşi...

— Aveaţi sentimentul că ceva este în neregulă, nu-i aşa? îi veni Emily în ajutor.

Maiorul încuviinţă din cap.

— Tocmai de aceea mă întreb... urmă Emily.

Cei doi bărbaţi se uitară la ea.

— Nu ştiu cum să vă spun, se strădui Emily să le explice. Dumneavoastră nu credeţi în spiritism şi, cu toate acestea, în ciuda timpului nefavorabil şi a absurdităţii întregului incident, aţi fost totuşi atât de tulburat încât aţi pornit-o la drum, ca să vă convingeţi că domnul Trevelyan este perfect sănătos. Ei bine, domnule maior, nu credeţi că aceasta s-a datorat faptului că... plutea ceva în atmosferă? Vreau să spun, continuă Emily disperată, văzând că Burnaby nu părea să înţeleagă nimic din toate acestea, vreau să spun că poate în mintea dumneavoastră sau a vreunuia din cei prezenţi exista în mod inconştient o suspiciune şi că poate, într-un fel sau altul, aţi simţit acest lucru.

— Sincer vorbind, nu ştiu ce să vă răspund. Burnaby se scărpina din nou în cap. E adevărat, adăugă el puţin luminat, femeile iau în serios astfel de lucruri.

— Femeile??? se miră Emily. Da, murmură ea ca pentru sine. Cred că de fapt asta este. Se întoarse brusc către maior. Mi-aţi putea vorbi despre doamna Willett şi fiica sa?

— Da... Maiorul era însă în mod evident un

personaj lipsit de talent descriptiv. Doamnele sunt foarte amabile, foarte îndatoritoare.

— De ce credeţi că au închiriat Vila Sittaford tocmai în toiul iernii?

— Nu-mi dau seama, răspunse maiorul. De altfel, nimeni nu-şi poate explica acest lucru.

— Nu vi se pare puţin cam ciudat? insistă Emily.

— Într-adevăr, e ciudat. Dar fiecare om are gusturile lui. Inspectorul Narracott este şi el de aceeaşi părere.

— Astea sunt poveşti, spuse Emily. Oamenii nu fac nimic fără să aibă un motiv bine determinat.

— La drept vorbind, nu ştiu ce să cred, replică maiorul precaut. Unii oameni acţionează la voia întâmplării. Dumneavoastră nu faceţi parte din categoria lor, domnişoară, dar sunt alţii...

Maiorul oftă şi dădu din cap.

— Sunteţi sigur că doamna Willett nu-l cunoştea dinainte pe căpitan?

Maiorul excluse această posibilitate; în caz contrar, Trevelyan i-ar fi mărturisit, explică el.

— Deci şi căpitanului i se părea la fel de ciudată închirierea casei?

— Bineînţeles, v-am spus doar.

— Care era atitudinea doamnei Willett faţă de căpitanul Trevelyan? întrebă Emily. Încerca să-l evite?

Maiorul râse puţin amuzat.

— Nu, nici pe departe. Îi mâncase sufletul trimiţându-i invitaţii peste invitaţii ca să vină la ele în vizită.

— Aha, spuse Emily gânditoare. Se opri o clipă şi apoi continuă: Atunci credeţi că a închiriat Vila Sittaford în mod intenţionat, pentru a face cunoştinţă cu căpitanul?

— Da... Burnaby părea că analizează această ipoteză cu toată atenţia. Da, cred că s-ar putea să aveţi dreptate. Oricum, aş zice că este un mod cam costisitor de a-ţi atinge scopul.

— Nu ştiu ce să cred, spuse Emily. Căpitanul Trevelyan nu era omul la care s-ar fi putut ajunge cu uşurinţă pe alte căi.

— Categoric nu, încuviinţă prietenul răposatului căpitan.

— Ciudat, conchise Emily.

— Şi inspectorul Narracott s-a gândit la această ipoteză, spuse Burnaby.

Emily fu cuprinsă brusc de un val de furie împotriva inspectorului. De câte ori îi venea câte o idee mai interesantă, îşi dădea imediat seama că inspectorul se gândise înaintea ei la acelaşi lucru. Şi această constatare era un motiv de serioasă iritare pentru o tânără care avea convingerea că este cu mult mai ascuţită la minte decât semenii ei. Se sculă în picioare şi îi întinse mâna bătrânului militar.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea simplu.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult folos, răspunse maiorul. De felul meu sunt un om deschis şi simplu. Totdeauna am fost aşa. Dacă aş fi mai ager. Poate v-aş putea sugera ceva care să vă ofere un punct de pornire. Oricum, vă rog să contaţi pe mine ori de câte ori aveţi nevoie.

— Vă mulţumesc şi am să ţin minte cuvintele dumneavoastră, spuse Emily.

— La revedere, domnule, interveni Enderby. Mâine dimineaţă vin la dumneavoastră cu aparatul de fotografiat. Ştiţi, pentru pozele acelea.

Maiorul mormăi ceva. Emily şi Charles porniră spre doamna Curtis. De îndată ce ajunseră acasă, Emily îi

spuse tânărului ziarist:

— Vino la mine în cameră, vreau să discutăm ceva.

Fata stătea pe un scaun, iar Charles se aşezase pe pat.

Emily îşi smulse pălăria din cap şi o zvârli cât colo, într-un colţ al camerei.

— Am impresia, spuse ea, că am găsit într-un fel un punct de pornire. S-ar putea să mă înşel, dar este totuşi o idee. Multe lucruri se leagă de şedinţa de spiritism. Ai făcut spiritism vreodată?

— Da, când şi când. Doar în glumă, bineînţeles.

— Categoric că numai în glumă. Este genul de amuzament nimerit pentru după-amiezile ploioase. Toţi participanţii dau vina unul pe altul că umblă cu şiretlicuri. Dacă ai participat la o asemenea şedinţă, ştii ce se întâmplă. Începe descifrarea unui nume. E un nume pe care cineva dintre cei prezenţi îl cunoaşte. Deseori, participanţii recunosc imediat numele şi, la fiecare literă, speră că o să iasă totuşi altceva, iar în tot acest timp, aproape inconştient, mişcă masa, adică trişează. Şi, cu cât vrei să te abţii de la astfel de trucuri, cu atât eşti mai tentat să trişezi.

— Da, chiar aşa se întâmplă, încuviinţă Enderby.

— Nu cred sub niciun motiv în spirite şi bazaconii de acest gen. Dar presupunând că cineva dintre cei prezenţi ştia că Trevelyan este ucis, chiar în acel moment...

— Stai, dragă, protestă Charles, ce spui tu este pură fantezie!

— Să ştii că nu-i musai să fie chiar aşa. Eu cred că e foarte posibil şi, la urma urmelor, totul nu e decât o ipoteză. Să afirmăm că cineva ştia că Trevelyan era mort şi că, pur şi simplu nu era în stare să ascundă

acest lucru. Iar jocul de-a spiritele l-a trădat.

— E extrem de ingenios, spuse Charles, dar nu pot să cred nicio clipă.

— Să presupunem că totuşi este adevărat, spuse Emily cu hotărâre. Am convingerea că atunci când e vorba de descoperirea unui criminal, nu trebuie să fugi de supoziţii.

— Ai perfectă dreptate, cedă Enderby. Să presupunem că este adevărat... că totul este aşa cum spui tu.

— În cazul acesta, continuă Emily, trebuie să analizăm cu atenţie fiecare persoană care a luat parte la joc. Să începem cu maiorul Burnaby şi domnul Rycroft. E puţin probabil ca vreunul dintre ei să fi fost în complicitate cu autorul crimei. Apoi urmează domnul Duke. În momentul de faţă nu ştim nimic despre el. S-a stabilit de curând în aceste locuri şi e foarte posibil să fie un personaj diabolic, membru al unei bande sau ceva similar. Deci să-i încercuim numele. Vine apoi doamna Willett. Charles, dragă, este foarte mult mister în jurul acestei femei şi al fiicei sale.

— Dar ce ar fi putut să câştige ele de pe urma morţii căpitanului?

— La prima vedere, nimic. Dar dacă teoria mea este corectă, trebuie să existe pe undeva o legătură. Datoria noastră este să o găsim.

— Perfect, aprobă Enderby. Dar dacă totul se va dovedi doar o alarmă falsă?

— Ei bine, atunci va trebui să luăm totul de la început, replică Emily.

— Taci o clipă, strigă Charles ridicând brusc mâna.

Se îndreptă în grabă spre fereastră şi deschise geamul.

În aceeaşi clipă Emily auzi şi ea acelaşi zgomot. Era dangătul îndepărtat al unui clopot uriaş. În timp ce ascultau în tăcere, vocea doamnei Curtis răsună agitată din bucătărie:

— Auziţi clopotul, domnişoară?... Îl auziţi?

Emily deschise uşa.

— Îl auziţi acum? E limpede, nu-i aşa? Asta mai lipsea, colac peste pupăză!

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Emily.

— Este clopotul de la închisoarea din Princetown, domnişoară. Se află la o depărtare de douăsprezece mile de noi. Asta înseamnă că a evadat un deţinut. George, George! Unde-o mai fi şi omul ăsta? Auzi clopotul, tată? A evadat un deţinut!

Doamna Curtis dispăru în bucătărie şi nu i se mai auzi glasul. Charles închise geamul şi reveni pe pat.

— Păcat că lucrurile se petrec anapoda, spuse el decepţionat. Dacă deţinutul ăsta ar fi evadat vineri, n-ar mai fi existat niciun dubiu asupra criminalului. Nu mai era nevoie de nicio anchetă. „Evadat înfometat, criminal în culmea disperării comite o spargere. Trevelyan îşi apără avutul, criminalul îi face de petrecanie”. Totul ar fi fost atât de simplu.

— Ar fi fost, spuse Emily cu un suspin.

— Dar omul ăsta evadează trei zile prea târziu. Câtă lipsă de gust! spuse Charles şi clătină trist din cap.

Capitolul XVI
DOMNUL RYCROFT

În dimineaţa următoare, Emily se sculă foarte devreme, dar fiind înzestrată cu un acut simţ al realităţii, îşi dădu imediat seama că la o oră atât de matinală nu se putea conta pe sprijinul domnului Enderby. Cum nu mai avea însă răbdare să stea în pat şi era dornică de mişcare, tânăra se hotărî să facă o plimbare de înviorare prin împrejurimi.

Emily trecu prin faţa Vilei Sittaford şi străbătu străduţa care cotea brusc la dreapta, urca dealul abrupt şi pătrundea în landă pentru ca apoi să se transforme într-o potecă năpădită de vegetaţie şi să dispară aproape cu totul. Era o dimineaţă minunată, iar priveliştea ce i se înfăţişa înaintea ochilor era de-a dreptul impresionantă. Emily continuă să urce până ajunse în vârful colinei Sittaford, care era alcătuit dintr-o îngrămădire de stânci cenuşii, având cele mai fantastice forme. De pe această culme privi în jos întinderea nesfârşită a landei care, cât cuprindeai cu ochii, se desfăşura netulburată de drumuri sau aşezări omeneşti. În partea opusă a colinei, aceleaşi îngrămădiri fantastice de stânci cenuşii. După ce contemplă pentru câteva minute peisajul, îşi întoarse privirea pentru a studia locurile de unde venise. Chiar sub vârful colinei se afla Sittafordul, aşezat pe platforma dealului, cu construcţia masivă şi pătrată a

Vilei Sittaford şi cu celelalte vilişoare care punctau peisajul. În vale se zărea oraşul Exhampton.

„De pe înălţimi, omul ar trebui să aibă o viziune mai clară asupra lucrurilor, gândea Emily, puţin dezorientată. Ar trebui să ai aceeaşi revelaţie pe care o încerci atunci când, dând în lături acoperişul unei case de păpuşi, iscodeşti fascinat interiorul.

Tânăra regreta din toată inima că nu-l întâlnise niciodată pe căpitanul Trevelyan. Este foarte greu să-ţi formezi o idee despre un om atunci când nu l-ai văzut niciodată în viaţă. În acest caz, trebuie să te bazezi numai pe părerile altora, iar Emily nu era dispusă să recunoască că părerea unei alte persoane ar putea fi superioară părerilor sale. Impresiile altor oameni nu-ţi sunt de niciun folos. Ele pot fi la fel de întemeiate ca propriile tale impresii, şi nu te poţi bizui pe ele atunci când vrei să porneşti la acţiune. Cu alte cuvinte, gândea Emily, niciodată nu poţi folosi „unghiul de atac” al unei alte persoane.

Puţin iritată din pricina propriilor sale gânduri, fata oftă agitată. Fusese atât de cufundată în meditaţie, încât era absentă cu desăvârşire la tot ce se petrecea în jur şi fu de-a dreptul şocată când îşi dădu seama că la numai câţiva paşi de ea se afla un omuleţ în vârstă, care îşi ţinea pălăria în mână în modul cel mai curtenitor cu putinţă. Bătrânelul respira din greu.

— Vă rog să-mi permiteţi, spuse el, sunteţi domnişoara Trefusis dacă nu mă înşel?

— Da, eu sunt, răspunse Emily.

— Numele meu este Rycroft. Vă rog să mă scuzaţi că îndrăznesc să vă adresez aceste cuvinte, dar în mica noastră comunitate nu scapă neobservat nici cel mai mic amănunt, iar vestea sosirii dumneavoastră a făcut, cum era şi firesc, înconjurul satului. Vă pot

asigura, domnişoară Trefusis, că toată lumea manifestă o deplină înţelegere şi simpatie faţă de situaţia dumneavoastră. Noi suntem cu toţii, până la unul, dornici din tot sufletul sa facem tot ce putem pentru a vă veni în ajutor.

— Sunteţi deosebit de amabil, domnule, spuse Emily.

— Exageraţi, exageraţi, răspunse domnul Rycroft. Este vorba de a ajuta o fiinţă fragilă şi frumoasă aflată la restrişte, dacă îmi permiteţi să mă exprim în limbajul meu puţin cam învechit. Dar ca să fim serioşi, dragă domnişoară, vă rog să contaţi pe mine dacă socotiţi că vă pot ajuta în vreun fel. Frumoasă perspectivă de pe vârful acestei coline, nu-i aşa?

— Încântătoare, încuviinţă Emily. Peisajul landei este impresionant.

— Ştiţi, probabil, că noaptea trecută a evadat un prizonier de la Princetown?

— Da, am aflat. L-au prins?

— Am impresia că nu, dar bietul om va fi prins fără îndoială cât se poate de curând. Cred că nu greşesc dacă spun că în ultimii douăzeci de ani nimeni nu a reuşit să evadeze cu succes de la Princetown.

— În ce direcţie se află închisoarea?

Domnul Rycroft îi arătă spre sud, în direcţia landei.

— Se află la douăsprezece mile, dacă străbaţi landa de-a curmezişul. Altfel, dacă urmezi şoseaua, sunt mai bine de treisprezece mile.

Emily fu cuprinsă de un tremur uşor, imaginându-şi disperarea omului care alerga hăituit prin această pustietate. Gândul acesta o impresiona profund. Domnul Rycroft, care o urmărea cu atenţie, dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el. Împărtăşesc şi eu sentimentele

dumneavoastră. Un om hăituit ca un animal îţi stârneşte totdeauna un simţământ de revoltă, deşi trebuie să ştiţi că la Princetown se află cei mai agresivi şi mai periculoşi criminali, acei infractori pe care orice fiinţă lucidă ar lupta din răsputeri să-i izoleze de societate.

Apoi bătrânelul râse, încercând într-un fel să se dezvinovăţească.

— Să mă scuzaţi, domnişoară Trefusis, dar pentru mine orice crimă prezintă un interes deosebit. Este un obiect de studiu fascinant. Ornitologia şi criminologia sunt subiectele mele preferate. Rycroft se opri o clipă apoi continuă: Iată de ce, dacă mi-aţi permite, aş dori să devin asociatul dumneavoastră în rezolvarea acestui caz. Studiul nemijlocit al unei crime a fost dintotdeauna visul meu neîmplinit. Vreţi să aveţi încredere în mine şi să-mi îngăduiţi să vă pun la dispoziţie întreaga mea experienţă? Am citit mult şi am studiat acest domeniu în profunzime.

Emily nu rosti niciun cuvânt. Fata se felicita, încântată că lucrurile merg aşa cum dorea ea. Avea acum prilejul să obţină informaţii de prima mână asupra locuitorilor şi atmosferei din Sittaford. „Unghiul de atac”, repeta Emily în gând, obsedată de aceste cuvinte. Cunoscuse punctul de vedere pragmatic al maiorului Burnaby, pentru care speculaţiile nu aveau niciun sens. Fapte concrete şi nimic mai mult. Acum i se oferea un alt „unghi de atac”, care i-ar fi putut deschide o perspectivă cu totul nouă asupra cazului. Domnul acesta mititel, adus de spate şi uscăţiv, citise teancuri de cărţi şi studiase totul în profunzime. Era un cunoscător subtil al firii umane şi, pe deasupra, avea o curiozitate devorantă pentru toate aspectele vieţii. El întruchipa

curiozitatea fascinată a tipului meditativ, în opoziţie cu dinamismul omului de acţiune.

— Vă rog să mă ajutaţi, spuse ea simplu. Sunt atât de îngrijorată şi nefericită!

— Aveţi toate motivele să fiţi, dragă domnişoară. După câte ştiu, nepotul cel mare al căpitanului Trevelyan a fost reţinut de poliţie iar dovezile împotriva lui par să fie clare şi în afară de orice tăgadă. Eu am însă o minte deschisă. Iată deci cum se prezintă situaţia...

— Bineînţeles, spuse Emily. Nu aveţi niciun motiv să-l socotiţi nevinovat pe Jim, atâta timp cât nu ştiţi nimic despre el.

— Foarte înţelept, replică domnul Rycroft. De altfel, trebuie să vă mărturisesc, domnişoară, că şi dumneavoastră reprezentaţi un caz deosebit de interesant. Apropo, numele dumneavoastră pare să fie originar din Cornwell, ca şi numele răposatului nostru prieten Trevelyan?

— Da, aşa este. Tatăl meu era din Cornwell iar mama era scoţiană.

— Foarte interesant, spuse Rycroft. Dar acum să revenim la vechea noastră problemă. Să presupunem mai întâi că tânărul Jim, parcă aşa se numeşte, nu? Ei bine, să presupunem că tânărul Jim avea urgentă nevoie de bani, că s-a dus să-şi vadă unchiul, i-a cerut un împrumut, iar acesta l-a refuzat. Apoi, într-un moment de furie, a pus mâna pe sulul de la uşă şi l-a lovit mortal pe bietul Trevelyan. Deci nu a fost o crimă premeditată, ci pur şi simplu un act dementţial dintre cele mai deplorabile. E foarte posibil că aşa s-au petrecut lucrurile, dar nu-i exclus ca imediat după plecarea tânărului să fi pătruns altcineva în casă şi să fi comis crima. Dumneavoastră susţineţi a doua

ipoteză. La drept vorbind, şi eu sper că aşa s-au petrecut lucrurile. M-aş bucura ca logodnicul dumneavoastră să fie nevinovat, fiindcă din punctul meu de vedere cazul n-ar mai prezenta altfel niciun interes. Iată de ce susţin şi eu tot a doua versiune. Crima a fost comisă de persoana care a pătruns în casă după plecarea logodnicului dumneavoastră. Să presupunem că aşa s-au petrecut lucrurile şi să trecem imediat la analizarea problemei cheie. Mai ştia şi altcineva de existenţa acestui conflict? Cu alte cuvinte, putem afirma oare că această ceartă a fost factorul care a precipitat crima? Înţelegeţi raţionamentul meu? Cineva intenţiona să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan şi a profitat de acest prilej, dându-şi seama că bănuielile vor cădea asupra tânărului Jim.

Emily analiză problema din acest punct de vedere.

— În acest caz... spuse ea rar.

Domnul Rycroft îi luă vorba din gură:

— În acest caz, continuă el apăsat, asasinul a fost o persoană care avea legături strânse cu căpitanul Trevelyan şi locuia la Exhampton. După toate probabilităţile, persoana s-a aflat în casa victimei, fie în timpul schimbului de cuvinte cu logodnicul dumneavoastră, fie după aceea. Şi, având în vedere că nu suntem la tribunal şi deci putem invoca nume de persoane după pofta inimii, numele care îţi vine imediat în minte este Evans. Dacă se afla în casa căpitanului, a auzit probabil cearta şi a profitat de ocazia ce i se oferea. Etapa următoare este să aflăm cu ce beneficiază Evans de pe urma morţii stăpânului său.

— Cred că primeşte o sumă de bani destul de mică.

— Moştenirea, nu este neapărat motivul principal.

Trebuie să aflăm dacă Evans nu avea cumva nevoie urgentă de bani. Trebuie să avem în vedere, totodată, şi pe doamna Evans, cu care s-a căsătorit de curând. Dacă aţi fi studiat criminologia aţi înţelege mai bine ce efecte morbide poate avea influenţa anumitor persoane, în special în mediul rural. În Broadmoor se află cel puţin patru tinere cu maniere destul de agreabile, dar cu înclinaţii foarte stranii, pentru care viaţa unui om nu prezintă mare importanţă. Categoric, trebuie să o avem în vedere şi pe doamna Evans.

— Ce părere aveţi despre şedinţa de spiritism?

— Foarte ciudată treabă. Un adevărat mister. Trebuie să vă mărturisesc, domnişoară Trefusis, că m-a impresionat profund. După cum aţi aflat probabil, eu cred în fenomene supranaturale. Într-o anumită măsură, cred în spiritism. Am şi redactat un raport complet pe care l-am trimis Societăţii pentru fenomene paranormale. Acesta este un caz uluitor şi absolut autentic. Totul s-a petrecut în prezenţa a cinci persoane, dintre care niciuna nu avea nici cea mai mică suspiciune că Trevelyan a fost asasinat.

— Vă gândiţi cumva...

Dar Emily se opri brusc. Îi era penibil să-i spună că unul din cei cinci participanţi ştia poate dinainte ce se întâmplase. Nu-l suspecta nicio clipă pe bătrânel că ar avea vreo legătură cu tragica întâmplare, ci se gândea pur şi simplu că, în cazul lui Rycroft, care fusese şi el prezent la şedinţă, o asemenea afirmaţie ar putea fi absolut lipsită de tact. Aşa că se hotărî să-şi atingă scopul pe căi ocolite.

— Totul mă interesează colosal de mult, domnule Rycroft. Aşa cum spuneţi, este un fapt uluitor. Aveţi cumva impresia că cineva dintre cei prezenţi, în afară

de dumneavoastră, bineînţeles, are calităţi de medium?

— Dragă domnişoară, eu personal nu sunt înzestrat cu asemenea calităţi. Nu am nicio putere în această direcţie. Sunt pur şi simplu un observator pasionat.

— Ce părere aveţi despre domnul Garfield?

— Un băiat de treabă, răspunse Rycroft, dar lipsit de orice alte calităţi.

— Destul de înstărit presupun, nu-i aşa?

— Ba cred că n-are o lescaie. Sper că am folosit corect această expresie colorată? Ronnie vine la Sittaford pentru a-i face curte mătuşii sale de la care, după cum se spune, se aşteaptă la „lucruri mari”. Domnişoara Percehouse este însă o persoană foarte isteaţă şi sunt convins că îşi dă perfect de bine seama cât valorează sentimentele nepotului ei. Dar bătrâna are simţul umorului şi îl lasă pe băiat să-şi facă iluzii.

— Aş dori tare mult să o cunosc.

— Sunt convins că o veţi cunoaşte. Fără doar şi poate că va insista ea însăşi să vă vadă. La mijloc e curiozitatea, stimată domnişoară, curiozitatea şi nimic altceva.

— Vorbiţi-mi, vă rog, despre doamna Willett şi fiica sa.

— Încântătoare, spuse Rycroft. Minunate persoane! Tipul femeilor venite din colonii, de altfel. Oricum, nu sunt prea infatuate, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Exagerează puţin cu ospitalitatea lor şi sunt cam preţioase. Domnişoara Violet este însă o fată fermecătoare.

— Ciudat loc să-ţi petreci iarna, nu vi se pare?

— Da, cam ciudat. Dar, la urma urmelor, este foarte normal. Noi englezii tânjim după soare, arşiţă şi palmieri unduitori. Cei care trăiesc în Australia sau în

Africa de Sud visează să-şi petreacă sărbătorile în mod tradiţional cu zăpadă şi ţurţuri de gheaţă pe la geamuri.

„Oare cine i-o fi băgat în cap toate astea?”, se întreba Emily. Fata era de părere că nu este musai să te înmormântezi în pustietatea landei pentru a-ţi petrece sărbătorile ca în bătrâni, cu nămeţi şi ţurţuri de gheaţă. Era limpede că Rycroft nu vedea nimic anormal în faptul că cele două femei aleseseră tocmai acest loc pentru vacanţa de iarnă. Totuşi, conchise Emily, pentru un om care se consideră ornitolog şi criminalist pasionat era absolut firesc să gândească aşa. Lui Rycroft Sittafordul i se părea un loc ideal şi, în consecinţă, nu putea concepe că alţii nu sunt de aceeaşi părere cu el. Coborâră alene poteca şi ajunseră în sat.

— Cine locuieşte în această vilă? întrebă Emily brusc.

— Căpitanul Wyatt. Este invalid săracul şi, pe deasupra, cam retras de felul său.

— Era cumva prieten cu căpitanul Trevelyan?

— Nu s-ar putea spune că erau prieteni intimi. Trevelyan îi făcea din când în când o vizită de curtoazie. De fapt Wyatt nu prea încurajează vizitele. E un om cam taciturn şi foarte nesociabil.

Emily nu scotea nicio vorbă. Se gândea ce pretext ar putea invoca pentru a pătrunde în casa lui Wyatt. Intenţiona să nu lase necercetat niciun „unghi de atac”. Deodată îşi aminti numele unui alt participant la şedinţa de spiritism. Despre care până acum nu discutaseră nimic.

— Dar ce părere aveţi despre domnul Duke? întrebă ea vioaie.

— Ce-i cu el?

— Ei bine, cine este acest om?

— Nimeni nu ştie nimic, răspunse Rycroft tărăgănând cuvintele.

— De-a dreptul extraordinar! exclamă Emily.

— De fapt nu e chiar aşa de extraordinar. Duke este un individ care nu ascunde niciun secret. Cred că singurul său secret este originea sa socială. Nu este un personaj prea rafinat, nu ştiu dacă mă înţelegeţi? Dar este un om foarte de treabă.

Emily tăcu din nou.

— Aceasta este vila mea, explică Rycroft. Poate îmi faceţi cinstea să poftiţi pentru câteva minute înăuntru.

— Aş fi încântată, răspunse Emily.

Cei doi urcară o potecă scurtă şi ajunseră în faţa vilei. Interiorul era încântător. Pereţii erau căptuşiţi cu rafturi de cărţi. Emily trecea de la un raft la altul, uitându-se curioasă la titluri. Şiruri întregi de cărţi erau consacrate fenomenelor oculte; alte volume cuprindeau romane poliţiste recente, dar cea mai mare parte a bibliotecii era consacrată criminologiei şi proceselor celebre din întreaga lume. Tratatele de ornitologie erau relativ puţine în raport cu restul cărţilor.

— Totul este minunat, spuse Emily. Acum trebuie să mă întorc acasă. Cred că domnul Enderby s-a sculat şi mă aşteaptă. Sincer să vă spun, nu am luat încă micul dejun. I-am spus doamnei Curtis că mâncăm la nouă şi jumătate, dar văd că acum este ora zece. Am întârziat, dar aceasta se datoreşte faptului că am întâlnit o persoană atât de interesantă ca dumneavoastră şi că... mi-aţi fost de mare ajutor.

— Vă stau oricând la dispoziţie, se bâlbâi domnul Rycroft, în timp ce Emily îi arunca o privire plină de

farmec. Vă puteţi oricând baza pe mine. Suntem colaboratori.

Emily îi strânse mâna cu căldură.

— Este atât de încântător să ai sentimentul că există cineva pe care te poţi bizui, spuse ea, folosind această frază care până acum se dovedise de-a dreptul miraculoasă.

Capitolul XVII
DOMNIŞOARA PERCEHOUSE

La întoarcere, Emily găsi pe masă ouăle şi şunca gata pregătite pentru micul dejun. Charles se sculase şi o aştepta în sufragerie, iar doamna Curtis era încă teribil de surescitată din pricina veştilor despre evadatul de la Princetown.

— Au trecut doi ani de la ultima evadare, spuse ea, şi, în mai puţin de trei zile au şi pus mâna pe fugar. L-au găsit pe lângă Moretonhampstead.

— Credeţi că va trece şi prin părţile noastre? întrebă Charles.

Dar reprezentanta experienţei locale respinse categoric o asemenea posibilitate.

— Evadaţii nu se încumetă niciodată să vină prin locurile acestea, explică răspicat doamna Curtis. N-au ce face în pustietatea landei, dar dacă totuşi scapă de mlaştini şi mirişte, dau peste orăşele mici. Mai mult ca sigur că fugarul se va îndrepta spre Plymouth. Dar nici n-apucă bine să-şi îndrepte paşii într-acolo, că au şi pus mâna pe el.

— De partea cealaltă a colinei ar putea găsi un ascunziş excelent printre stânci, interveni Emily.

— Aveţi dreptate, domnişoară. Şi chiar există o asemenea ascunzătoare. I se zice Grota Spiriduşilor. Între stânci se deschide o crăpătură neînchipuit de îngustă, dar de îndată ce pătrunzi înăuntru, grota se

lărgeşte ca prin minune. Legenda spune că un curtean credincios al regelui Charles I a stat ascuns acolo două săptămâni şi că îi aducea de mâncare o slujnică de pe la o fermă din împrejurimi.

— Trebuie să văd neapărat Grota Spiriduşilor, spuse Charles.

— Domnule, nici nu v-ar veni a crede ce greu este să-i dai de urmă. În timpul verii, oamenii care ies la iarbă verde o caută ore întregi şi tot nu reuşesc s-o găsească. Dar dacă dumneavoastră aveţi mai mult noroc, nu uitaţi să aruncaţi acolo un bănuţ şi o să vi se îndeplinească o dorinţă.

După ce terminară micul dejun, Emily şi Charles ieşiră puţin în grădină.

— Mă gândesc că n-ar fi rău să dau o fugă până la Princetown. Extraordinar cum se înlănţuie lucrurile atunci când îţi surâde norocul. Totul a început cu înmânarea premiului la Concursul nostru de rebus şi până să-mi dau seama pe ce lume mă aflu, mă şi pomenesc că-mi pică în mână două cazuri formidabile: o crimă şi un evadat. Straşnic, n-am ce zice!

— Apropo, ce-ai de gând cu reportajul în imagini despre vila lui Burnaby?

Charles se uită spre cer.

— Cred că este cazul să-ţi spun că pe o asemenea vreme nu se pot face fotografii. Mă voi strădui însă din răsputeri să susţin că reportajul este singurul motiv al deplasării mele la Sittaford. După cum vezi, se lasă ceaţa, în altă ordine de idei, am trimis ziarului meu un „Interviu cu domnişoara Emily Trefusis”. Sper că nu te deranjează?

— Absolut deloc, răspunse Emily mecanic. Şi ce-ai scris acolo?

— Banalităţi pe gustul marelui public. „Reprezentantul special al ziarului nostru a luat un interviu domnişoarei Emily Trefusis, logodnica domnului James Pearson, arestat recent de poliţie sub acuzaţia de a fi ucis pe căpitanul Trevelyan...” Mai departe ţi-am făcut portretul. Am scris că eşti o fată fermecătoare şi plină de curaj.

— Foarte mulţumesc, zise Emily.

— A fost un interviu minunat. Nici nu-ţi poţi imagina ce cuvinte frumoase şi înduioşătoare ai spus, cu câtă gingăşie feminină ai declarat că eşti gata să fii alături de logodnicul tău, chiar dacă întreaga lume ar fi împotriva lui.

— Chiar aşa m-am exprimat? întrebă Emily clipind uşor din ochi.

— Ai ceva împotrivă? întrebă Enderby neliniştit.

— O, nu! Să-ţi fie de bine, dragă!

Domnul Enderby o privi puţin surprins.

— Stai liniştit, îl calmă fata. Este vorba de un motto. Aşa scria pe babeţica mea de sărbătoare, când eram mică. Aveam o alta de toate zilele pe care era scris însă „Lăcomia strică”...

— Aha, acum înţeleg. Printre altele, am strecurat câte ceva şi despre anii petrecuţi de căpitanul Trevelyan în marină. Am aruncat în treacăt o vorbă despre furtul unor idoli şi eventualitatea unui act de răzbunare din partea preotului care slujea la templul jefuit. Dar înţelegi, totul e doar o insinuare.

— Se pare că ţi-ai făcut datoria, constată Emily.

— Dar tu ce ai făcut? Te-ai sculat foarte devreme.

Emily îi povesti întâlnirea cu domnul Rycroft. Fata se opri brusc şi se uită spre poartă. Îndreptându-şi privirea în aceeaşi direcţie, Charles văzu un tânăr zdravăn şi rumen în obraji, care se afla în faţa porţii şi

încerca printr-o serie de gesturi timide să le atragă atenţia.

— Îmi cer mii de scuze că vă inoportunez în acest mod, spuse tânărul. Îmi este deosebit de penibil, dar m-a trimis mătuşa mea.

Emily şi Charles îl priviră amândoi nedumeriţi.

— Ăsta-i adevărul, continuă tânărul. Vă rog să mă credeţi, mătuşa mea este un tiran. Ce vrea ea, aia trebuie să faci! Oricum e foarte neplăcut să dai buzna peste oameni la ora asta, dar dacă mi-aţi cunoaşte mătuşa... Dacă îi îndepliniţi dorinţa o veţi cunoaşte imediat!

— Mătuşa dumneavoastră este cumva domnişoara Percehouse? întrebă Emily.

— Exact, spuse tânărul puţin uşurat. Atunci înseamnă că aţi auzit despre dânsa? Cumătra Curtis a vorbit, fără doar şi poate. Are limbă lungă, nu-i aşa? În orice caz, să ştiţi că nu are suflet rău. Dar mă iau cu vorba. Mătuşa mi-a spus că doreşte să vă vadă negreşit, iar eu am venit să vă comunic acest lucru. Vă transmite complimente, îşi cere mii de scuze pentru deranj, în fine, dânsa este invalidă, nu iese din casă şi v-ar fi foarte recunoscătoare... N-are rost să spun toată povestea. La mijloc e curiozitatea şi dacă motivaţi că vă doare capul sau că trebuie să vă faceţi corespondenţa, totul e în ordine şi scăpaţi de deranjul de a mai da ochii cu ea.

— Dar vreau să vin negreşit, îmi face chiar plăcere, spuse Emily. Vin cu dumneavoastră într-o clipă. Domnul Enderby tocmai trebuia să plece la maiorul Burnaby.

— Chiar trebuie să mă duc? întrebă Enderby cu jumătate de glas.

— Categoric, răspunse Emily răspicat.

Fata îl concedie pe Charles cu un simplu gest şi apoi porni la drum cu noul ei prieten.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Garfield, dacă nu mă înşel? întrebă ea.

— Da, ar fi trebuit să mă recomand.

— Nu face nimic. Nu era aşa greu de ghicit...

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi acceptat să veniţi. Alte fete s-ar fi simţit teribil de ofensate. Dar dumneavoastră ştiţi cum sunt domnişoarele bătrâne.

— Domnule Garfield, sper că nu locuiţi aici?

— Doamne fereşte, spuse Ronnie Garfield, cutremurându-se. Aţi mai pomenit vreodată un asemenea loc, uitat de Dumnezeu? N-ai nici măcar un cinematograf unde să-ţi mai petreci timpul. Crima asta ne mai scoate din monotonie...

Se întrerupse, speriat de propriile lui cuvinte.

— Vă rog să mă scuzaţi. Zău, scuzaţi-mă. Sunt cea mai nefericită creatură de pe lume! Totdeauna fac o gafă. N-am vrut să vă jignesc.

— Sunt convinsă, spuse Emily pe un ton blând.

— Am ajuns.

Domnul Garfield împinse uşa; Emily intră în curte şi străbătu aleea ce ducea spre o vilişoară identică cu cele din apropiere. În camera de zi, care dădea spre grădină, se afla o canapea pe care stătea întinsă o femeie în vârstă. Stăpâna casei avea o faţă suptă şi zbârcită, dar era înzestrată cu un nas ascuţit şi cu cei mai iscoditori ochi pe care îi văzuse Emily vreodată. Bătrâna se ridică cu greutate, sprijinindu-se într-un cot.

— Deci ai adus-o, spuse ea. Foarte amabil din partea dumitale că ai venit să vezi o femeie în vârstă. Asta-i situaţia când eşti ţintuit la pat. Ai vrea să-ţi

bagi nasul în toate şi dacă nu vine Mahomed la munte, atunci se duce muntele la Mahomed. Să nu crezi că e vorba numai de curiozitate, mai e şi altceva la mijloc. Ronnie, du-te şi vopseşte mobila de grădină. În chioşcul de la capătul curţii vei găsi două scaune şi o banchetă. Ai acolo pregătită şi vopseaua.

— Am înţeles, mătuşă Caroline.

Nepotul ascultător dispăru într-o clipă.

— Ia loc, spuse domnişoara Percehouse.

Emily se aşează în fotoliul care îi fusese indicat. Ciudat, dar îşi dădu imediat seama că nutreşte un sentiment limpede de simpatie şi preţuire faţă de această femeie cu limba ascuţită. Emily simţea că între ele exista, categoric, o afinitate.

„Iată un om, gândea fata, care merge direct la miezul problemei. Ştie ce vrea şi reuşeşte să se impună ori de câte ori are prilejul. Seamănă cu mine, numai că întâmplarea face ca eu să fiu şi drăguţă în timp ce ea trebuie să se bizuie numai pe tăria ei de caracter.

— Presupun că eşti logodnica nepotului lui Trevelyan, spuse domnişoara Percehouse. Am aflat totul despre dumneata, iar acum, după ce te-am văzut, îmi dau perfect de bine seama ce urmăreşti. Eu îţi doresc din tot sufletul noroc.

— Vă mulţumesc, spuse Emily.

— Nu pot să sufăr femeile molâi şi sentimentale. Îmi plac oamenii fermi şi de acţiune. Se uită la Emily puţin încruntată. Probabil că mă compătimeşti văzând că zac în pat şi nu sunt în stare să mă mişc?

— Nu, spuse Emily gânditoare. Nu cred că poate fi vorba de aşa ceva. Eu am convingerea că un om cu voinţă reuşeşte totdeauna să obţină ceva de la viaţă. Dacă nu reuşeşti să te descurci într-un fel, atunci se

mai găsesc şi alte drumuri.

— Exact, spuse domnişoara Percehouse. Trebuie să abordezi viaţa dintr-un alt unghi, asta-i totul.

— „Unghiul de atac”, murmură Emily.

— Ce spui?

Emily se strădui să-i explice cât mai clar cu putinţă teoria pe care o elaborase în cursul acelei dimineţi şi posibilităţile ei de aplicare în cazul de faţă.

— Nu-i rău, aprecie domnişoara Percehouse, dând aprobator din cap. Acum, scumpa mea, să trecem la treburile noastre. Având în vedere că eşti o fată cu picioarele pe pământ sper că ai venit la noi ca să mai afli câte ceva despre locuitori şi să vezi dacă aceste informaţii au vreo legătură cu crima. Ei bine, dacă vrei să afli ceva despre oamenii de aici, întreabă-mă şi eu îţi voi spune totul.

Emily nu se lăsă mult rugată. Dând dovadă de conciziune şi spirit practic, trecu imediat la subiect.

— Să începem cu maiorul Burnaby, propuse fata.

— E tipul ofiţerului ieşit la pensie. Cam îngust la minte, fără orizont, gelos şi invidios foc. Foarte naiv în probleme financiare. E tipul bărbatului gata oricând să investească bani în acţiuni pentru fabrici de împachetat fum. Altfel îi place să-şi plătească datoriile cu promptitudine şi are aversiune faţă de oamenii care intră în casă fără să se şteargă pe picioare.

— Să trecem la domnul Rycroft, sugeră Emily.

— Un omuleţ cam straniu, de un egoism feroce. Niţel cam într-o ureche. Îi place să se considere un personaj extraordinar. Presupun că s-a şi oferit să te-ajute în rezolvarea acestui caz, date fiind excepţionalele lui cunoştinţe în domeniul criminologiei.

Emily recunoscu că aşa stăteau lucrurile.

— Dar, domnul Duke, ce-mi puteţi spune despre dânsul?

— Nu ştiu nimic despre omul ăsta, deşi ar fi cazul să-mi dau seama cu cine am de-a face. E un tip foarte obişnuit. Până acum ar fi trebuit să-i găsesc şi lui o etichetă şi totuşi nu sunt în stare. Foarte ciudat! E ca şi cum aş avea un lapsus. Cuvântul îmi stă pe limbă şi cu toate acestea nu mi-l amintesc pentru nimic în lume!

— Dar doamna Willett?

— A, doamna Willett! Domnişoara Percehouse se ridică într-un cot, de-a dreptul incitată. Ce ţi-aş putea spune despre această doamnă Willett? Şi totuşi cred că am ce să-ţi spun! S-ar putea într-un fel să-ţi fie de folos. Du-te la măsuţa de scris, trage sertarul de sus şi adu-mi, te rog, de acolo plicul alb. Emily îi aduse plicul conform indicaţiilor.

— N-am pretenţia că ce-ţi spun este important, poate chiar să nu aibă nicio valoare. La urma urmelor, toată lumea spune câte o minciună şi doamna Willett are şi ea dreptul să procedeze la fel. Luă plicul şi-l deschise. Am să-ţi povestesc totul. Doamna Willett şi fiica ei şi-au făcut apariţia la Sittaford, în nişte toalete foarte elegante, venind cu automobilul lui Forder, în timp ce cameristele, cu cuferele înţesate de lucruri, au sosit cu autobuzul. Şi fără îndoială, această descindere a fost un adevărat eveniment. Aşa că în timp ce cortegiul trecea pe stradă eu eram la geam şi am observat că o etichetă s-a desprins de pe un cufăr şi, purtată de vânt, a căzut la noi în grădină. Să ştii că nimic nu mă enervează mai rău decât murdăria. L-am trimis atunci imediat pe Ronnie să-mi aducă peticul acela de hârtie şi cred că l-aş fi aruncat în foc dacă nu era atât de strălucitor şi de viu colorat. M-am hotărât

în consecinţă să-l păstrez pentru albumele de poze pe care le pregătesc pentru copiii internaţi în spitale. Aş fi uitat poate de mult acest incident, dacă doamna Willett nu ar fi insistat în mai multe rânduri că Violet se află pentru prima dată în străinătate şi că ea însăşi n-a mai văzut nici o altă ţară în afară de Anglia, Italia şi Africa de Sud.

— Interesant, spuse Emily.

— Sigur că da. Şi acum, priveşte, te rog!

Domnişoara Percehouse scoase din plic o etichetă de geamantan pe care i-o întinse tinerei fete. Pe etichetă era scris: „Mendle's, Melbourne".

— După câte ştiu eu, Australia nu are nimic comun cu Africa de Sud, îşi începu domnişoara Percehouse peroraţia. Aş spune că amănuntul acesta n-are nicio importanţă, dar astea sunt faptele. Şi să mai ştii încă ceva, dragă. Am auzit-o în mai multe rânduri pe doamna Willett strigându-i fiicei sale „Coo-ee" ceea ce este caracteristic pentru australieni, nu pentru cei din Africa de Sud. Şi lucrul acesta mi se pare de-a dreptul ciudat. La urma urmelor, de ce să nu admiţi că vii din Australia, dacă asta-i realitatea?

— Într-adevăr e foarte curios, spuse Emily. Şi mi se pare la fel de ciudat că au venit tocmai aici să-şi petreacă iarna.

— Ce mai, e de-a dreptul bătător la ochi, spuse domnişoara Percehouse. Bănuiesc că le-ai cunoscut, nu?

— Nu încă. Intenţionam să le fac o vizită în cursul dimineţii, numai că n-am avut niciun motiv.

— Îţi găsesc eu imediat unul, spuse domnişoara Percehouse, înviorată. Adu-mi stiloul, hârtia de scris şi un plic. Perfect. Stai să mă gândesc niţel.

Gazda deliberă câteva minute, apoi începu deodată

să strige înfricoşător de tare:

— Ronnie, Ronnie, Ronnie! Ai surzit, ce Dumnezeu? De ce nu vine odată băiatul ăsta când îl chem? Ronnie, Ronnie!

Ronnie sosi în pas alergător cu pensula în mână.

— S-a întâmplat ceva, mătuşă Caroline?

— Da' de ce trebuie neapărat să se întâmple ceva? Te-am chemat şi atâta tot! Ia spune-mi, ţi s-a servit vreo prăjitură mai deosebită, ieri după-amiază la ceai, când ai fost la doamna Willett?

— Prăjitură?!

— Prăjitură, sandvişuri, fursecuri, orice altceva... Greu mai eşti de cap, băiete! Ce v-a dat la ceai?

— A servit fursecuri cu stafide, spuse Ronnie foarte nedumerit, şi nişte tartine cu pateu de ficat...

— Fursecuri cu stafide... Merge perfect! Gazda începu să scrie rapid. Poţi să te întorci să-ţi vezi de vopsitul tău, Ronnie. Nu te mai învârti pe aici şi nu mai sta aşa cu gura căscată. Poţi să respiri şi pe nas, că doar ţi-au scos polipii de când aveai opt ani!

Domnişoara Percehouse continuă să scrie:

„Stimată doamnă Willett,

Am aflat de la nepotul meu că ieri la ceai i-aţi servit cele mai delicioase fursecuri cu stafide. V-aş ruga să aveţi amabilitatea să-mi daţi şi mie reţeta. Nutresc speranţa că rugămintea mea nu va constitui în niciun fel un prilej de deranj pentru dumneavoastră şi aş vrea să înţelegeţi că, în afară de deliciile culinare, un invalid are puţine satisfacţii de la viaţă. Domnişoara Trefusis a avut amabilitatea să-mi promită că vă transmite personal această scrisorică, deoarece astăzi Ronnie este ocupat. Cred că sunteţi la fel de impresionată de ştirile cu privire la evadatul de la

Princetown.

A dumneavoastră sinceră,

Caroline Percehouse”.

După ce termină scrisoarea, domnişoara Percehouse puse hârtia în plic, îl lipi bine şi scrise adresa.

— Poftim, draga mea. Probabil că la Vila Sittaford au sosit cohorte de ziarişti. I-am văzut trecând pe stradă în maşina lui Forder. Dar să întrebi de doamna Willett şi să spui că aduci un mesaj din partea mea. În felul acesta ai să pătrunzi în casă. N-are rost să-ţi spun să fii cu ochii în patru şi să cauţi să profiţi la maximum de această vizită. Sunt convinsă că ştii ce ai de făcut.

— Sunteţi deosebit de amabilă!

— Îi ajut pe cei care ştiu să se ajute singuri. Apropo, până acum nu m-ai întrebat nimic despre Ronnie. Presupun că se află şi el pe lista dumitale. În felul lui este un băiat bun, dar teribil de moale. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar ar fi în stare să facă orice pentru bani. Uită-te numai câte înghite de la mine! Nu are nici măcar atâta minte să-şi dea seama că aş ţine de o mie de ori mai mult la el dacă din când în când ar fi şi el mai categoric şi m-ar pune la punct. Singurul locuitor din sat despre care nu ţi-am spus nimic este căpitanul Wyatt. Am impresia că este opioman. Om mai sucit şi mai cusurgiu ca el nu găseşti în toată Anglia! Mai vrei să ştii ceva?

— Cred că nu, tot ce mi-aţi spus îmi este de ajuns.

Capitolul XVIII
EMILY FACE O VIZITĂ LA VILA SITTAFORD

În timp ce străbătea grăbită străduţa, Emily observă că vremea începe să se strice. Deasupra satului se lăsa o ceaţă deasă.

„Câte nu are omul de suferit în Anglia, din pricina climei ăsteia îngrozitoare! gândea fata. Dacă nu plouă bate vântul, şi dacă nu ninge, te îneacă ceaţa! Chiar şi atunci când străluceşte soarele, e atât de frig încât îţi îngheaţă mâinile şi picioarele!”

Dar şirul gândurilor îi fu întrerupt brusc de o voce răguşită care răsuna prin apropiere:

— Scuzaţi-mă, nu aţi văzut cumva o căţeluşă bull terrier?

Emily tresări şi îşi întoarse privirile în direcţia de unde se auzea glasul. În dreptul unei porţi, se afla un bărbat înalt şi subţire, cu părul cărunt. Avea faţa arsă de soare şi ochii mari şi congestionaţi. Omul se sprijinea pe o cârjă şi o scruta pe Emily cu deosebit interes. Fetei nu-i fu greu să identifice în acest personaj pe căpitanul Wyatt, locuitorul invalid de la vila nr. 3.

— Nu, n-am văzut, răspunse într-un târziu Emily.

— Căţeluşa a ieşit din curte, explică domnul Wyatt. Este o creatură deosebit de afectuoasă, dar teribil de prostuţă. Şi cu automobilele acestea care circulă în sus şi în jos...

— Nu am impresia că e prea mare aglomeraţie pe aici, replică Emily.

— În timpul verii e un du-te-vino de autobuze, preciză căpitanul Wyatt. Dimineaţa trece cursa de la Exhampton. Merge până la colina Sittaford Beacon, dar la jumătatea drumului face o haltă pentru cei care doresc să ia o gustare.

— Bine, dar acum nu e vară!

— Cu toate acestea nu de mult a trecut pe aici un autobuz. Cred că erau ziarişti care se duceau să vadă Vila Sittaford.

— L-aţi cunoscut bine pe căpitanul Trevelyan?

Fata era convinsă că incidentul cu căţeluşa nu era decât un pretext prin care căpitanul Wyatt încerca să-şi satisfacă curiozitatea. Era perfect conştientă că devenise principalul punct de atracţie al satului şi, ca atare, căpitanul Wyatt dorea în mod firesc, ca şi toţi ceilalţi de altfel, să o cunoască.

— Nu l-am cunoscut prea bine. Trevelyan mi-a vândut vila în care locuiesc.

— Aha, făcu Emily încurajator.

— Omul era un avar şi nimic mai mult. Iniţial se stabilise ca vila să fie construită în conformitate cu gustul şi dorinţa cumpărătorului, dar pentru că eu am cerut să-mi vopsească tocurile de la geamuri în maro şi galben, el a majorat preţul. Susţinea că înţelegerea prevedea o singură culoare.

— Deci nu l-aţi prea simpatizat?

— Am avut multe conflicte cu dânsul, preciză căpitanul Wyatt. Dar eu mă cert cu toată lumea, adăugă el după o clipă de gândire. Într-un loc ca ăsta, oamenii trebuie puşi la punct pentru ca să înveţe să te lase în pace. Toată ziua bună ziua cioc, cioc la uşă, şi când ţi-e lumea mai dragă dau buzna peste tine şi

îţi împuiază capul cu prostii. Nu mă deranjează o vizită când sunt dispus de aşa ceva, dar musafirii trebuie să vină când eşti tu dispus, nu când au ei poftă. Trevelyan îşi dădea aere de stăpân al domeniului şi, de câte ori avea chef, mă onora cu prezenţa lui. Acum nu mai are cine să mă deranjeze, adăugă el cu satisfacţie.

— Ooo! exclamă Emily şocată.

— E mare lucru să ai un servitor străin. Ei ştiu ce înseamnă un ordin. Abdul! Abdul!... strigă căpitanul Wyatt.

Din vilă îşi făcu apariţia un indian înalt, purtând turban. Omul stătea liniştit şi aştepta atent instrucţiunile stăpânului său.

— Poftiţi înăuntru să luaţi ceva, spuse Wyatt. Puteţi vizita mica mea vilă.

— Regret, dar sunt grăbită.

— Nu, nu cred!

— Ba da, trebuie să mă grăbesc! Sunt aşteptată undeva.

— În zilele noastre oamenii nu mai ştiu ce înseamnă arta de a trăi, spuse căpitanul. Ce absurditate... Să alergi să prinzi trenul, să dai întâlniri la oră fixă, să-ţi trăieşti toată viaţa obsedat de minute şi de secunde! Deviza mea este: „Scoală-te odată cu soarele, mănâncă atunci când ţi-e poftă şi nu te face robul ceasornicului”. I-aş învăţa eu pe oameni cum să trăiască, dacă mi-ar da ascultare!

Dar Emily gândea că rezultatele acestui mod de viaţă nu păreau a fi dintre cele mai ademenitoare. Fetei nu-i mai fusese dat să vadă un om atât de uzat – o adevărată ruină – ca acest domn Wyatt. Apreciind totuşi că, pentru moment, i-a satisfăcut îndeajuns curiozitatea, invocă din nou întâlnirea la care trebuia

să fie prezentă şi îşi văzu de drum.

Vila Sittaford avea o uşă masivă de stejar, o sonerie respectabilă şi un imens ştergător de sârmă. Cutia de scrisori era de alamă şi strălucea ca aurul. Emily îşi dădu seama că toate aceste amănunte erau o dovadă de lux şi bunăstare. O cameristă obişnuită la înfăţişare, dar îngrijit îmbrăcată, îi deschise uşa.

— Doamna Willett nu primeşte pe nimeni în dimineaţa aceasta, spuse camerista pe un ton foarte glacial.

Emily înţelese pe loc că ziariştii trecuseră pe aici înaintea ei şi îi exasperaseră pe locatari.

— Am adus un mesaj din partea domnişoarei Percehouse, spuse Emily şi îi dădu cameristei plicul.

La auzul acestui nume, camerista deveni mai binevoitoare. După un moment de ezitare, o invită plină de amabilitate înăuntru. Pătrunse într-o încăpere pe care agenţii imobiliari ar fi calificat-o drept „un hol elegant”, iar de aici fu condusă într-un salon uriaş. În cămin ardea un foc strălucitor şi se vedea clar că prin această cameră îşi făcuseră de lucru nişte femei.

După ce studie cu atenţie fiecare colţişor, Emily se duse în faţa căminului pentru a-şi încălzi mâinile. În aceeaşi clipă se deschise uşa şi în cameră intră o fată frumoasă şi elegant îmbrăcată, de aproximativ aceeaşi vârstă cu ea. Emily observă imediat că tânăra se afla într-o stare de puternică încordare nervoasă. Reuşea totuşi să-şi ascundă emoţia cu mult eroism şi dădea impresia că este de un calm desăvârşit.

— Bună dimineaţa, spuse tânăra, îndreptându-se spre ea şi strângându-i mâna. Îmi cer scuze că mama nu poate coborî, dar nu se simte prea bine şi va trebui să-şi petreacă dimineaţa în pat.

— Îmi pare foarte rău. Mă tem că nu e momentul

cel mai potrivit pentru o vizită.

— Nu vă faceţi nicio problemă. Bucătăreasa vă scrie chiar acum reţeta de fursecuri. Suntem încântate să-i putem face o plăcere domnişoarei Percehouse. Locuiţi la dânsa?

Emily zâmbi la gândul că Vila Sittaford era probabil singura casă din sat unde nu se ştia încă nimic despre prezenţa şi intenţiile ei. Cei de aici aveau un regim special. Personalul de serviciu era fără doar şi poate la curent cu prezenţa ei, în timp ce locatarele o ignorau cu desăvârşire.

— Nu, nu stau la dânsa. De fapt locuiesc la doamna Curtis.

— Este normal, de altfel. Vila nr. 5 e foarte mică şi apoi acolo locuieşte şi Ronnie Garfield, nepotul domnişoarei. Nu ar mai fi fost loc şi pentru dumneavoastră. Domnişoara Percehouse este o persoană minunată, nu-i aşa? Are multă tărie de caracter, dar câteodată mi-e frică de ea.

— Într-adevăr, este o persoană voluntară şi cam arţăgoasă, încuviinţă Emily, bine dispusă. Dar, la urma urmelor, cum să nu fii tentat să-i intimidezi pe cei din jurul tău, când vezi că nimeni nu-ţi opune rezistenţă?

Domnişoara Willett scoase un oftat.

— Aş vrea să fiu şi eu în stare să mă impun. Am avut o dimineaţă îngrozitoare, ziariştii mi-au mâncat pur şi simplu sufletul.

— A, da, e firesc. Aceasta este casa căpitanului Trevelyan, cel care a fost ucis la Exhampton, nu-i aşa?

Emily încerca să afle motivul stării de încordare în care se afla gazda. Fata de-abia se mai putea stăpâni. Violet se speriase de ceva şi acum teama o copleşise

de-a binelea. Emily adusese în mod intenţionat vorba de căpitanul Trevelyan, dar fiica doamnei Willett nu reacţionă în niciun fel la auzirea acestui nume. Poate că se aştepta la o asemenea discuţie.

— Da. Totul a fost îngrozitor.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă să discutăm acest subiect, v-aş ruga să-mi spuneţi...

— Nu... bineînţeles că nu... ce să am împotrivă?

„Cu fata asta este ceva în neregulă, gândi Emily. Aproape că nu ştie ce spune. Oare de ce s-o fi speriat atât de tare în dimineaţa aceasta?”

— V-aş ruga să-mi vorbiţi şi mie despre şedinţa de spiritism, continuă Emily. Am auzit din întâmplare despre acest incident şi mi s-a părut teribil de interesant. Vreau să spun, cu totul ieşit din comun.

„Emoţii copilăreşti, gândea în sinea ei Emily. Asta cred că este singura explicaţie!”

— O, a fost îngrozitor! N-am să uit niciodată seara aceea! Credeam cu toţii că ne face cineva o farsă, numai că era o glumă cam exagerată.

— Cum adică?

— N-am să uit niciodată clipa în care am aprins luminile! Toţi musafirii aveau o înfăţişare atât de stranie... Nu mă refer la domnul Duke şi maiorul Burnaby. Ei sunt oameni cu nervii de fier şi n-ar fi niciodată dispuşi să recunoască că au fost impresionaţi de o întâmplare ca aceasta, dar se vedea totuşi clar că maiorul Burnaby era foarte tulburat. Aş spune că de fapt el a dat crezare mesajului mai mult decât toţi ceilalţi musafiri. Cât despre bietul domn Rycroft, era gata-gata să facă un atac de cord, deşi el ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de situaţii fiindcă se ocupă de studierea fenomenelor paranormale. Despre Ronnie Garfield ce

să vă mai spun? Arăta de parcă văzuse un strigoi la doi paşi de el. Chiar şi mama era foarte tulburată. N-am mai văzut-o niciodată într-o asemenea stare!

— Trebuie să fi fost o atmosferă sumbră şi plină de mister! Regret că n-am fost şi eu cu dumneavoastră!

— Într-adevăr înspăimântător! Pretindeam cu toţii că a fost doar o glumă, dar lucrurile nu păreau să stea chiar aşa. Apoi maiorul Burnaby s-a hotărât brusc să se ducă la Exhampton. Am încercat cu toţii să-l oprim, dar fără niciun rezultat. Când a plecat, eram foarte îngrijoraţi şi speriaţi. Şi, după toate acestea, alaltăieri seară... a nu, ieri dimineaţă am aflat că domnul Trevelyan a fost ucis.

— Credeţi că era spiritul căpitanului Trevelyan? spuse Emily puţin speriată. Nu credeţi cumva că a fost un caz de clarviziune sau de telepatie?

— Nu ştiu ce să spun, dar n-am să mai râd niciodată de astfel de lucruri.

Camerista îşi făcu apariţia, aducând reţeta pe o tăviţă, şi i-o înmână gazdei. Violet desfăcu hârtia, o citi în grabă şi apoi i-o dădu lui Emily.

— Poftiţi, spuse ea. De fapt aţi sosit la timp. Crima i-a speriat grozav pe servitori. Ei susţin că e periculos să locuieşti într-un loc atât de izolat. Ieri seară, mama şi-a pierdut răbdarea şi le-a spus să-şi facă bagajele. Astăzi după-amiază cele două slujnice vor pleca. În locul lor ne vin doi bărbaţi. Sper că se vor descurca mai bine.

— Servitorii aceştia sunt tare copilăroşi, nu-i aşa? spuse Emily.

— Se comportă de parcă bietul domn Trevelyan ar fi fost ucis chiar în această casă.

— Dar ce v-a făcut să veniţi, tocmai aici? întrebă Emily pe un ton foarte nevinovat.

— Am crezut că va fi nostim!

— Şi nu găsiţi că e cam plicticos?

— O, nu. Mie îmi place foarte mult la ţară.

Violet evita să se uite în ochii vizitatoarei sale. Pentru o clipă, privirea ei trădase suspiciune şi teamă. Fata se agita pe scaun şi dădea semne de nerăbdare. Emily se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Mii de mulţumiri, domnişoară Willett. Sper că mama dumneavoastră are să se simtă mai bine.

— Se şi simte mult mai bine. Starea ei se datoreşte servitorilor şi... grijilor.

— Bineînţeles.

Emily profită de o clipă de neatenţie a gazdei şi reuşi cu multă abilitate să-şi pună mănuşile pe măsuţa de lângă fotoliul pe care stătuse. Violet Willett o însoţi până la uşă, unde se despărţiră cu un schimb de amabilităţi. Emily plecă, dar pentru că în timp ce cobora scările nu auzi cheia răsucindu-se în broască, se întoarse, aşteptă o clipă şi apoi pătrunse tiptil în hol. Vizita la doamna Willett confirmase pe deplin teoriile sale cu privire la Vila Sittaford. Mai mult ca sigur că aici se petrecea ceva neobişnuit. Emily nu credea că Violet are vreun amestec în uciderea căpitanului Trevelyan, dar dacă inocenţa fetei era doar o mască, atunci situaţia se schimba. Ceva era în neregulă aici şi lucrul acesta avea precis o legătură cu tragedia. Exista, fără îndoială, o legătură între cele două femei şi căpitanul Trevelyan, iar această relaţie reprezenta poate cheia misterului.

Emily se opri o clipă, neştiind ce să facă. În hol nu se mai afla nimeni; avea o scuză foarte plauzibilă – mănuşile pe care le lăsase, intenţionat, în salon. Fata stătea nemişcată şi asculta. Nu se auzea niciun

zgomot, cu excepţia unui murmur slab care venea de la etaj. Se strecură cu maximum de precauţie până la scara interioară şi privi în sus. Apoi, încet, încet, urcă scările, treaptă cu treaptă. Gestul ei era foarte riscant. La drept vorbind, i-ar fi fost greu să susţină că mănuşile urcaseră scările din proprie iniţiativă! Dar ardea de curiozitate şi dorea cu orice chip să surprindă măcar câteva frânturi din conversaţia ce avea loc sus. Emily obişnuia să spună că uşile construcţiilor moderne nu se închid niciodată etanş. De altfel, murmurul vocilor răzbea până jos. „Dacă reuşesc, aşadar, să ajung până în dreptul uşii, îşi făcea ea socoteala, am să pot urmări discuţia cuvânt cu cuvânt!” Încă un pas... şi încă unul... Erau vocile celor două femei, mai mult ca sigur vocea Violetei şi a mamei sale!

Deodată, conversaţia se întrerupse brusc şi se auziră zgomote de paşi. Emily se retrase imediat şi coborî scara.

Când ajunse jos, Violet fu surprinsă s-o găsească în hol pe musafira de care tocmai se despărţise. Tânăra se învârtea prin cameră, având aerul unui câine care s-a rătăcit de stăpânul său.

— Mănuşile... explică Emily. Cred că le-am uitat aici şi am venit să le iau.

— Trebuie să fie în salon, spuse Violet.

Intrară amândouă în salon, unde, cum era şi firesc, găsiră mănuşile pe măsuţa de lângă fotoliu.

— Mii de mulţumiri, spuse Emily. Aşa sunt eu, uitucă! Îmi las lucrurile prin toate părţile.

— Pe o asemenea vreme mănuşile sunt indispensabile. Este foarte frig.

Tinerele se despărţiră din nou în hol, dar de data aceasta Emily auzi clar că cineva răsucea cheia în

broască.

Străbătu poteca, foarte îngândurată, pentru că, în clipa când coborâse scările de la etaj, auzise limpede, prin uşa întredeschisă, vocea îngrijorată a unei femei mai în vârstă exclamând tare: „Doamne, Dumnezeule, nu mai pot să suport! De s-ar face odată noapte!”

Capitolul XIX
IPOTEZE

Când s-a întors acasă, Emily a fost întâmpinată de doamna Curtis, care i-a dat două telegrame şi a anunţat-o că Charles plecase împreună cu alţi câţiva tineri. Emily a luat telegramele, le-a deschis şi le-a vârât apoi în buzunarul jachetei, spre decepţia gazdei care o iscodea cu privirea, arzând de curiozitate.

— Sper că nu aţi primit veşti proaste? întrebă doamna Curtis.

— O, nu, răspunse Emily.

— Când primesc telegrame, îmi sare totdeauna inima, zău aşa! insistă doamna Curtis.

— Da, aveţi dreptate, şi eu mă sperii cumplit.

În acea clipă, însă, Emily nu dorea nimic altceva decât să fie lăsată singură pentru a putea face un bilanţ al situaţiei. Se duse în camera ei, luă un creion şi o hârtie şi se puse pe treabă după propriul ei sistem. Dar după mai puţin de douăzeci de minute de meditaţie şi analize, fu întreruptă de Charles.

— Salve, salve, salve! Aici erai, deci! Presa te caută de azi de dimineaţă şi tu, nicăieri! Pentru orice eventualitate le-am comunicat că nu ai niciun motiv de îngrijorare. Ţin să te informez că eu sunt purtătorul tău de cuvânt!

Charles chicoti.

— Să ştii că nu mi-am asumat acest rol nici din

invidie nici din răutate. Le-am dat ziariştilor tot ce li se cuvenea. Îi cunosc pe fiecare şi ştiu ce-i de făcut. E prea frumos să fie adevărat! Mă ciupesc întruna şi am senzaţia că o să mă trezesc dintr-un vis frumos. Apropo, ce zici de ceaţa asta?

— În niciun caz n-o să mă oprească să plec după-amiază la Exeter, spuse Emily.

— Chiar ai de gând să te duci până acolo?

— Da. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu domnul Dacres, care urmează să se ocupe de cazul lui Jim. Mi-a scris că doreşte să mă vadă. După aceea, intenţionez să trec şi pe la mătuşa Jennifer. La urma urmelor, nu e mai mult de o jumătate de oră până la Exeter.

— Crezi cumva că doamna Gardner a luat trenul, s-a dus la fratele ei şi i-a făcut rapid de petrecanie, fără ca nimeni să observe că lipseşte de-acasă?

— E-adevărat că lucrul acesta pare puţin probabil, dar trebuie să avem în vedere orice posibilitate. N-aş vrea în niciun caz ca mătuşa Jennifer să fie vinovată. Aş prefera mai degrabă ca asasinul să fie Martin Dering. Îi urăsc pe cei de teapa lui, care îşi permit orice, fiindcă ştiu să profite de situaţie.

— Este Dering un asemenea tip?

— Sigur că da. E tipul omului gata oricând să săvârşească o crimă. Primeşte toată ziua telegrame de la diverse edituri şi îşi risipeşte toţi banii la cursele de cai. Este teribil de enervant că omul ăsta are un alibi atât de perfect. Domnul Dacres mi-a atras atenţia. Întâlnirea cu editorul şi prezenţa la un dineu literar, ce poate să fie mai respectabil şi în afară de orice bănuială?

— Un dineu literar?... Vineri seara?... Martin Dering... stai să mă gândesc... Martin Dering... Acum

mi-aduc bine aminte. Ce mai, sunt sigur, dar, pentru orice eventualitate, am să-i scriu lui Caruthers.

— Dar despre ce tot vorbeşti?

— Uite cum stau lucrurile. Ştii doar că am sosit la Exhampton vineri seară. În aceeaşi zi trebuia să primesc o informaţie de la un prieten de-al meu, tot ziarist, acest Caruthers, despre care-ţi vorbeam. Aranjasem să treacă pe la mine în jurul orei şase jumătate, înainte de a se duce la un dineu literar... Ştii, Caruthers e o persoană foarte importantă... În caz că nu putea veni la timp, urma să-mi trimită câteva rânduri la Exhampton. Ei bine, omul nu a putut veni la întâlnire, aşa că mi-a scris.

— Ei şi ce legătură are una cu alta?

— Nu mai fi aşa nerăbdătoare. Ajung şi la miezul problemei. Amicul meu era niţel cam ameţit când mi-a scris. Se distrase bine la dineu... După ce mi-a transmis ştirea care mă interesa, mi-a înşirat o întreagă poliloghie despre sindrofia la care participase. Îţi imaginezi probabil... Mi-a relatat cuvântările care s-au rostit, mi-a descris „personalităţile” cu care avusese de-a face: un romancier celebru şi un dramaturg la modă. Mi-a scris apoi că a avut un loc teribil la masă. Scaunele de lângă el erau amândouă goale. Într-o parte trebuia să stea Ruby Mealmott, autoarea aceea de romane siropoase la modă iar pe locul celălalt, Martin Dering, specialistul nostru în romane licenţioase. Dar cum niciunul nu era prezent, şi-a schimbat locul şi s-a aşezat lângă un cunoscut poet, încercând să profite şi din punct de vedere profesional de seara aceea. Ei bine, acum îţi dai seama ce vreau să spun?

— Charles, scumpule, exclamă Emily, dându-şi frâu liber sentimentelor, dar ce-mi spui tu este formidabil?

Asta înseamnă că bruta de Martin Dering nu a fost prezent la sindrofie?

— Exact!

— Eşti sigur că-ţi aminteşti bine numele?

— Absolut sigur. Din păcate am rupt scrisoarea, dar ca să mă conving mai bine am să-i telegrafiez lui Caruthers. În orice caz, nu cred că fac o confuzie.

— Mai rămâne editorul cu care s-a întâlnit în cursul după-amiezii. Dar, după cât se pare, acesta tocmai a plecat în America şi atunci treaba nu prea miroase bine. E ca şi cum şi-ar fi ales în adins un martor cu care ştia că e greu să se ia legătură ulterior.

— Chiar crezi că e ceva în toată treaba asta?

— S-ar părea să fie ceva la mijloc. Cred că cel mai bun lucru este să mergem direct la drăguţul de Narracott şi să-i comunicăm ultimele noastre descoperiri. Noi n-am putea lua contact cu un editor care în clipa de faţă se află în largul oceanului sau mai ştiu eu unde. Asta e o treabă de competenţa poliţiei.

— Pe cinstea mea, dacă lucrurile se adeveresc, am dat lovitura! se bucură Enderby. Dacă avem dreptate, am impresia că distinsul ziar „Daily Wire” nu mi-ar putea oferi mai puţin de...

Dar Emily îl întrerupse brutal din visurile sale de mărire.

— Dragă, nu trebuie să ne pierdem capul şi să lăsăm restul la voia întâmplării. Trebuie să plec negreşit la Exeter. Nu cred că o să mă pot întoarce până mâine dimineaţă. Dar să ştii că am o treabă pentru tine.

— Despre ce e vorba?

Emily îi relată întrevederea cu Violet Willett şi îi atrase atenţia asupra exclamaţiei ciudate pe care o

auzise în timp ce cobora de la etaj.

— Trebuie cu orice chip să aflăm ce se va petrece la noapte. În aer pluteşte ceva!

— Dar ce-mi spui tu este extraordinar!

— Nu-i aşa! S-ar putea să fie doar o coincidenţă, dar tot aşa de bine nu-i exclus să fie ceva serios la mijloc. Nu uita că doamna Willett s-a descotorosit de toţi servitorii. Diseară urmează să se petreacă ceva neobişnuit la Sittaford, iar tu va trebui să fii la faţa locului şi să vezi despre ce e vorba!

— Cum adică, să-mi petrec toată noaptea în grădină, dârdâind de frig la adăpostul unui tufiş?

— Sper că nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa? Ziariştii sunt gata să facă orice pentru o cauză nobilă.

— Cine ţi-a mai spus şi asta?

— N-are nicio importanţă. Ştiu eu ce vorbesc. Ai să fii acolo, nu-i aşa?

— Mai e vorbă, spuse Charles. N-o să-mi scape nimic. Dacă diseară se întâmplă într-adevăr ceva neobişnuit la Vila Sittaford, voi fi şi eu pe acolo.

Apoi Emily îi povesti tot ce aflase de la domnişoara Percehouse în legătură cu eticheta de pe geamantan.

— Ciudat, spuse Enderby. Cel de-al treilea membru al familiei Pearson, cel mai tânăr dacă nu mă înşel, se află în Australia, nu-i aşa? Lucrul acesta s-ar putea să nu însemne mare lucru, dar tot aşa de bine nu-i exclus să aibă legătură cu crima.

— Hm, exclamă Emily. Cam asta e tot ce-am avut de spus. Tu mai ai să-mi comunici ceva?

— Să vezi, se codi Charles, am o idee.

— Te-ascult.

— Numai că nu ştiu cum ai s-o iei.

— Ce vrei să spui, că n-o să-mi facă plăcere?

— Îmi promiţi că nu te-nfurii, nu-i aşa?

— N-avea nicio grijă. Te voi asculta cu atenţie şi calm, orice mi-ai spune.

— Ei bine, uite despre ce este vorba. Începu Charles Enderby, privind-o cam nehotărât. Să nu îţi închipui că vreau să te jignesc, dar aş dori să ştiu dacă eşti sigură că prietenul tău spune numai adevărul?

— Vrei să insinuezi cu alte cuvinte, că Jim l-a ucis pe căpitanul Trevelyan? Poţi să crezi ce vrei. Ţi-am spus de la bun început că această supoziţie este foarte firească, dar ţi-am atras atenţia că noi trebuie să acţionăm pornind de la premisa că Jim e nevinovat.

— Nu vreau să spun că el este ucigaşul, încercă să se dezvinovăţească Enderby. Sunt de acord cu tine că nu el i-a făcut bătrânului de petrecanie. Vreau numai să ştiu cât adevăr este în povestea lui. Jim susţine că a fost la Trevelyan, că au stat de vorbă şi că la plecare bătrânul era perfect sănătos, nu-i aşa?

— Exact.

— Ei bine, mie mi-a venit ideea că bătrânul era poate mort la sosirea lui Jim. Ce zici? Cu alte cuvinte, Jim s-a speriat şi n-a mai vrut să spună cum s-au petrecut lucrurile.

Charles îşi prezentase teoria cu oarecare timiditate, dar se simţi dintr-o dată uşurat când îşi dădu seama că Emily nu dădea semne de mânie. Fata îşi încruntase sprâncenele şi căzuse pe gânduri.

— La drept vorbind, începu ea, ce spui tu este foarte posibil. Până acum nu mi-a venit această idee. Ştiu că Jim nu ar fi în stare să ucidă pe cineva, dar e foarte probabil să se fi speriat şi să fi trântit o minciună prost ticluită. În acest caz, el nu e omul care să mai dea înapoi.

— Nenorocirea este că nu poţi merge la închisoare

să-l întrebi cum s-au petrecut lucrurile. Nu cred că ţi s-ar permite să discuţi cu el între patru ochi.

— În schimb, l-aş putea trimite pe domnul Dacres. După câte ştiu, avocatul are dreptul să discute cu clientul său. Din păcate, însă, Jim este teribil de încăpăţânat. Dacă a spus odată un lucru, tot aşa o ţine.

— „Asta îmi este declaraţia şi nu mai am nimic de adăugat”, spuse Enderby înţelegând cum stau lucrurile.

— Exact, Charles dragă. Mă bucur că mi-ai sugerat această ipoteză. Mie nu mi-a venit în minte. Noi căutăm persoana care a sosit la vila Hazelmoor după plecarea lui Jim, dar dacă în realitate lucrurile s-au petrecut înainte?

Emily se opri dusă pe gânduri. Aveau în faţă două teorii diametral opuse. Teoria sugerată de domnul Rycroft, potrivit căreia tocmai conflictul dintre Jim şi unchiul său declanşase crima, şi cealaltă teorie potrivit căreia asasinul îl ignorase cu desăvârşire pe Jim. Emily considera că, înainte de toate, trebuia să discute cu doctorul care a examinat corpul victimei. Dacă era posibil ca Trevelyan să fi fost ucis, să zicem, la ora patru, problema alibiurilor trebuia pusă într-o lumină cu totul nouă. Pe de altă parte, domnul Dacres trebuia să-l convingă pe Jim că este absolut necesar să spună adevărul. Emily se ridică de pe pat.

— N-ar fi rău să te interesezi cum pot ajunge la Exhampton. S-ar părea că omul acela de la fierărie are o maşină. Vrei să te duci să discuţi cu el? Eu pornesc imediat după masa de prânz. La trei şi zece am un tren spre Exeter. În felul acesta voi avea timp să trec şi pe la doctor. Cât e ceasul?

— Douăsprezece şi jumătate.

— Bine. Mâncăm şi după aceea mergem împreună să rezolvăm problema automobilului. Dar mai am ceva de făcut înainte de a pleca din Sittaford.

— Ce anume?

— Am de gând să-i fac o vizită domnului Duke. E singura persoană din Sittaford cu care n-am stat încă de vorbă. A fost şi el prezent la şedinţa de spiritism.

— În drum spre fierărie trecem şi pe la el.

Vila domnului Duke era situată la marginea satului. Charles împinse poarta şi intrară în curte. În clipa aceea avură o surpriză. Uşa vilei se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia. Acesta nu era altul decât inspectorul Narracott. Şi el păru surprins, Emily avu chiar impresia că era puţin stânjenit.

Emily renunţă la planurile ei iniţiale.

— Sunt bucuroasă că vă văd, domnule inspector. Aş dori să discut cu dumneavoastră câteva probleme.

— Încântat, domnişoară Trefusis. Inspectorul îşi scoase ceasul din buzunar, apoi exclamă: Regret, dar va trebui să ne grăbim. Mă aşteaptă o maşină. Trebuie să mă reîntorc la Exhampton cât mai curând cu putinţă.

— Atunci am mare noroc! N-aţi vrea să mă luaţi şi pe mine cu dumneavoastră?

Pe un ton cam rece, inspectorul răspunse că este încântat.

— Charles, adu-mi, te rog, valiza. E gata pregătită.

Charles plecă imediat.

— Întâlnirea cu dumneavoastră aici este o adevărată surpriză, domnişoară Trefusis, spuse inspectorul Narracott.

— Când ne-am despărţit, doar v-am spus „La revedere”, dacă vă mai aduceţi bine aminte, nu-i aşa?

— Atunci nu mi-am dat seama.

— Vedeţi, n-a trecut mult şi ne întâlnim din nou, spuse Emily plină de candoare. Ştiţi, domnule inspector, faceţi o mare greşeală! Jim nu este omul pe care îl căutaţi! Şi încă ceva: Cred că în sinea dumneavoastră sunteţi de acord cu mine.

— Ce vă face să credeţi acest lucru, domnişoară Trefusis?

— Ce făceaţi în casa domnului Duke?

Narracott păru cam încurcat, aşa că Emily profită de situaţie.

— Aveţi îndoieli, domnule inspector... da, da, aveţi îndoieli. Dumneavoastră credeaţi că aţi pus mâna pe vinovat, dar acum nu mai sunteţi sigur şi, în consecinţă, căutaţi un alt fir. Să ştiţi că am să vă spun ceva care v-ar putea fi de folos. Vă povestesc totul în drum spre Exhampton.

Pe stradă se auzi zgomot de paşi şi Ronnie Garfield le ieşi înainte. Avea aerul unui puşti care a fugit de-acasă şi aleargă cu respiraţia tăiată, simţindu-se cu musca pe căciulă.

— Domnişoară Trefusis, începu el, nu vreţi să facem o plimbare după-amiază, cât doarme mătuşa?

— Imposibil, răspunse Emily. Plec la Exeter.

— Cum? Şi nu vă mai întoarceţi?

— Ba da, mâine dimineaţă sunt înapoi.

— Atunci e minunat!

Emily scoase din buzunarul jachetei un plic pe care îl înmână lui Ronnie.

— Te rog să dai mătuşii dumitale plicul acesta. Este reţeta pentru fursecurile cu stafide. Spune-i, te rog, că a cerut-o la timp. Bucătăreasa pleacă astăzi împreună cu ceilalţi servitori. Să nu uiţi să-i spui. Amănuntul acesta o va interesa foarte mult.

De departe, răsună un glas ascuţit:

— Ronnie, Ronnie, Ronnie!

— E mătuşa, spuse tânărul, tresărind agitat. Trebuie să plec!

— Du-te negreşit, spuse Emily. Ai o pată de vopsea pe obrazul stâng, îi strigă ea, dar Ronnie dispăruse. Iată-l şi pe prietenul meu cu valiza! Să mergem, domnule inspector vă povestesc totul în maşină.

Capitolul XX
ÎN VIZITĂ LA MĂTUŞA JENNIFER

La ora două şi jumătate, doctorul Warren a fost vizitat de Emily. Din prima clipă, doctorul a simţit o simpatie sinceră pentru această fată atrăgătoare, plină de simţ practic. Întrebările ei erau clare şi la obiect.

— Da, domnişoară Trefusis, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Sper însă că vă daţi seama că, în realitate, lucrurile nu se petrec ca într-un roman poliţist şi este aproape imposibil să stabileşti cu exactitate momentul în care a survenit un deces. Eu am examinat corpul victimei la ora opt. Pot afirma cu toată convingerea că Trevelyan era mort de cel puţin două ore. Mi-ar fi totuşi greu să afirm că decesul survenise înainte. Dacă dumneavoastră mi-aţi sugera că a fost ucis la ora patru, aş spune că este foarte posibil, deşi eu înclin să cred că totul s-a petrecut mai târziu. Pe de altă parte, însă, este evident că decesul n-a putut să aibă loc cu mult înainte de această oră. Patru ore şi jumătate este intervalul de timp maxim în limita căruia ar fi putut să se petreacă tragedia.

— Vă mulţumesc, spuse Emily. Aţi fost foarte amabil.

Tânăra a reuşit să prindă trenul de trei şi zece şi, de la gară, s-a dus direct la hotelul unde locuia domnul Dacres. Discuţia care a avut loc a fost precisă şi concretă, asemenea unei tranzacţii comerciale.

Domnul Dacres o cunoştea pe Emily din copilărie şi se ocupase de problemele ei din clipa în care fata ajunsese la majorat.

— Dragă Emily, începu el, cred că trebuie să te pregăteşti pentru o veste proastă. Situaţia lui Jim Pearson este mult mai gravă decât ne-am fi imaginat.

— Mult mai gravă?!

— Nu are niciun rost să ne pierdem timpul cu vorbe. Trebuie să ştii că au ieşit la iveală o serie de fapte care îl pun pe logodnicul tău într-o lumină foarte nefavorabilă. Tocmai acesta a fost motivul care a determinat poliţia să-l acuze de crimă. Cred că nu ar fi în interesul tău să-ţi ascund aceste fapte.

— Vă rog foarte mult să-mi spuneţi totul.

Fata dădea dovadă de stăpânire de sine şi vorbea pe tonul cel mai calm. Indiferent cât de tulburată era în sinea ei, nu era deloc dispusă să-şi dea sentimentele în vileag. Judecata rece şi nu sentimentalismele îi putea fi de folos în această situaţie. Emily trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— Nu există nicio îndoială că prietenul dumitale avea neapărat nevoie de bani. Pentru moment nu am să abordez aspectele etice ale problemei. S-ar părea că Pearson obişnuia din când în când să împrumute bani de la firma sa, dacă s-ar putea spune aşa, folosind un eufemism, fără cunoştinţa acesteia. Tânărul avea pasiunea operaţiunilor de bursă şi, la un moment dat, ştiind că în interval de o săptămână urmează să încaseze nişte dividende, a sustras bani în contul acestora pentru a cumpăra acţiuni a căror valoare fusese informat că trebuie să crească. Operaţiunea s-a dovedit satisfăcătoare, banii au fost restituiţi la timp, iar Pearson nu şi-a făcut niciun scrupul în ceea ce priveşte corectitudinea tranzacţiei.

După cât se pare, aproximativ acum o săptămână, a recurs din nou la acelaşi joc. De data aceasta însă a intervenit un element cu totul neprevăzut. Registrele firmei sunt verificate la intervale fixe dar, din anumite motive, de data aceasta verificarea a avut loc înainte de termen. Pearson s-a văzut astfel pus în faţa unei dileme foarte neplăcute. El era perfect conştient cum vor fi interpretate lucrurile, dar în acelaşi timp se afla în imposibilitatea de a strânge banii sustraşi de la firmă. A mărturisit că a încercat să împrumute bani de la mai multe persoane dar, nereuşind, a alergat la ultima sa salvare, unchiul din Devonshire pe care, informându-l în ce încurcătură se află, s-a străduit să-l convingă să-i vină în ajutor. Căpitanul Trevelyan a refuzat însă categoric să-l ajute.

Ei bine, draga mea Emily, nu putem face nimic pentru a împiedica dezvăluirea acestui incident. Poliţia a şi reuşit să-i dea de urmă. Şi cred că-ţi dai bine seama că toate aceste fapte constituie un motiv evident de crimă. În clipa în care căpitanul Trevelyan era mort, Pearson ar fi putut foarte lesne să obţină suma dorită, sub forma unui avans de la domnul Kirkwood, executorul testamentar. În felul acesta se salva de la un dezastru sigur şi putea evita un eventual proces.

— Of, ce prost e bietul meu Jim, exclamă Emily deznădăjduită.

— Categoric, răspunse sec domnul Dacres. După părerea mea, singura noastră şansă este să putem dovedi că Jim Pearson ignora cu desăvârşire clauzele testamentului lăsat de unchiul său.

Urmă o scurtă pauză în care Emily analiză situaţia. Apoi spuse calm:

— Cu toată părerea de rău, trebuie să recunosc că

este imposibil. Cei trei fraţi Sylvia, Jim şi Brian cunoşteau cu toţii clauzele testamentului. Ei discutau deseori acest subiect şi se amuzau copios pe seama unchiului bogat din Devonshire.

— Mare ghinion, spuse avocatul.

— Credeţi cumva că Jim este vinovat, domnule Dacres?

— Oricât s-ar părea de ciudat, nu împărtăşesc totuşi această opinie. Aş putea spune chiar că Jim Pearson este un tânăr limpede ca cristalul. Aş îndrăzni să afirm că nu prea are scrupule în afaceri, dar nu cred nicio clipă că ar fi fost în stare să-şi ucidă unchiul.

— Lucrul ăsta este excelent, spuse Emily. Păcat însă că poliţia nu împărtăşeşte şi ea acelaşi punct de vedere.

— Ai dreptate. Părerile şi impresiile noastre nu au nicio valoare practică. Din păcate, faptele care pledează împotriva lui Jim Pearson sunt foarte puternice. N-am de gând să-ţi ascund nimic, Emily dragă, dar să ştii că perspectivele sunt foarte sumbre. L-aş propune pe Lorimer să se ocupe de cazul lui. Este supranumit avocatul cauzelor pierdute.

— Aş mai vrea să ştiu ceva. Spuneţi-mi, vă rog, aţi vorbit cu Jim?

— Bineînţeles.

— Aş vrea să-mi spuneţi sincer dacă credeţi că a spus adevărul în toate privinţele.

Apoi Emily îi expuse pe scurt teoria sugerată de Enderby.

Înainte de a da un răspuns, avocatul analiză cu atenţie problema.

— Impresia mea este că spune adevărul atunci când se referă la discuţia avută cu unchiul său. Pe de

altă parte însă, este limpede că s-a speriat straşnic, iar în eventualitatea că a intrat pe fereastra din spatele casei şi a descoperit cadavrul lui Trevelyan, a fost probabil mult prea înspăimântat pentru a admite acest fapt. În consecinţă a scornit cealaltă versiune.

— La asta m-am gândit şi eu. Data viitoare când veţi mai discuta cu el am să vă rog să insistaţi şi să-l îndemnaţi să spună adevărul. Ar fi foarte important.

— Aşa voi face. În orice caz, adăugă el după o scurtă pauză, cred că ipoteza ta nu este bună. Vestea despre moartea căpitanului Trevelyan s-a răspândit la Exhampton pe la ora opt şi jumătate. La ora aceea, ultimul tren spre Exeter plecase, dar Jim nu a părăsit oraşul decât a doua zi dimineaţă, ceea ce ar fi reprezentat, evident, o greşeală. În felul acesta nu făcea decât să atragă atenţia asupra sa. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă pleca la altă oră. Cu alte cuvinte, dacă, aşa cum spui tu, ar fi descoperit cadavrul după ora patru şi jumătate, eu cred că era mai normal să plece imediat din Exhampton. Ar fi avut un tren în jurul orei şase şi altul la ora opt fără un sfert.

— Aveţi dreptate, recunoscu Emily.

— Am discutat cu el amănunţit despre modul cum a intrat în casa unchiului său. Jim Pearson afirmă că Trevelyan l-a pus să-şi scoată ghetele şi să le lase la uşă, ceea ce explică de ce n-au fost găsite urme de paşi sau de zăpadă în hol.

— Nu v-a spus cumva dacă a auzit zgomote care i-ar fi putut sugera că se mai află cineva în casă?

— Nu mi-a spus nimic în acest sens, dar am să-l întreb.

— Vă mulţumesc, spuse Emily. Aţi vrea să-i duceţi câteva rânduri din partea mea?

— Bineînţeles, dar să ştii că vor fi citite de autorităţile de la închisoare.

— N-aveţi nicio grijă, voi scrie cu multă discreţie!

Emily trecu la birou şi scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie:

„Scumpul meu Jim,

Totul o să iasă bine. Fruntea sus, băiete! Mă lupt ca o leoaică să aflu adevărul. Ce prostuţ ai fost, scumpule!

Cu dragoste,
Emily!

— Poftim.

Avocatul citi scrisorica cu atenţie, dar se abţinu de la orice comentariu.

— Mi-am dat toată silinţa să scriu cât mai clar cu putinţă pentru ca autorităţile să poată citi uşor rândurile mele. Acum trebuie să plec.

— Dar dă-mi voie să te servesc măcar cu o ceaşcă de ceai.

— Vă mulţumesc, domnule Dacres, nu mai am nicio clipă de pierdut. Trebuie să mă duc urgent la doamna Jennifer Gardner, mătuşa lui Jim.

Când a ajuns la vila „The Laurels”, Emily a fost informată că doamna Gardner este plecată în oraş şi urmează să sosească din clipă în clipă. Emily îi zâmbi cameristei şi îi spuse că este gata să intre înăuntru să-şi aştepte mătuşa.

— Doriţi cumva să vorbiţi cu infirmiera?

Emily era oricând dispusă să stea de vorbă cu cineva; aşa încât fu pe dată de acord. Câteva minute mai târziu, sora Davis, scrobită din cap până în

picioare, şi arzând de curiozitate, îşi făcu apariţia.

— Mă numesc Emily Trefusis, începu fata. Într-un fel sunt rudă cu doamna Gardner... Sunt nepoata dumneaei prin logodnicul meu Jim Pearson, despre care aţi aflat probabil că a fost arestat.

— O, da! A fost îngrozitor. Am aflat totul din ziarele de dimineaţă. Oribilă treabă, deşi s-ar părea că faceţi faţă cu destul eroism situaţiei, domnişoară!

Vocea sorei Davis trăda o uşoară nemulţumire. Voia parcă să insinueze că infirmierele sunt obişnuite să reziste în faţa oricărei calamităţi datorită tăriei lor de caracter, în timp ce muritorii de rând ar fi cazul să-şi piardă firea în astfel de împrejurări.

— Aveţi dreptate, nu trebuie să ne pierdem sângele rece. Sper că nu sunteţi supărată. Vreau să spun că nu vă simţiţi jenată să aveţi relaţii cu o familie în care s-a petrecut o crimă.

— Este, într-adevăr, foarte neplăcut, răspunse infirmiera, muindu-se în faţa acestei dovezi de consideraţie, dar datoria faţă de un pacient este mai presus de orice!

— Ce nobil din partea dumneavoastră! mătuşa Jennifer trebuie să se simtă minunat, ştiind că există o asemenea persoană pe care se poate bizui.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse infirmiera cu un zâmbet afectat. Dar înainte de acest caz pot să vă spun că am mai avut şi alte experienţe ieşite din comun. Nu mai departe, ultimul pacient pe care l-am îngrijit...

Şi Emily ascultă cu răbdare o poveste interminabilă şi senzaţională în care era vorba de un divorţ complicat şi de cele mai încâlcite probleme de stabilire a paternităţii. După ce aduse elogii sorei Davis pentru înţelepciunea, discreţia şi tactul de care

dăduse dovadă, Emily aduse din nou vorba despre familia Gardner.

— Nu l-am cunoscut până acum pe soţul mătuşii Jennifer, spuse ea. Nu iese niciodată din casă, nu-i aşa?

— Nu, bietul de el nu se poate deplasa.

— Dar de ce suferă de fapt?

Infirmiera savură prilejul de a intra în toate detaliile profesionale ale acestui caz.

— Cu alte cuvinte, după cât se pare, s-ar putea face bine în orice clipă? murmură Emily gânditoare.

— Oricum ar fi teribil de slab pentru a putea merge, preciză sora.

— Da, bineînţeles, dar oricum există o speranţă, nu-i aşa?

— În cazul său nu cred că există vreo şansă de vindecare, spuse sora Davis cu un aer de superioritate profesională.

Emily îşi întocmise în carneţel o schemă a ceea ce numea ea alibiul mătuşii Jennifer. Murmură ca din întâmplare, încercând să sondeze terenul:

— Ce straniu când te gândeşti că mătuşa Jennifer se afla la cinema în timp ce fratele ei era ucis!

— Într-adevăr, foarte trist. Bineînţeles că n-avea de unde să ştie, dar, orice s-ar zice, mai târziu, când afli asemenea lucruri eşti foarte tulburat.

— A avut cumva mătuşa Jennifer vreo presimţire despre cele întâmplate, întrebă Emily pe ocolite. După câte mi se pare, dumneavoastră aţi întâmpinat-o în hol când s-a întors acasă şi aţi exclamat că nu arată prea bine.

— O, nu, răspunse infirmiera. Nu i-am deschis eu. De fapt n-am văzut-o până la cină, când arăta perfect, ca de obicei. Foarte interesant!

— Atunci probabil că fac o confuzie, spuse Emily.

— Probabil este vorba de altcineva, îi sugeră infirmiera. Eu am venit acasă ceva mai târziu. Mă simţeam vinovată că l-am lăsat prea mult singur pe domnul Gardner, dar de fapt el însuşi mă îndemnase să ies la aer. Infirmiera se uită la ceas. Vai de mine, exclamă ea. Pacientul meu mi-a cerut să-i aduc o sticlă cu apă caldă. Trebuie să fac cele de trebuinţă. Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Trefusis.

Emily o scuză plină de amabilitate şi se îndreptă spre cămin, unde apăsă pe butonul soneriei. Camerista apăru imediat, puţin cam speriată.

— Cum te cheamă?

— Beatrice, domnişoară.

— Beatrice dragă, n-am s-o mai pot aştepta pe mătuşa Jennifer. Doream s-o întreb ceva despre cumpărăturile pe care le-a făcut vineri. Ştii cumva dacă la întoarcere a adus cu dânsa un pachet mare?

— Nu, domnişoară. N-am văzut-o când s-a întors.

— Mi s-a părut că ai spus că s-a întors la ora şase.

— Da, aşa este domnişoară. Eu n-am văzut-o când s-a întors, dar la ora şapte, când m-am dus să pun în pat sticla cu apă caldă, m-am speriat văzând-o acolo cu lumina stinsă. „Vai, doamnă, i-am spus eu, de-aţi şti ce m-am speriat!” „M-am întors demult. Am venit la ora şase”, mi-a zis dânsa. Dar de văzut n-am văzut niciun pachet, încheie Beatrice, străduindu-se din răsputeri să poată fi de folos cu ceva.

— Nu face nimic. E în regulă draga mea.

Beatrice ieşi din cameră. Emily scoase din geantă mersul trenurilor şi începu să-l răsfoiască.

— Trenul pleacă din Exeter, din gara St. David, la orele trei şi zece, murmură ea. Soseşte la Exhampton la trei şi patruzeci şi două minute. Suficient timp deci

să ajungă până la casa fratelui ei şi să-l lichideze. Ce sinistru şi cinic pare totul! Şi ce absurd în acelaşi timp... Deci, una peste alta, toată treaba ar lua cam o jumătate de oră sau cel mult patruzeci şi cinci de minute. Ia să vedem acum la ce oră are primul tren înapoi. Este un tren la patru douăzeci şi cinci şi mai e apoi trenul de şase şi zece despre care vorbea domnul Dacres. Trenul acesta soseşte la Exeter la şapte fără douăzeci şi trei. Da, este posibil şi într-un caz şi în altul. Păcat că infirmiera asta e în afară de orice suspiciune! Ea a fost toată după-amiaza în oraş şi nu ştie nimeni pe unde s-a învârtit. Dar nu poţi comite o crima fără să ai un motiv. La urma urmelor, nu cred că ucigaşul căpitanului Trevelyan se află printre locatarii acestei case deşi, sincer vorbind, m-aş simţi tare uşurată să ştiu că totuşi există o asemenea posibilitate. Dar parcă se aude uşa de la intrare...

În hol se auzi un murmur de voci, apoi uşa salonului se deschise şi mătuşa Jennifer Gardner îşi făcu apariţia.

— Eu sunt Emily Trefusis... logodnica lui Jim Pearson.

— Deci dumneata eşti Emily, spuse doamna Gardner şi îi întinse mâna. Ce surpriză!

Deodată Emily se simţi slabă şi neajutorată. Avea sentimentul că este o fetiţă pe punctul de a face o poznă. Formidabilă persoană această mătuşă Jennifer! O adevărată întruchipare a tăriei de caracter. Făcea cât zece femei luate la un loc.

— Ai luat ceaiul, draga mea? Nu? Atunci îl luăm împreună. Numai o clipă să văd mai întâi ce face Robert.

La rostirea acestui nume, faţa ei căpătă o expresie

ciudată. Vocea gravă şi frumoasă a acestei femei deveni deodată blânda. Era ea şi cum prin noapte ar fi licărit o rază de lumină.

Rămasă singură în cameră, Emily gândi în sinea ei: „Femeia aceasta îşi adoră soţul. În orice caz mătuşa Jennifer are în ea ceva care îţi dă fiori. Tare aş vrea să ştiu dacă unchiul Robert e încântat să fie idolatrizat în felul acesta”.

Când reveni în salon, gazda îşi scosese pălăria.

— Doreşti cumva să discutăm, Emily? Dacă nu, eu te înţeleg perfect.

— Credeţi că ne-ar mai ajuta la ceva să discutăm cele întâmplate?

— Să sperăm, totuşi, că vor reuşi să-l descopere curând pe adevăratul criminal. Emily, apasă, te rog, pe sonerie. Sora Davis o să ia ceaiul sus. Nu vreau să ne împuieze capul cu vorbăria ei. Nu pot să le sufăr pe infirmierele astea.

— Îşi cunoaşte meseria?

— Cred că da. Cel puţin, aşa spune Robert. Eu nu pot s-o sufăr, dar soţul meu spune că este cea mai bună infirmieră pe care a avut-o până acum.

— E destul de prezentabilă.

— Nici vorbă! Cu asemenea mâini mari şi urâte!

Emily urmări cu privirea degetele lungi şi albe ale mătuşii, în timp ce manevra cleştele de zahăr şi cana de lapte.

— Robert a fost foarte tulburat de cele întâmplate, spuse doamna Gardner. Se montează singur şi apoi are cele mai neobişnuite stări de nervi. Cred că este consecinţa bolii.

— Îl cunoştea bine pe căpitanul Trevelyan?

— Robert nu l-a văzut niciodată şi nu-i păsa deloc de el. Sincer să-ţi spun, nici eu nu aş putea pretinde

că am fost prea îndurerată de moartea fratelui meu. Dragă Emily, Trevelyan era un om egoist şi avar. El ştia cu ce greutăţi ne luptăm şi cât eram de săraci! Ştia perfect că un împrumut, la timpul potrivit, i-ar fi oferit lui Robert posibilitatea unui tratament special şi lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ei bine, şi-a primit pedeapsa.

Vocea doamnei Gardner era aspră şi gravă.

„Ce femeie neobişnuită, gândea Emily. Frumoasă şi aprigă, ca un personaj dintr-o tragedie antică!”

— S-ar putea totuşi să nu fie prea târziu, continuă doamna Gardner. Le-am scris chiar astăzi avocaţilor din Exhampton, întrebându-i dacă pot obţine anticipat o anumită sumă de bani. Tratamentul despre care-ţi vorbesc pare la prima vedere un leac băbesc, dar a dat rezultate în multe cazuri. Emily... ar fi minunat dacă Robert ar putea din nou să umble!

Faţa gazdei strălucea, luminată parcă de o flacără interioară. Emily se simţea obosită. Avusese o zi grea, nu mâncase mai nimic şi era epuizată fiindcă încercase tot timpul să-şi stăpânească emoţia. Lucrurile din cameră începuseră parcă să se învârtească în jurul ei.

— Nu te simţi bine, dragă?

— Nu-i nimic, răspunse Emily cu răsuflarea tăiată.

Şi apoi, spre surpriza şi iritarea ei, izbucni în lacrimi, ceea ce o făcu să se simtă foarte umilită.

Doamna Gardner nu încercă să o consoleze în niciun fel şi Emily îi fu recunoscătoare. Mătuşa Jennifer stătea tăcută, aşteptând ca Emily să se liniştească.

— Biată copilă, murmură ea. Ce ghinion că l-au arestat pe Jim. Tare aş vrea să putem face ceva!

Capitolul XXI
CONVERSAŢII

Lăsat să se descurce cu propriile sale mijloace, Charles Enderby nu-şi cruţă nicio clipă forţele. Pentru a cunoaşte viaţa locuitorilor din Sittaford era suficient să recurgă la serviciile doamnei Curtis, care îşi revărsa imediat informaţiile într-un torent revelator. Ascultând cu atenţie noianul de istorioare, amintiri, zvonuri, bănuieli şi alte amănunte de acest fel, Charles se străduia cu eroism să aleagă grâul de neghină. Nu trebuia decât să rostească un nume pentru ca maşina de informaţii a doamnei Curtis să se pună ireproşabil în funcţiune. A aflat astfel tot ce se putea şti despre căpitanul Wyatt. A fost informat despre temperamentul său cam „tropical”, despre manierele sale grosolane, despre certurile cu vecinii şi accesele sale de uluitoare curtoazie în relaţiile cu femeile tinere şi frumoase. Află ce viaţă duce servitorul indian al acestuia, la ce oră luau masa şi exact ce mâncau la fiecare fel. Veni apoi rândul domnului Rycroft cu biblioteca şi loţiunile sale pentru îngrijirea părului, cu preocuparea sa exagerată pentru ordine şi punctualitate, cu nestăvilita sa curiozitate faţă de viaţa vecinilor. Charles a fost informat că Rycroft vânduse recent o serie de obiecte vechi la care ţinea foarte mult, află despre afecţiunea sa inexplicabilă pentru păsări precum şi despre părerea

generală că doamna Willett pusese ochii pe bătrânel. Urmă domnişoara Percehouse cu limba ei ascuţită şi mania de a-şi teroriza nepotul. Bineînţeles că doamna Curtis nu a scăpat din vedere nici zvonurile în legătură cu viaţa uşuratică pe care mai sus-numitul nepot ar fi dus-o la Londra.

Charles ascultă pentru a nu ştiu câta oară povestea prieteniei dintre maiorul Burnaby şi căpitanul Trevelyan, amintiri despre trecutul acestora şi pasiunea celor doi militari pentru şah.

Află tot ce se putea şti despre doamna Willett şi fiica ei şi, bineînţeles, i se aduse la cunoştinţă bănuiala că domnişoara Violet i-ar face avansuri domnului Ronnie Garfield, dar că, în realitate, fata nu ar avea intenţii serioase. Circulau şi unele zvonuri că tânăra face plimbări misterioase în pustietatea landei şi că ar fi fost chiar văzută pe acolo în compania unui tânăr. Doamna Curtis trase imediat concluzia că acesta este, fără doar şi poate, motivul principal pentru care cele două femei se instalaseră într-un loc atât de dezolant. Mama a vrut să-şi ducă fiica cât mai departe „pentru ca fata să uite totul”, dar „tinerele sunt mult mai abile decât îşi imaginează mamele lor”.

Oricât ar părea de curios, despre domnul Duke nu reuşi să afle mai nimic. Personajul acesta venise la Sittaford de puţină vreme şi activitatea sa părea să fie dedicată în exclusivitate preocupărilor horticole.

Era ora trei şi jumătate şi Charles începuse să resimtă efectele convorbirii cu doamna Curtis. Capul îi vâjâia, urechile îi ţiuiau, aşa că tânărul se hotărî să iasă puţin la aer. Enderby avea de gând să acorde mai multă atenţie relaţiilor cu nepotul domnişoarei Percehouse.

Operaţiunea prudentă de recunoaştere pe care o

efectuă în jurul vilei acesteia se dovedi fără succes dar, în cele din urmă, avu totuşi norocul să dea peste Ronnie tocmai în clipa când băiatul ieşea cam pleoştit din curtea Vilei Sittaford. După înfăţişare, s-ar fi zis că locuitoarele vilei îi dăduseră papucii.

— Bună, spuse Charles. Aceasta este casa căpitanului Trevelyan, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, răspunse Ronnie.

— Speram să pot face câteva fotografii în dimineaţa asta, ştiţi, pentru ziarul la care lucrez, dar pe o asemenea vreme este aproape imposibil.

Ronnie acceptă cu naivitate această afirmaţie, fără să-şi spună că dacă fotografii ar lucra numai în zilele când străluceşte soarele, ziarele ar cam duce lipsă de fotografii.

— Serviciul dumneavoastră trebuie să fie foarte interesant, spuse Ronnie.

— E o adevărată viaţă de câine, răspunse Charles, fidel principiului că niciodată nu este bine să vorbeşti cu entuziasm despre propria ta meserie. Se uită din nou spre Vila Sittaford. O clădire teribil de sumbră după părerea mea! adăugă el.

— De când au venit noile locatare, lucrurile s-au mai schimbat. Anul trecut am fost aici cam în aceeaşi perioadă, iar acum aproape că nu-mi vine să cred că-i aceeaşi casă, deşi la drept vorbind n-aş putea spune în ce constă schimbarea. Doamnele au mişcat un pic mobilele şi presupun că au înlocuit husele. În orice caz, vă rog să mă credeţi că prezenţa doamnei Willett şi a fiicei sale a fost pentru mine o mană cerească.

— Locul acesta nu mi se pare prea vesel.

— Vesel? Dacă aş sta aici mai mult de o săptămână, mai mult ca sigur că mi-aş da duhul. N-am putut niciodată să înţeleg cum reuşeşte mătuşa

mea să se agaţe de viaţă. I-aţi văzut cumva pisicile? Azi dimineaţă a trebuit să-i fac toaleta uneia dintre ele şi ia priviţi în ce hal m-a zgâriat bestia.

Ronnie întinse braţul, etalându-şi zgârieturile.

— Neplăcută treabă, spuse Charles.

— Zău că da. Dar, apropo, faceţi cumva unele investigaţii pe la noi? În acest caz, v-aş putea ajuta şi eu cu ceva? Presupunând că dumneavoastră aţi fi Sherlock Holmes, ce-aţi zice dacă eu aş juca rolul doctorului Watson?

— Credeţi cumva că Vila Sittaford ne-ar putea oferi cheia misterului? întrebă Charles pe tonul cel mai banal cu putinţă. Mă refer la lucrurile pe care căpitanul Trevelyan le-ar fi putut lăsa acolo.

— Nu cred. Mătuşa spune că, la plecare, bătrânul Trevelyan şi-a cărat toate catrafusele. Şi-a luat toate trofeele de vânătoare, toţi colţii de hipopotam, carabinele şi tot ce considera el că are mai de preţ.

— Ca şi cum intenţiona să nu se mai întoarcă!

— Ştiţi că asta este o idee! Vreţi să spuneţi că la mijloc e vorba de o sinucidere?

— Omul care ar reuşi să-şi pună capăt zilelor lovindu-se singur pe la spate cu sacul cu nisip pe care îl foloseşte la uşă, împotriva curentului, ar fi fără îndoială un adevărat maestru în arta sinuciderii, răspunse Charles.

— Da, aşa e. Ideea asta cu sinuciderea nu prea ţine. În orice caz, se pare că Trevelyan a avut totuşi o presimţire. Ronnie se lumină deodată la faţă. Ascultaţi, cum vi se pare această ipoteză? Duşmanii sunt pe urmele căpitanului. El ştie că sosirea lor este iminentă, aşa că o şterge şi le lasă în urma sa pe cele două doamne. Ce ziceţi de această posibilitate?

— Locatarele de la Sittaford sunt ele însele un

adevărat semn de întrebare.

— Da, nici eu nu pot să înţeleg ce le-a adus aici. Ce idee să te instalezi tocmai aici pe timp de iarnă! Violet pare să nu se sinchisească, ba chiar spune că-i place atmosfera. Nu ştiu ce era astăzi cu ea. Presupun că totul se datorează problemelor gospodăreşti. Nu pot să înţeleg de ce îşi fac femeile atâtea probleme cu servitorii. Dacă nu-şi văd de treabă, n-ai decât să te descotoroseşti de ei!

— Chiar aşa au şi făcut, după cât se pare. Nu-i aşa?

— Da, dar din această cauză în momentul de faţă sunt într-o stare de nedescris. Mama zace la pat şi urlă ca apucată de isterie, în timp ce fiica mă repezea întruna. Adineauri aproape m-au dat afară.

— Pe la dânsele a fost poliţia?

Ronnie tresări.

— Poliţia? Nu. Dar ce să caute acolo?

— Am întrebat fiindcă azi dimineaţă l-am văzut pe inspectorul Narracott la Sittaford.

— Inspectorul Narracott?

— Da.

— El este cumva poliţistul care se ocupă de cazul Trevelyan?

— Exact.

— Dar ce făcea la Sittaford? Unde l-aţi văzut?

— Presupun că încerca pur şi simplu să sondeze terenul şi să afle câte ceva despre trecutul căpitanului Trevelyan.

— Oare aşa să fie?

— Eu aşa cred.

— Sper că nu-şi închipuie că vreunul din locuitorii de aici este amestecat în această crimă?

— Mi se pare foarte puţin probabil.

— O, ar fi îngrozitor, dar ştiţi cum e poliţia!

Totdeauna apucă pe o pistă greşită. Cel puţin dacă ar fi să dai crezare romanelor poliţiste.

— Părerea mea este că poliţiştii sunt nişte oameni foarte inteligenţi. Bineînţeles, presa îi ajută în mare măsură. Totuşi, dacă studiezi un caz cu mai multă atenţie, ajungi la concluzia că este uimitor cu câtă precizie reuşeşte poliţia să depisteze criminalul, fără să aibă practic niciun fir de la care să poată porni.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile este excelent. N-am ce zice, au pus destul de repede mâna pe individul acela. Cazul pare foarte limpede.

— Limpede ca lumina zilei! Bine că nu este pielea noastră în joc, nu-i aşa? Acum trebuie să mă duc să trimit nişte telegrame. Prin locurile acestea oamenii nu prea par obişnuiţi cu telegramele. Când trimiţi un mesaj mai lung şi mai costisitor cei de la poştă se uită la tine de parcă ai fi scăpat de la casa de nebuni.

Charles trimise telegramele la redacţie şi, revenind la vila doamnei Curtis, se trânti în pat şi dormi în pace, ignorând cu desăvârşire faptul că el şi domnişoara Emily Trefusis, mai ales, constituiau în acea clipă principalul subiect de discuţie în mai multe locuri.

Cred că nu greşim dacă afirmăm că în acel moment la Sittaford, trei erau principalele subiecte de discuţie. Primul, crima; al doilea, soarta evadatului de la închisoarea din Princetown, iar al treilea domnişoara Emily Trefusis şi vărul ei. În această clipă însă, se desfăşurau concomitent patru conversaţii dosebite al căror unic subiect era una şi aceeaşi persoană – Emily Trefusis.

Prima conversaţie avea loc la Vila Sittaford, unde Violet Willett şi mama ei tocmai terminaseră de spălat

serviciul de ceai, treabă pe care datorită plecării servitorilor fuseseră silite să o facă singure.

— Doamna Curtis a fost cea care mi-a dezvăluit totul, începu Violet.

Fata era încă palidă şi slăbită.

— Femeia asta vorbeşte ca o moară hodorogită, spuse mama ei.

— O cunosc şi eu foarte bine. Se pare că domnişoara Trefusis locuieşte la dânsa cu un văr de-al ei, sau aşa ceva. Azi dimineaţă mi-a spus că stă la doamna Curtis, dar eu am crezut că s-a stabilit acolo numai din cauză că domnişoara Percehouse n-a avut unde să-i găzduiască. Şi acum aflu că până azi dimineaţă nici măcar nu dăduse ochi cu domnişoara Percehouse.

— Femeia asta îmi este teribil de antipatică.

— Cine, doamna Curtis?

— Nu, dragă. Mă refer la domnişoara Percehouse. Femeile de felul ei sunt foarte periculoase. Nu trăiesc decât ca să afle ce face unul şi altul. Ce idee s-o trimită pe fata aceea pentru reţeta de fursecuri cu stafide! I-aş fi trimis mai degrabă fursecuri cu otravă! Asta ar fi împiedicat-o odată pentru totdeauna să-şi mai bage nasul în treburile altora.

— Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama... începu Violet, dar mama ei o întrerupse.

— Dar de unde era să ştii, draga mea? Şi, la urma urmelor, ce rău vezi în toată treaba asta?

— De ce crezi că a venit la noi?

— Nu cred că avea o intenţie precisă. Cred mai degrabă că încerca să sondeze terenul. Doamna Curtis e sigură că fata este logodită cu Jim Pearson?

— I-a mărturisit ea însăşi domnului Rycroft, iar doamna Curtis mi-a spus că a bănuit din capul locului

lucrul acesta.

— Atunci totul este foarte normal. Fata face şi ea ce poate să mai afle câte ceva ce i-ar putea fi de folos.

— Mamă, vorbeşti aşa pentru că nu ai văzut-o. Fata asta are un scop precis. Nu a venit aici la voia întâmplării.

— Regret că n-am văzut-o, dar azi dimineaţă eram cu nervii la pământ. Cred că sunt consecinţele discuţiei pe care am avut-o ieri cu inspectorul Narracott.

— Mamă, te-ai comportat excepţional. Of, Doamne, şi când te gândeşti ce neroadă am fost eu şi pe deasupra am mai şi leşinat. Mă cuprinde ruşinea la gândul că am fost în stare să mă dau în aşa hal în spectacol. Şi dumneata care ai fost tot timpul calmă şi stăpână pe situaţie, nici măcar n-ai tresărit!

— Sunt obişnuită cu asemenea situaţii... Dacă ai fi trecut prin câte am trecut eu... dar să sperăm că tu vei avea parte de altă soartă, scumpa mea. Am toată convingerea că te aşteaptă o viaţă fericită şi liniştită.

Violet dădu din cap.

— Mă tem că...

— Fleacuri, fleacuri... iar cât priveşte faptul că te-ai dat ieri în spectacol şi ai leşinat, n-are nicio importanţă. Nu-ţi face griji.

— Dar inspectorul o să creadă...

— Vrei să spui că o să-şi dea seama că ai leşinat când a rostit numele lui Jim Pearson? Ei bine, e normal să se gândească la asta! Inspectorul Narracott nu este un om prost. Dar ce importanţă are dacă îşi închipuie că Jim Pearson e la mijloc? Precis o să încerce să găsească o explicaţie, şi până la urmă nu o s-o găsească.

— Crezi oare?

— Bineînţeles că nu are cum să afle. Ascultă-mă pe mine, Violet dragă. Sunt sută la sută convinsă că nu o să descopere nimic şi aş zice că leşinul tău a fost o întâmplare fericită. Să sperăm că aşa va fi.

A doua conversaţie se desfăşura în vila maiorului Burnaby. Conversaţia era mai degrabă un monolog al cărui protagonist era doamna Curtis, care venise la maior să strângă rufăria pentru spălat.

— I-am spus azi dimineaţă lui Curtis al meu: exact ca Belinda, fiica bătrânei mele mătuşi Sarah, începu doamna Curtis cu un aer triumfător. Inteligentă fată, n-am ce zice! Putea să învârtească pe degetul cel mic toţi bărbaţii din lume.

Maiorul Burnaby scoase un mârâit ameninţător.

— S-a logodit cu un tânăr şi-şi rezolvă treburile cu altul, continuă doamna Curtis. Ce mai, Belinda bătrânei mele mătuşi Sarah în carne şi oase! Şi să ştiţi că nu face toate astea ca să se distreze. Fata asta nu este o zvăpăiată, şi e deşteaptă foc! Şi acuma şi tânărul domn Garfield! O să-l dea şi pe el gata cât ai zice peşte. Azi dimineaţă arăta săracul ca o oiţă nevinovată. Şi ăsta-i semn sigur că l-a dat gata şi pe el.

Vorbitoarea făcu o scurtă pauză pentru a putea trage aer în piept.

— Foarte bine, foarte bine, spuse maiorul Burnaby: Eu nu te mai reţin, doamnă Curtis.

— Curtis, săracul, probabil că vrea să-şi bea ceaiul, spuse doamna Curtis căreia nici prin cap nu-i trecea să plece. Mie nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd vremea cu cleveteli. Treaba mai presus de toate, asta-i deviza mea! Dar pentru că vorbim de treabă,

ce-aţi zice, domnule, să mai facem o curăţenie generală?

— Nu, replică maiorul cât se poate de ferm.

— Să ştiţi că a trecut o lună de când n-am mai făcut curăţenie.

— Categoric nu! Vreau să ştiu unde-mi sunt lucrurile! După curăţeniile astea generale, nu mai găsesc nimic la locul lui.

Doamna Curtis scoase un suspin. Curăţenia generală şi ordinea erau pasiunea vieţii ei.

— Căpitanul Wyatt se mulţumeşte doar cu o singură curăţenie primăvara, observă ea. Ce ştie servitorul lui ce înseamnă curăţenia?

— Slujitorii din colonii sunt cei mai buni, spuse Burnaby. Îşi cunosc meseria şi ştiu să vorbească numai când sunt întrebaţi!

Deşi ultima propoziţie cuprindea o aluzie evidentă, doamna Curtis o ignoră cu desăvârşire. În aceeaşi clipă, trecu la alt subiect.

— Tânăra a primit două telegrame şi asta în mai puţin de o jumătate de oră. Ce să vă spun, eu eram gata, gata să cad jos de emoţie. Dar ea le-a citit calmă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După asta, mi-a spus că pleacă la Exeter şi nu se mai întoarce până mâine dimineaţă.

— L-a luat şi pe ziaristul acela tânăr cu ea? întrebă maiorul cu o licărire de speranţă.

— Nu, el a rămas aici. Este un tânăr foarte drăguţ şi amabil. Ei doi ar fi o pereche foarte potrivită.

Maiorul Burnaby mormăi din nou.

— Ei bine, acum plec, spuse doamna Curtis.

Maiorul nu îndrăznea nici măcar să respire de teamă ca nu cumva doamna Curtis să se răzgândească. Dar de data aceasta, doamna Curtis se

ţinu de cuvânt şi uşa se închise în urma ei.

Cu un suspin de uşurare, maiorul îşi aprinse pipa şi începu să studieze prospectul unei societăţi miniere. Perspectivele acesteia erau prezentate într-o lumină atât de favorabilă, încât ar fi stârnit neîncrederea oricui, cu excepţia doar a vreunei văduve sau a unui militar naiv, ieşit la pensie.

— Un dividend de 12 la sută, murmură maiorul, pare de-a dreptul excelent!

În vila de alături, căpitanul Wyatt îi dădea domnului Rycroft o lecţie de morală.

— Oamenii de felul tău habar n-au ce este lumea! Ai trecut prin viaţă fără să ştii nimic. N-ai fost niciodată în stare să te descurci singur.

Dar domnul Rycroft tăcea chitic. Era foarte uşor să spui ce nu trebuie când îl aveai ca interlocutor pe căpitanul Wyatt, aşa că cea mai bună soluţie era să nu scoţi nicio vorbă.

Căpitanul se aplecă într-o parte a scaunului.

— Unde o fi dispărut căţeaua asta? Drăguţă fată!

Pentru Wyatt această asociaţie de idei era foarte firească, pentru Rycroft însă lucrurile nu erau la fel de clare, aşa încât îl privi scandalizat.

— Ce face ea aici? Asta vreau să ştiu. Abdul!

— Da, *sahib.*

— Unde este Bully? Iar a ieşit pe-afară?

— E în bucătărie, *sahib.*

— Atunci nu-i da de mâncare.

Îşi reluă poziţia confortabilă pe scaun şi îşi urmă celălalt fir al gândurilor.

— Ce urmăreşte fata asta aici? Cu cine o să poată ea vorbi într-un loc ca ăsta? Cu babalâci ca voi o să se plictisească de moarte. Astăzi dimineaţă am schimbat

câteva vorbe cu ea. Cred că a fost surprinsă să descopere că există un bărbat ca mine într-un asemenea loc!

Căpitanul îşi răsuci mustaţa.

— Tânăra este logodnica lui Jim Pearson, spuse domnul Rycroft. Ştiţi, cel care a fost arestat pentru uciderea lui Trevelyan.

În aceeaşi clipă, lui Wyatt îi scăpă din mână paharul cu whisky pe care tocmai era pe punctul să-l ducă la gură. Apoi începu să urle după Abdul, pe care îl blestema cu cele mai năstruşnice cuvinte, pentru că nu aşezase scaunul suficient de aproape de masă. În cele din urmă, reluă discuţia.

— Deci aşa stau lucrurile! Fata asta este mult prea bună pentru un conţopist ca ăla! O fată ca ea are nevoie de un bărbat în toată puterea cuvântului!

— Tânărul Pearson este foarte prezentabil, spuse domnul Rycroft.

— Prezentabil, prezentabil... Ce ştie ce înseamnă viaţa unul ca el, care-şi petrece tot timpul într-un birou? Ce experienţă are el?

— Poate că experienţa de a fi judecat pentru crimă o să-i ajungă pentru multă vreme, spuse domnul Rycroft sec.

— E sigură poliţia că el e vinovatul?

— Probabil că da, altfel nu l-ar fi arestat.

— Nişte capete pătrate! spuse căpitanul Wyatt dispreţuitor.

— Ei, nu-i chiar aşa. În dimineaţa aceasta am discutat cu inspectorul Narracott şi mi-a făcut impresia unui om capabil, care ştie ce vrea.

— Unde l-ai văzut azi dimineaţă?

— A fost la mine acasă.

— Pe la mine n-a venit, spuse căpitanul Wyatt

ofensat.

— La urma urmelor, dumneata nu te numărai printre prietenii apropiaţi ai căpitanului Trevelyan.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta. Trevelyan era un hârbar şi i-am spus-o în faţă. Cu mine nu putea să-şi dea aere de stăpân. Eu nu mă ploconeam în faţa lui ca toţi ceilalţi de pe aici. Toată ziua bună ziua mă pomeneam cu el pe cap. Prea multe vizite, prea multe vizite... Dacă am poftă pot să nu mă văd cu nimeni o săptămână încheiată, o lună sau chiar un an. Asta-i treaba mea!

— N-ai mai văzut pe nimeni de o săptămână?

— Nu. Şi ce vezi rău în asta?

Iritat, căpitanul bătu cu pumnul în masă. Domnul Rycroft îşi dădu seama, ca de obicei, că vorbise ceea ce nu trebuie.

— Pe toţi dracii, de ce m-aş sinchisi, te rog să-mi spui?

Dând dovadă de prudenţă, domnul Rycroft nu scoase o vorbă. Între timp, furia căpitanului începuse să se mai domolească.

— În orice caz, mârâi el, dacă poliţia doreşte să afle ceva despre Trevelyan, eu sunt omul la care trebuie să vină. Eu am cutreierat lumea şi am mintea clară. Când văd un om, ştiu imediat câte parale face. La ce bun să-ţi pierzi timpul cu ramoliţii şi cu babetele de aici. Poliţia are nevoie de o minte de bărbat!

Şi bătu din nou cu pumnul în masă.

— Cred că poliţia ştie ce are de făcut, spuse domnul Rycroft.

— De mine au întrebat? Fără îndoială că vor întreba.

— Parcă... parcă nu-mi amintesc să fi întrebat, spuse Rycroft prevăzător.

— Da de ce nu-ţi aminteşti? Sper că n-ai început să te ramoleşti şi tu?

— Cred că m-am cam speriat, răspunse domnul Rycroft cu blândeţe.

— Speriat? Ţi-e frică de poliţie? Eu n-am teamă de poliţie! Să vină aici dacă vor! Le-arăt eu lor! Ştii că mai serile trecute am împuşcat o pisică aflată la o distanţă de o sută de paşi?

— Nu mai spune? exclamă domnul Rycroft.

Meteahna căpitanului de a-şi slobozi gloanţele în trupul unor pisici imaginare sau în carne şi oase constituia o tristă încercare pentru vecinii săi.

— Mă simt obosit, spuse căpitanul Wyatt brusc. Mai bei un pahar înainte de pleci?

Înţelegând cum se cuvine aluzia, domnul Rycroft se ridică în picioare. Căpitanul Wyatt îl tot îndemna să mai bea un pahar.

— Dacă ai bea mai mult ai fi alt om. Bărbatul care nu ştie să bea, nu face doi bani!

Dar domnul Rycroft continua să refuze invitaţia. Băuse un whisky neobişnuit de tare.

— Ce fel de ceai bei? Eu nu prea mă pricep la ceaiuri. I-am spus lui Abdul să cumpere o cutie. M-am gândit că fetiţa aceea s-ar putea să aibă poftă să ia un ceai cu mine. Frumoasă fată! Trebuie să facem ceva pentru ea. Trebuie să se fi plictisit de moarte într-un loc ca ăsta, unde nu are nici măcar cu cine să vorbească.

— Dar este şi un tânăr cu ea, spuse domnul Rycroft.

— Tinerii de astăzi îmi fac greaţă. Nu ştiu dacă e ceva de capul lor.

Găsind că e dificil să dea un răspuns corespunzător la o astfel de întrebare, domnul Rycroft lăsă totul

baltă şi plecă. Căţeluşa căpitanului îl însoţi până la poartă, ceea ce îl sperie destul de tare pe bietul naturalist.

A patra conversaţie se desfăşura la vila domnişoarei Percehouse, care îl avea ca interlocutor pe nepotul său Ronald.

— Dacă ai de gând să-ţi pierzi timpul cu o fată care nici măcar nu se uită la tine, asta-i treaba ta, Ronald! începu domnişoara Percehouse. Mai bine te-ai ţine de fata doamnei Willett. Cu ea s-ar putea să ai mai mult noroc, deşi nu prea văd cum.

— Dar, tanti... protestă Ronnie.

— Vreau să-ţi mai spun că dacă venea un ofiţer de poliţie la Sittaford eu aş fi fost informată despre acest eveniment. Cine ştie, poate i-aş fi putut chiar furniza unele informaţii utile.

— N-am aflat despre vizita inspectorului decât după ce a plecat.

— Ca întotdeauna, Ronnie. Toate le faci pe dos!

— Îmi pare rău, tanti Caroline.

— Şi-apoi când vopseşti mobila de grădină să ştii că nu e musai să-ţi mânjeşti şi faţa. Nu te face mai frumos şi, pe deasupra, mai prăpădeşti şi vopseaua.

— Iartă-mă, tanti Caroline.

— Şi, acum, spuse domnişoara Percehouse, închizând ochii, nu mai discuta cu mine în contradictoriu! Mă simt obosită.

Ronnie se legăna de pe un picior pe altul şi era cam stânjenit.

— Ei bine, ce mai vrei? întrebă domnişoara Percehouse înţepată.

— Nimic, numai că...

— Ei, spune odată.

— Mă întreb dacă mi-ai permite să dau mâine o fugă până la Exeter.

— Ce să faci acolo?

— Vreau să mă întâlnesc cu un prieten.

— Ce fel de prieten?

— Un prieten...

— Când un tânăr vrea să spună minciuni trebuie să fie în stare de aşa ceva.

— Da...

— Nu-ţi mai cere scuze.

— E-n regulă atunci? Pot să mă duc?

— Nu ştiu ce vorbe sunt astea „pot să mă duc”? Vorbeşti de parcă ai fi un ţânc. Nu uita că ai împlinit douăzeci şi unu de ani!

— Da, dar n-aş vrea...

Domnişoara Percehouse închise din nou ochii.

— Ţi-am spus odată să nu te mai certi cu mine. Sunt obosită şi vreau să mă odihnesc. Dacă „prietenul” cu care te întâlneşti la Exeter poartă fustă şi se numeşte Emily Trefusis, eşti un prostănac. Asta e tot ce am de spus.

— Dar...

— Sunt obosită, Ronnie. Am terminat.

Capitolul XXII
AVENTURI NOCTURNE

Charles nu era prea entuziasmat de perspectiva unei nopţi de veghe în aer liber şi nutrea convingerea că, în realitate, aleargă după potcoave de cai morţi. Emily avea, fără îndoială, o imaginaţie foarte aprinsă, iar modul cum interpreta frântura de conversaţie surprinsă la Vila Sittaford, părea să fie mai degrabă rodul unei fantezii. Fiindcă, la urma urmelor, nu era exclus ca doamna Willett să fi dorit cu atâta nerăbdare venirea nopţii decât pentru simplul motiv că se simţea obosită.

Charles se uită pe fereastră şi se cutremură. Era o noapte teribil de rece şi ceţoasă, pe care nimeni nu ar fi fost dispus să şi-o petreacă afară, din proprie iniţiativă, în aşteptarea unei minuni.

Cu toate acestea, tânărul nu îndrăznea să cedeze tentaţiei de a nu părăsi confortul şi căldura camerei. Îşi aminti glasul melodios şi cuvintele Emily-ei: „Ce minunat este să ai un om pe care să te poţi bizui!”

Deci Emily avea încredere în el şi el avea să se ţină de cuvânt! Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să înşele aşteptările unei fete neajutorate şi atât de drăguţe! Şi apoi, reflectă Charles, în timp ce se înveşmânta în toate maiourile şi flanelele pe care le avea la dispoziţie, peste care urma să-şi pună două pulovere groase şi, bineînţeles, paltonul, lucrurile ar

sta extrem de rău dacă, la întoarcere, Emily ar descoperi că nu-şi ţinuse promisiunea.

Probabil că i-ar spune cele mai neplăcute cuvinte, iar Charles nu îndrăznea să rişte una ca asta. Dar, în fond, ce avea să se întâmple? Unde şi când urma să se producă mult aşteptatul eveniment? Fiindcă, la drept vorbind, nu putea fi prezent în mai multe locuri deodată!

Misteriosul eveniment putea foarte bine să se desfăşoare între cei patru pereţi ai Vilei Sittaford şi, în cazul acesta, el n-ar mai fi aflat nimic.

„Emily şi-a luat zborul, plină de graţie, mormăi Charles, iar pe mine m-a pus zdravăn la muncă. Aşa sunt fetele!”

Dar în aceeaşi clipă îi răsunară din nou în urechi glasul melodios şi cuvintele sincere ale fetei prin care îşi exprima toată încrederea în el. Şi atunci, Charles se simţi ruşinat de propriile sale gânduri.

Îşi termină în sfârşit toaleta şi, înveşmântat din cap până în picioare în lâneturi, ca scoţienii, se strecură tiptil, tiptil afară. Gerul era mult mai aspru şi mai pătrunzător decât îşi închipuise. Îşi imagina oare Emily la ce chinuri se expunea de dragul ei? Optimist din fire, Charles era convins că da.

Băgă uşor mâna în buzunar şi mângâie cu duioşie o sticluţă plată de coniac, ascunsă într-un buzunar mai dosnic.

„Pe un asemenea ger, sticluţa asta îţi este cel mai bun prieten”, murmură el.

Apoi, cu precauţiile de rigoare, pătrunse pe terenurile Vilei Sittaford. Doamna Willett nu avea câine, aşa încât nu trebuia să se teamă în această privinţă. În căsuţa grădinarului licărea o lumină, ceea ce însemna că se află cineva înăuntru. Vila Sittaford

era însă cufundată în întuneric, cu excepţia unei ferestre de la etaj, unde lumina era aprinsă. „Cele două femei sunt singure în casă, gândi Charles. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau singur într-o asemenea casă; când te gândeşti, parcă ţi se face părul măciucă!”

Ce însemna oare frântura de conversaţie pe care o auzise Emily: „De s-ar face odată noapte!”... „Oare nu cumva intenţionau cele două femei să părăsească Vila Sittaford fără ca nimeni să ştie nimic? se întreba tânărul în sinea lui. Indiferent ce s-ar întâmplă, Charles băiete, ai să fii la post şi ai să vezi totul!”

Înconjură casa, menţinându-se cu grijă la distanţă. Din cauza ceţei dese nu risca să fie observat. Totul părea absolut ca de obicei. Inspecta cu atenţie celelalte construcţii de pe terenul ce înconjura vila şi se convinse că toate uşile erau încuiate.

„Sper că totuşi se va întâmpla ceva”, gândea Charles pe măsură ce trecea timpul. Sorbi o înghiţitură de coniac. „N-am mai pomenit aşa ger cumplit”, murmură el.

Se uită la ceas şi fu surprins când îşi dădu seama că era de-abia ora douăsprezece fără douăzeci. Fusese convins că se apropie de ziuă.

Deodată, un zgomot brusc îl făcu să ciulească urechile. Era zgomotul unei chei uşor răsucită în broască. Zgomotul venea din direcţia Vilei Sittaford. Charles se deplasă de la un tufiş la altul. Avusese dreptate. Una din uşile laterale ale vilei se deschidea încet, încet. O siluetă întunecată apăru în prag. Personajul scruta noaptea şi trăda nerăbdarea. „Trebuie să fie doamna sau domnişoara Willett!”, gândi Charles. „Mai degrabă e frumoasa Violet!”

După câteva minute de aşteptare, silueta ieşi din

casă şi porni pe aleea ce ducea în spatele vilei. Drumeagul trecea printr-o livadă mică, pentru ca apoi să continue şi să se piardă în pustietatea landei. Dar poteca ducea şi prin apropierea tufişurilor în care se ascunsese Charles, aşa încât tânărului îi fu uşor să recunoască personajul. Avusese dreptate; era Violet Willett. Fata purta un palton lung, de culoare închisă şi avea o beretă pe cap. Violet îşi continua drumul pe alee, iar Charles păşea în urma ei cu maximum de atenţie. Nu avea cum să fie văzut, dar era conştient că l-ar fi putut trăda cel mai mic zgomot. Charles se temea, de fapt, să nu o sperie pe fată. Din această pricină, la un moment dat, rămase în urmă şi îi fu teamă că i-a pierdut urma. Dar deplasându-se cu atenţie printre copaci, îşi dădu seama că Violet se afla la numai câţiva paşi înaintea lui. Fata se oprise în faţa zidului foarte jos care înconjura curtea, exact în locul unde se afla o portiţă. Stătea aplecată deasupra porţii şi privea concentrată în noapte.

Charles se strecură cât putu mai aproape şi rămase în aşteptare. Timpul trecea. Violet avea o lanternă de buzunar, pe care la un moment dat o aprinse, probabil să vadă cât este ceasul, gândi Charles, apoi se aplecă din nou peste portiţă într-o atitudine care trăda încordare şi aşteptare. Deodată Charles auzi un fluierat slab, care se repetă de două ori.

Fata tresări imediat. Se aplecă din nou peste poartă şi fluieră şi ea de două ori.

Apoi, cu iuţeala fulgerului, silueta unui bărbat apăru în noapte. Fata scoase un strigăt înăbuşit. Se dădu câţiva paşi înapoi, deschise portiţa şi bărbatul pătrunse în curte. Violet începu să vorbească precipitat şi în şoaptă. Neputând auzi ce-şi spuneau, Charles încercă să-şi schimbe poziţia. Dar în aceeaşi

clipă, nişte crengi uscate îi trosniră sub picioare. Bărbatul care se afla în preajma domnişoarei Willett se întoarse brusc.

— Cine e? strigă el.

Îl surprinse pe Charles în timp ce o lua la fugă.

— Stai pe loc! Ce cauţi aici?

Se repezi către Charles, care se întoarse spre el şi încercă, cu multă agilitate, să facă faţă situaţiei, dar în clipa următoare se rostogoleau amândoi în zăpadă.

Încăierarea fu scurtă. Adversarul lui Charles era mult mai puternic şi robust. Reuşi să se ridice în picioare şi să-l târască şi pe Enderby după el.

— Aprinde lanterna, Violet! spuse el. Să vedem cine este omul acesta.

Fata care stătea deoparte, înspăimântată, se apropie de ei şi aprinse ascultătoare lanterna.

— Cred că este vorba de tânărul care stă la noi în sat, spuse ea. E ziarist.

— Aha, eşti ziarist? exclamă necunoscutul. Să ştii că nu prea vă am la inimă. Ei, ticălosule, ce adulmeci în miez de noapte prin curţile altora?

Lui Violet îi tremura mâna. Pentru o fracţiune de secundă, lumina lanternei se profilă în altă direcţie şi Charles avu posibilitatea să vadă faţa adversarului său. La un moment dat îi trecu prin minte că vizitatorul nocturn ar putea fi evadatul de la Princetown. Dar, privindu-l mai cu atenţie, îşi dădu seama că greşeşte. În faţa sa se afla un tânăr de cel mult douăzeci şi patru-douăzeci şi cinci de ani. Înalt, bine făcut şi cu o expresie plină de fermitate, tânărul nu avea nimic din înfăţişarea unui criminal hăituit.

— Ei bine şi acum, spune-mi cum te cheamă?

— Numele meu este Charles Enderby, răspunse ziaristul. Mai rămâne să-mi spui şi dumneata cum te

cheamă.

— Mai eşti şi obraznic pe deasupra!

Ca şi în alte ocazii, Charles avu o inspiraţie salvatoare. Nu era pentru prima dată când o simplă supoziţie îl scotea din încurcătură.

— La urma urmelor, cred că ştiu cu cine am de-a face, spuse Charles pe un ton foarte liniştit.

— Ei nu mai spune?! răspunse celălalt, evident surprins. Se vedea limpede că este încurcat.

— Cred că am plăcerea să stau de vorbă cu domnul Brian Pearson din Australia. Nu-i aşa că am dreptate?

Urmă o pauză destul de lungă. Charles era convins că situaţia se schimbase.

— La naiba, nu pot să-mi dau seama de unde ştii, dar ai ghicit. Numele meu este Brian Pearson.

— În acest caz, spuse Charles, ce-aţi zice să intrăm în casă şi să stăm puţin de vorbă?

Capitolul XXIII
LA VILA HAZELMOOR

Maiorul Burnaby îşi făcea socotelile, sau pentru a ne exprima în limbajul eroilor lui Dickens „îşi examina afacerile”. Burnaby era un om extrem de metodic şi pedant. Obişnuia să-şi noteze într-un registru legat în piele trainică toate acţiunile cumpărate şi vândute, precum şi pierderile şi profiturile de rigoare. Rubrica pierderilor era, bineînţeles, mult mai mare deoarece, ca întreaga tagmă a militarilor la pensie, maiorul era întotdeauna atras de cotaţiile cele mai spectaculoase, dar manifesta un dispreţ aproape total faţă de cele modeste, care prezentau însă mai multă siguranţă.

„Terenurile astea petrolifere păreau să aibă perspective excelente, murmură maiorul. Aveam senzaţia că ele vor fi izvorul unei adevărate averi, dar s-au dovedit la fel de proaste ca şi mina de diamante! Oricum, terenurile canadiene în care am investit acum sunt demne de toată încrederea!”

Şirul gândurilor îi fu întrerupt brusc de Ronald Garfield, care îşi făcu apariţia la fereastră.

— Salut, spuse Ronnie cu voioşie. Sper că nu vă deranjez?

— Dacă ai de gând să intri în casă, ai face mai bine să vii la uşa din faţă, îi răspunse maiorul. Dar fii atent la flori! Am impresia că în clipa asta calci cu picioarele pe ele!

Ronnie se retrase imediat, cerându-şi mii de scuze şi, într-o clipă, se ivi în faţa uşii de la intrare.

— Şterge-te bine pe picioare, dacă n-ai nimic împotrivă, îi strigă maiorul.

Adevărul este că tinerii îi puneau deseori răbdarea la încercare. În ultima vreme, singurul tânăr faţă de care manifestase o anumită bunăvoinţă era ziaristul Charles Enderby. Faţă de Ronnie Garfield, însă, nu nutrea aceleaşi sentimente. De fapt, indiferent ce spunea sau ce făcea bietul Ronnie, reuşea întotdeauna să-l irite pe maior. Dar orice s-ar zice, ospitalitatea este ospitalitate.

— Bei ceva? întrebă maiorul, fidel acestui principiu.

— Nu, mulţumesc. De fapt, am trecut pe la dumneavoastră să văd dacă putem cădea la o înţelegere. Aş dori să plec chiar astăzi la Exhampton, dar am aflat că maşina lui Elmer a fost închiriată de dumneavoastră.

— Trebuie să sortez lucrurile lui Trevelyan, încuviinţă Burnaby. Poliţia şi-a încheiat ancheta.

— Bine... spuse Ronnie puţin cam stânjenit. Doream foarte mult să pot pleca astăzi la Exhampton. Mă gândeam că poate aţi fi dispus să plătim împreună drumul până acolo. Ce părere aveţi?

— De acord, dar mersul pe jos ar fi mult mai sănătos. Exerciţiul este un lucru excelent. Tinerii de astăzi nu mai fac mişcare. Şase mile pe jos la dus şi alte şase mile la întoarcere ţi-ar prinde foarte bine. Dacă n-aş avea nevoie de maşină pentru a transporta aici câte ceva din lucrurile lui Trevelyan, fără îndoială că aş fi făcut eu însumi tot drumul pe jos. Moleşeala şi lenea, iată care sunt metehnele zilelor noastre!

— Da, aveţi dreptate. Eu însă nu prea cred în teoriile despre menţinerea condiţiei fizice. În orice

caz, sunt încântat că ne-am putut înţelege. Elmer mi-a spus că pleacă la ora unsprezece. E în ordine?

— Perfect.

— Bine, atunci la unsprezece sunt acolo.

Dar Ronnie nu s-a ţinut de cuvânt. A ajuns la locul întâlnirii cu zece minute mai târziu şi l-a găsit pe maiorul Burnaby agitat şi nervos, deloc dispus să-i accepte scuzele de complezenţă. Pentru câteva clipe, Ronnie se amuză copios la gândul unui eventual mariaj între mătuşa sa şi maiorul Burnaby. „Cine ar avea de câştigat dintr-o asemenea afacere?” El era convins că, bineînţeles, numai mătuşa sa se amuza, imaginându-şi-o pe tanti Caroline bătând din palme şi scoţând strigăte ascuţite pentru a-l aduce urgent pe maior în preajma ei.

Dar lăsând baltă gândurile de acest fel, Ronnie se puse, bine dispus, pe vorbă.

— Sittafordul a devenit un loc destul de vesel. Ce părere aveţi? Domnişoara Trefusis, individul acela... Enderby şi, pe deasupra, tânărul din Australia – pestriţă societate! Dar, apropo, când a mai răsărit şi australianul? Azi dimineaţă se afla printre noi de parcă ar fi locuit aici de când lumea şi nimeni habar nu avea când şi cum a sosit. Din cauza asta mătuşa era neagră de furie.

— Locuieşte la doamna Willett, răspunse maiorul cam acru.

— Bine, bine, dar de unde a răsărit, aşa deodată? În fond, doamna Willett nu are un aeroport particular. Să ştiţi de la mine, tânărul ăsta mi se pare teribil de misterios. Şi apoi privirea lui nu-mi inspiră încredere... Are o căutătură cam răutăcioasă. După părerea mea, el este tipul care l-a lichidat pe bătrânul Trevelyan.

Maiorul se abţinu de la orice comentariu.

— Iată cum văd eu lucrurile, continuă Ronnie. Cei care se duc în colonii sunt de obicei certaţi cu legea. Rudele lor nu-i au la suflet şi, din acest motiv, încearcă să se descotorosească de ei. Până aici toate în regulă. Oaia neagră a familiei se întoarce din colonii. N-are o lescaie în buzunar. Cade pe capul unchiului bogat, exact în preajma sărbătorilor, dar ruda pricopsită nu e dispusă să îndeplinească gusturile nepotului sărac lipit, aşa că acesta îl lichidează pe unchi. Iată, domnule, asta este teoria mea!

— Ai face mai bine să o prezinţi poliţiei, replică maiorul Burnaby.

— M-am gândit că ar fi mai bine să vorbiţi dumneavoastră cu poliţia. Sunteţi prieten cu Narracott? Apropo, iar a venit la Sittaford să-şi bage nasul în treburile altora?

— Nu ştiu.

— Vă întâlniţi cumva astăzi cu dânsul?

— Nu.

În faţa unui răspuns atât de concis, Ronnie păru să-şi dea în cele din urmă seama că e cazul să tacă.

— Atunci asta e, spuse el cam încurcat şi apoi se cufundă în tăcere.

La Exhampton, automobilul se opri pentru câteva minute în faţa hanului „Trei coroane”. După ce aranjă să se întâlnească cu maiorul la ora patru şi jumătate, pentru a reveni împreună la Sittaford, Ronnie porni în pas vioi să dea o raită prin magazinele pe care i le punea la dispoziţie Exhamptonul.

Maiorul Burnaby trecu mai întâi pe la avocatul Kirckwood. După o scurtă discuţie cu acesta, luă cheile şi se îndreptă spre Vila Hazelmoor. Se înţelesese să se întâlnească acolo cu Evans la ora

douăsprezece. Credinciosul matroz îl aştepta, conform înţelegerii, în prag. Cu un aer grav, maiorul deschise uşa şi intră în casa goală, urmat imediat de Evans. Nu mai călcase pe aici din noaptea tragediei dar, deşi era ferm hotărât să nu dea niciun semn de slăbiciune, în timp ce străbătea salonul, fu cuprins de un tremur uşor.

Evans şi maiorul Burnaby se puseră amândoi pe treabă. Cu toate că păstrau o tăcere desăvârşită, se înţelegeau totuşi de minune. Ori de câte ori, vreunul din ei făcea o remarcă scurtă, celălalt înţelegea mesajul aşa cum se cuvine.

— Neplăcută treabă, dar tot trebuie s-o facă cineva, spuse maiorul.

Evans, care sorta şosete şi pijamale, aranjându-le apoi în teancuri, îi răspunse imediat.

— Mi se pare nefiresc ce facem noi acum dar, aşa cum spuneaţi, domnule, trebuie să facă cineva şi treaba asta.

Evans dovedea multă abilitate. Lucrurile erau sortate şi numărate cu grijă şi apoi strânse în grămezi. La ora unu se duseră la han pentru a lua masa. Când se întoarseră la Hazelmoor, în timp ce Evans închidea uşa de la intrare, maiorul îl apucă brusc de umăr.

— St, murmură Burnaby. Auzi zgomote de paşi la etaj? Zgomotele vin... din dormitorul lui Joe.

— Pe cinstea mea, domnule, aveţi dreptate!

Un fel de teamă superstiţioasă îi cuprinse o clipă pe amândoi, dar smulgându-se din această stare şi lăsând orice frică la o parte, maiorul se îndreptă hotărât spre scara interioară de unde strigă plin de autoritate:

— Cine-i acolo? Vino imediat jos!

Spre marea lui surpriză şi enervare dar, sincer vorbind, ca o adevărată uşurare, la capătul scărilor se ivi Ronnie Garfield. Tânărul era foarte încurcat şi ai fi zis că este inocenţa întruchipată.

— Salut, spuse el. Tocmai eram în căutarea dumneavoastră.

— Cum adică erai în căutarea mea?

— Voiam să vă spun că nu-mi pot termina treburile până la patru jumătate. Trebuie să dau o fugă şi la Exeter, aşa că nu mă mai aşteptaţi. La întoarcere, am să închiriez un automobil din Exhampton.

— Dar cum ai intrat în casă? întrebă maiorul.

— Am găsit uşa deschisă, exclamă Ronnie. Cum era şi firesc, am crezut că sunteţi înăuntru.

Maiorul se întoarse încruntat spre Evans.

— N-ai închis uşa la plecare?

— Nu, domnule. Cheile nu erau la mine.

— Ce prost sunt, murmură maiorul.

— Sper că nu vă supăraţi, nu-i aşa? spuse Ronnie. N-am găsit pe nimeni la parter, aşa că am urcat scările să văd dacă nu sunteţi sus.

— Nu face nimic, i-o tăie maiorul. Numai că m-ai cam speriat.

— Perfect, spuse Ronnie, puţin distrat. Acum e timpul să-mi iau zborul. La revedere!

În timp ce Ronnie cobora scările, maiorul mârâia.

— Nu vă supăraţi, i se adresă Ronnie foarte copilăros. Vreţi să-mi spuneţi şi mie... unde s-a petrecut tragedia?

Maiorul arătă cu degetul în direcţia salonului.

— Extraordinar! Pot să mă uit şi eu puţin?

— Dacă vrei... răspunse răstit Burnaby.

Ronnie deschise uşa şi intră în salon. Peste câteva minute reveni. Maiorul se urcase la etaj, dar Evans

era încă în hol. Avea aerul unui câine care stă de pază. Ochii lui mici îl urmăreau pe Ronnie cu o privire în care se putea citi răutatea.

— Credeam că nu veţi reuşi niciodată să ştergeţi urmele de sânge, spuse Ronnie. În sinea mea eram convins că, orice-aţi face, urmele vor apărea din nou. Dar ce prost sunt! Bătrânul a fost ucis cu un instrument ca acesta, nu-i aşa?

Ronnie ridică sulul îngust care era aşezat la pragul unei uşi şi cântări obiectul în mână.

— Nostimă jucărioară, ce zici?

Apoi mai făcu câteva mişcări, ca şi cum ar fi încercat să lovească pe cineva pe la spate. Evans nu scotea nicio vorbă.

— E timpul să plec, spuse Ronnie, dându-şi seama că tăcerea interlocutorului său lăsa să se înţeleagă că nu se comportă cum se cuvine. Am impresia că sunt cam lipsit de tact, nu-i aşa? Făcu un semn cu capul spre apartamentul de la etaj. Am uitat că erau aşa de buni prieteni. Parcă erau făcuţi amândoi de-o mamă, ce părere ai? Dar am plecat. Mii de scuze dacă am spus ce nu se cuvine!

Ronnie străbătu holul şi ieşi pe uşa din faţă. Evans rămase impasibil în hol. Urcă scările numai după ce Garfield părăsi casa. Fără niciun comentariu, îşi reluă treaba ocupându-se de dulapul cu încălţăminte.

La ora trei şi jumătate totul era în ordine. Un geamantan cu haine şi lenjerie de corp a fost dăruit lui Evans, iar un altul a fost expediat pe adresa Orfelinatului Marinei. Documentele şi chitanţele fuseseră aranjate cu grijă într-o servietă. Evans primi instrucţiuni să ia legătură cu o firmă locală pentru depozitarea trofeelor lui Trevelyan, deoarece la vila maiorului nu încăpeau toate. Având în vedere că Vila

Hazelmoor fusese închiriată cu mobilă cu tot, nu mai rămăsese nicio problemă de rezolvat.

După ce totul a fost pus în ordine, Evans îşi drese glasul şi îi spuse maiorului:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, aş dori o slujbă asemănătoare cu cea pe care am avut-o la domnul căpitan.

— Sigur că da. Sunt gata oricând să-ţi dau o recomandaţie dacă vrei să te angajezi undeva.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar nu despre asta e vorba. M-am sfătuit cu Rebecca mea şi ne gândeam dacă n-aţi fi dispus să ne luaţi la dumneavoastră şi să faceţi o mică încercare...

— O, dar vezi... eu mă descurc singur. Bătrâna aceea, cum Dumnezeu o cheamă, îmi face zilnic curăţenie şi-mi pregăteşte câte ceva de mâncare. Asta e tot ce-mi pot permite.

— Nu de bani e vorba, domnule, răspunse Evans imediat. Vedeţi dumneavoastră, eu ţineam foarte mult la căpitan şi dacă v-aş putea servi pe dumneavoastră cum îl serveam pe dânsul, aş avea impresia că totul e ca în trecut. Mă înţelegeţi, nu-i aşa?

Maiorul tuşi de câteva ori şi îi ocoli privirea.

— Drept să-ţi spun e foarte frumos din partea dumitale! Am să mă gândesc la propunerea asta.

Apoi se eschivă cu multă abilitate şi plecă. Evans rămase privindu-l din urmă. Pe chipul lui înflorise un zâmbet plin de înţelegere.

— Seamănă ca două picături de apă cu căpitanu, murmură el. Apoi, deodată, păru să fie foarte nedumerit. Dar unde-or fi dispărut? murmură el. Mi se pare niţel cam ciudat. Trebuie s-o întreb şi pe Rebecca să vedem ea ce zice.

Capitolul XXIV
INSPECTORUL NARRACOTT ARE ÎNDOIELI

— Nu prea sunt mulţumit de felul cum merg lucrurile, domnule. În niciun caz nu mai sunt la fel de satisfăcut ca la începutul anchetei, spuse Narracott.

Inspectorul general îl privi întrebător.

— Vrei să spui cumva că nu Pearson e vinovatul?

— Vedeţi dumneavoastră, la început toate elementele păreau să indice o singură concluzie, dar acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Cu toate acestea, dovezile împotriva lui Pearson rămân în picioare.

— Este foarte adevărat, dar între timp au ieşit la lumină multe lucruri noi. Mă refer în primul rând la celălalt membru al familiei Pearson, la tânărul Brian. Am considerat că nu este cazul să fac cercetări mai amănunţite în această privinţă şi am acceptat afirmaţiile că se află în Australia. Iar acum descopăr că în tot acest interval s-a aflat în Anglia. Se pare că a sosit acum două luni, călătorind pe acelaşi vas cu doamna Willett şi fiica sa. S-ar părea că, în timpul călătoriei, Brian s-a îndrăgostit de tânăra fată. Din ce motive nu ştiu, Brian Pearson nu a luat legătură cu familia. Nici fratele, nici sora lui n-aveau nici cea mai vagă idee că se află în Anglia. Miercurea trecută a părăsit hotelul „Ormsby” din Russell Square, şi a închiriat o maşină, deplasându-se în direcţia gării

Paddington. De atunci şi până marţi seară, când a fost descoperit de Enderby, nu ştie nimeni ce a făcut. Refuză categoric să dea orice explicaţie.

— I-ai spus ce riscuri implică o asemenea atitudine?

— Mi-a răspuns că nici nu se sinchiseşte. Susţine că nu are nicio legătură cu crima şi că este treaba noastră dacă vrem să dovedim că totuşi este implicat cu ceva. Susţine că felul cum şi-a petrecut timpul îl interesează personal. În fine, refuză categoric să declare unde a fost şi ce a făcut în tot acest interval.

— Formidabil! exclamă inspectorul general.

— Da, domnule, este un caz ieşit din comun. N-are rost să fugim de fapte: acesta pare să fie omul pe care îl căutăm. Cu greu mi l-aş imagina pe James Pearson în postură de criminal; pentru fratele său, însă, treaba aceasta nu ar fi decât un fleac. Brian este un tânăr impulsiv şi arogant. Şi, să nu uităm, că profită şi el în aceeaşi măsură de pe urma morţii căpitanului. Astăzi dimineaţă s-a prezentat la mine împreună cu domnul Enderby, vesel şi senin, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În orice caz n-a reuşit să mă păcălească.

— Vrei să spui...

— Atitudinea lui nu este confirmată de fapte. De ce, în fond, nu s-a prezentat mai devreme? Sâmbătă dimineaţă toate ziarele anunţau cu titluri de-o şchioapă moartea unchiului său. Fratele lui a fost arestat luni şi totuşi el nu dă niciun semn de viaţă. Sunt convins că n-ar fi apărut nici acum dacă ziaristul acela n-ar fi dat peste el azi noapte în grădina Vilei Sittaford.

— Dar ce căuta Enderby acolo?

— Ştiţi cum sunt ziariştii. Îşi bagă nasul în toate.

Sunt nişte personaje foarte ciudate.

— De multe ori sunt o adevărată pacoste, spuse inspectorul general, deşi, la drept vorbind, câteodată pot să ne fie şi de folos.

— După părerea mea, tânăra l-a pus la treabă, nu glumă, spuse Narracott.

— Care tânără?

— Domnişoara Emily Trefusis.

— Dar de unde până unde ştia ea de toate acestea?

— Se afla la Sittaford, unde venise să sondeze terenul. Este o fată foarte ageră, căreia nu-i scapă nimic.

— Ce a declarat Brian Pearson în legătură cu acţiunile sale?

— A afirmat că a venit la Sittaford să se întâlnească cu prietena sa, domnişoara Violet Willett. La rândul ei, aceasta susţine că a ieşit din casă când toţi ceilalţi dormeau, fiindcă voia ca mama ei să nu afle nimic. Aceasta este versiunea lor.

După felul cum vorbea, era limpede că inspectorul Narracott avea dubii serioase în legătură cu această poveste.

— Domnule, continuă el, părerea mea este că dacă Enderby nu punea mâna pe el, Brian pleca imediat în Australia, de unde şi-ar fi revendicat moştenirea.

Inspectorul general avu un zâmbet discret.

— Ce trebuie să-l mai fi blestemat Brian pe curiosul ăla de ziarist! murmură el.

— Şi apoi a mai ieşit ceva la iveală, continuă Narracott. Un alt membru al familiei, Sylvia Pearson, dacă vă amintiţi, este căsătorită cu romancierul Martin Dering. Acesta mi-a declarat că în ziua de vineri a luat prânzul şi şi-a petrecut după-amiaza cu

un editor american, iar seara a fost prezent la un dineu literar. Ei bine, acum aflu că nici vorbă de aşa ceva!

— Dar cine afirmă acest lucru?

— Tot Enderby.

— Trebuie neapărat să-l cunosc pe acest Enderby, spuse inspectorul general. S-ar părea că este unul din elementele cele mai active ale anchetei. Cei de la „Daily Wire” se pot mândri că au oameni atât de talentaţi în redacţie.

— Acest amănunt s-ar putea să nu aibă nicio importanţă. Căpitanul Trevelyan a fost ucis înainte de ora şase, aşa încât, la urma urmelor, ce importanţă are unde şi-a petrecut Dering seara? Şi totuşi de ce a minţit? Mie treaba aceasta nu-mi prea place!

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă inspectorul general. Pare o minciună de-a dreptul inutilă.

— Ajung astfel să cred că tot ce-a spus este fals. S-ar putea ca bănuielile mele să fie puţin cam exagerate, deşi Dering ar fi putut foarte bine să plece din gara Paddington cu trenul de douăsprezece şi zece, să ajungă la Exhampton în jurul orei cinci şi să-l ucidă pe bătrân. Lua apoi trenul de şase şi zece şi, înainte de miezul nopţii era acasă. În orice caz, trebuie să cercetăm mai amănunţit această pistă. Trebuie să-i verificăm situaţia financiară şi să vedem dacă nu era în pană de bani. Fondurile care ar fi intrat în posesia soţiei sale, ar fi căzut imediat în mâinile lui. Dacă aţi cunoaşte-o, v-aţi da imediat seama de acest lucru. Trebuie să ne convingem că alibiul invocat de el pentru perioada după-amiezii rămâne în picioare.

— Toată afacerea aceasta mi se pare pur şi simplu extraordinară! Eu continui totuşi să cred că dovezile împotriva lui James Pearson sunt foarte concludente.

Văd că nu eşti de acord cu mine şi că ai impresia că nu ai pus mâna pe omul potrivit.

— Dovezile sunt clare, recunoscu Narracott. Totul este limpede şi orice juriu ar putea da un verdict pe baza lor. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că eu nu cred că James Pearson este autorul crimei.

— Tânăra lui prietenă are un rol foarte activ în această anchetă.

— Domnişoara Trefusis este, fără doar şi poate, o fată şi jumătate. Este o tânără plină de calităţi, gata să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-şi salva logodnicul. A pus mâna pe ziaristul acesta, pe Enderby, şi face ce vrea cu el. Domnişoara Trefusis este o fată mult prea bună pentru James Pearson. Băiatul este destul de drăguţ, altfel însă nu e mare lucru de capul lui.

— Dacă spui că este o fată voluntară, înseamnă că el este exact ceea ce-i trebuie.

— Aveţi dreptate. Fiecare cu gusturile sale. Ce-aţi zice, domnule, dacă m-aş ocupa neîntârziat de alibiul domnului Dering?

— Da, pune-te imediat pe lucru! Ce-mi poţi spune însă despre cea de-a patra persoană care beneficiază de pe urma testamentului? Parcă mai există un moştenitor, nu-i aşa?

— Da, sora căpitanului Trevelyan. Cu dânsa totul e limpede. Am făcut cercetările de rigoare. La ora şase se afla acasă. Mă apuc imediat de verificarea alibiului lui Dering.

Cinci ore mai târziu, inspectorul Narracott se afla din nou în micul salon al vilei „The Nook”. De data aceasta, domnul Dering era acasă. Camerista l-a informat că lucrează în biroul său şi, în consecinţă, nu poate fi deranjat, Inspectorul i-a prezentat atunci

cartea de vizită cu calităţile sale oficiale şi i-a cerut să i-o ducă neîntârziat gazdei. În timp ce aştepta răspunsul, Narracott se plimba prin cameră, cufundat în gânduri. Din când în când, lua câte un obiect de pe masă, îl privea absent apoi îl punea la loc. O cutie de ţigări din lemn fin de Australia, probabil un dar din partea lui Brian Pearson. Apoi un exemplar uzat al romanului *Mândrie şi prejudecată.* Inspectorul deschise cartea şi văzu pe coperta interioară un nume şters, scris cu cerneală: Martha Rycroft. Numele i se părea cunoscut, dar nu-şi amintea unde-l mai auzise. Gândurile îi fură întrerupte de apariţia lui Martin Dering.

Romancierul era un bărbat de statură mijlocie, cu păr des, de culoarea castanei. Era frumos, avea buzele cărnoase şi roşii, dar în ansamblu îţi lăsa impresia unui om greoi.

— Bună dimineaţa, domnule Dering. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, spuse Narracott foarte calm.

— Nu face nimic, domnule inspector. Să ştiţi însă că nu mai am nimic de adăugat la declaraţiile mele anterioare.

— Am fost îndemnat să cred că Brian Pearson, cumnatul dumneavoastră, se află în Australia. Ei bine, acum am descoperit că este în Anglia de două luni. Cred că era cazul să ne spuneţi şi nouă acest lucru. Soţia dumneavoastră mi-a declarat categoric că fratele dânsei se află în Noua Galie de Sud.

— Brian în Anglia?! Dering părea sincer uimit. Vă asigur, domnule inspector, că nici eu nici soţia mea n-am ştiut absolut nimic.

— N-a luat legătura cu dumneavoastră?

— Categoric nu. De altfel, ştiu precis că în acest interval, Sylvia i-a scris de două ori în Australia.

— În cazul acesta îmi cer scuze, dar, cum e şi firesc, am crezut că domnul Brian Pearson a comunicat cu familia şi eram supărat că mi-aţi ascuns acest lucru.

— Aşa cum v-am spus, noi n-am ştiut nimic. Luaţi o ţigară, domnule inspector? Apropo, am citit că aţi reuşit să-l prindeţi pe evadatul de la Princetown.

— Da, a fost prins marţi seara. A avut marele ghinion că se lăsase ceaţă. De fapt, tot timpul se învârtise pe loc. Parcursese mai bine de douăzeci de mile pentru ca la urmă să-şi dea seama că se afla la o depărtare de numai o milă de închisoare.

— Aşa se întâmplă totdeauna când e ceaţă. A avut însă noroc că nu a evadat vineri. Mai mult ca sigur că lui i s-ar fi pus în spinare crima.

— Este un individ foarte periculos. Toţi îl porecliseră Freddy Hoinarul. A fost acuzat de tâlhărie, acte de violenţă, şi altele. Era un om educat şi înstărit şi, oricât ar părea de necrezut, ducea o viaţă dublă. O parte din timp trăia ca cel mai respectabil cetăţean. Apoi, când îl apucau crizele şi era obsedat de ideea crimei, pleca de acasă şi se înhăita cu cele mai dubioase personaje. Cred că n-ar fi fost rău dacă în loc de închisoare l-ar fi trimis la azilul de nebuni.

— Presupun că nu sunt mulţi cei care reuşesc să evadeze de la Princetown?

— A evada de acolo este aproape imposibil. Dar această evadare a fost plănuită şi efectuată cu cea mai mare precauţie. Nu am reuşit încă să aflăm toate detaliile.

Dering se ridică în picioare şi se uită la ceas.

— Domnule inspector, dacă asta este totul... vă rog să mă scuzaţi. Eu sunt un om foarte ocupat.

— Dar bineînţeles că mai e ceva, domnule Dering!

Aş vrea să ştiu de ce aţi afirmat că vineri seara aţi participat la dineul literar de la hotelul „Cecil”?

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ba cred că înţelegeţi perfect! Dumneavoastră nu aţi luat parte la dineu.

Martin Dering era vădit încurcat şi nu ştia ce să facă. Inspectorul aştepta calm.

— Ei bine, spuse în cele din urmă romancierul. Să presupunem că nu am fost acolo. Ce vă interesează pe dumneavoastră? Ce legătură poate exista între activitatea mea, la cinci ore după moartea unchiului meu şi dumneavoastră, sau oricare altă persoană?

— Domnule Dering, aţi făcut o anumită declaraţie şi eu doresc să verific cum s-au petrecut lucrurile. Unele afirmaţii s-au dovedit neadevărate. Trebuie să verific şi restul. Dumneavoastră susţineţi că aţi luat prânzul şi v-aţi petrecut după-amiaza cu un prieten.

— Da... cu editorul meu din America.

— Numele său?

— Rosenkraun... Edgar Rosenkraun.

— Şi adresa, vă rog.

— Nu mai este în Anglia. A plecat sâmbăta trecută.

— Spre New York?

— Da.

— Atunci, în această clipă trebuie să fie în largul oceanului. Cu ce vapor călătoreşte?

— Nu... Nu-mi amintesc.

— Cu ce companie?

— Nu-mi amintesc.

— Atunci vom telegrafia editurii sale din New York. Ei trebuie să ştie.

— Este vorba de vasul „Gargantua”, spuse Dering încruntat.

— Vă mulţumesc. Iată că dacă aţi vrut v-aţi amintit.

Susţineţi aşadar că aţi luat prânzul cu domnul Rosenkraun şi aţi petrecut după-amiaza împreună. La ce oră v-aţi despărţit?

— În jurul orei cinci.

— Şi după aceea?

— Refuz să vorbesc. Nu este treaba dumneavoastră! Aţi aflat tot ce vă interesa.

Inspectorul Narracott încuviinţă din cap gânditor. Dacă Rosenkraun confirmă declaraţia lui Dering, atunci orice acuzaţie împotriva acestuia nu mai are nicio bază. Indiferent ce a făcut în restul timpului, activitatea sa nu mai prezintă nicio importanţă pentru anchetă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Dering nelinişti.

— Vom telegrafia domnului Rosenkraun pe bordul vasului „Gargantua”.

— Fir-ar să fie, strigă Dering. În ce publicitate murdară mă amestecaţi! Ce-aţi zice...

Se duse la birou, scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie şi apoi i-o dădu inspectorului.

— Ştiu că trebuie să vă faceţi datoria, spuse el cam acru, dar cel puţin procedaţi în aşa fel ca să nu dau de bucluc. Nu e cinstit să mă băgaţi în aşa hal la apă!

Pe foaia de hârtie era scris: „Rosenkraun, Vasul Gargantua. Vă rog confirmaţi că în ziua de vineri am fost în compania dumneavoastră de la douăsprezece până la ora cinci. Martin Dering”.

— Aranjaţi în aşa fel încât răspunsul să-l primiţi dumneavoastră. Nu mă deranjează. Dar aveţi grijă ca telegrama să nu sosească la Scotland Yard sau la secţia de poliţie. Dumneavoastră nu ştiţi cum sunt americanii. Dacă ar avea cea mai mică suspiciune că sunt anchetat de poliţie, contractul pe care urmează

să-l închei s-ar duce de râpă. Vă rog, păstraţi totul în secret, domnule inspector.

— Nu am nimic împotrivă, domnule Dering. Nu vreau decât să aflu adevărul. Am să trimit telegrama cu răspuns plătit, urmând să primesc răspunsul la adresa mea din Exeter.

— Vă mulţumesc. Să ştiţi că nu e chiar aşa de uşor să trăieşti din literatură. Vă veţi convinge că răspunsul confirmă cele spuse de mine. E drept, v-am minţit în privinţa dineului fiindcă i-am spus şi soţiei mele acelaşi lucru şi m-am gândit că e mai bine să vă spun şi dumneavoastră la fel. În caz contrar aş fi intrat într-o încurcătură teribilă.

— Dacă domnul Rosenkraun confirmă declaraţia dumneavoastră, nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

„Dezagreabil personaj, gândea inspectorul în timp ce părăsea vila. Dar mai mult ca sigur că Rosenkraun va adeveri spusele sale”.

În timp ce se urca în trenul cu care urma să călătorească spre Devon, Narracott îşi aminti pe neaşteptate de unde auzise numele de Rycroft.

„Rycroft, bătrânul care locuieşte într-una din vilele de la Sittaford. Curioasă coincidenţă!”

Capitolul XXV
LA CEAINĂRIA „DELLER”

Emily şi Charles se aflau la Exeter, la ceainăria „Deller”. Era ora trei, iar la această oră pretutindeni se aşternuse liniştea şi domnea pacea. Localul se golise aproape de tot, doar câteva persoane îşi mai luau ceaiul în tăcere.

— Ia spune, întrebă Charles, ce părere ai despre el?

— Grea întrebare! răspunse Emily, încruntând din sprâncene.

După interviul cu poliţia, Brian Pearson luase masa împreună cu ei. Tânărul fusese extrem de politicos faţă de Emily, de o politeţe puţin cam exagerată, după părerea fetei. Fiind foarte inteligentă, domnişoara Trefusis nu vedea cu ochi buni această atitudine. Totul i se părea cam ciudat. Iată un tânăr care păstrează cel mai desăvârşit secret în jurul idilei sale şi, deodată, un străin curios îl inoportunează cu prezenţa lui. Iar tânărul nu se înfurie ci, dimpotrivă, se dovedeşte blând ca un miel. Chiar aşa se petrecuseră lucrurile. Brian Pearson a acceptat imediat propunerea lui Charles de a merge la poliţie. Care este deci explicaţia acestei atitudini de blândă acceptare? Lui Emily i se părea că reacţia lui Brian este în totală contradicţie cu concluziile ei despre caracterul tânărului. „Fir-ar al naibii!”, „Dracu să vă ia!” ar fi fost reacţia la care te puteai aştepta din

partea lui Brian. Dar atitudinea aceasta de miel blând era foarte suspectă. Emily încerca să-i împărtăşească lui Charles bănuielile şi suspiciunile ei.

— Înţeleg ce vrei să spui, o linişti Enderby. Brian al nostru are mai mult ca sigur ceva de ascuns, altfel nu s-ar mai strădui atâta să-şi înfrâneze aroganţa şi impulsivitatea.

— Asta spuneam şi eu.

— Crezi cumva că el l-a ucis pe bătrânul Trevelyan?

— Brian, spuse Emily cumpănindu-şi cuvintele, este o persoană pe care... trebuie s-o avem în vedere. După părerea mea este destul de lipsit de scrupule şi, dacă îşi pune ceva în cap, nu cred că ar sta prea mult pe gânduri, sau că şi-ar face probleme de conştiinţă. Nu-i ceea ce s-ar numi un personaj paşnic.

— În concluzie, e mult mai uşor să ţi-l imaginezi pe Brian în postură de ucigaş decât pe Jim, spuse Charles.

— Ipoteza Brian e mult mai plauzibilă, fu de acord Emily. El pare să fie omul totdeauna gata să ducă o treabă până la capăt, fiindcă nu-şi pierde nicio clipă sângele rece.

— Sincer vorbind, Emily, chiar crezi că el este ucigaşul?

— Nu ştiu ce să spun... dar îndeplineşte toate condiţiile. Este singura persoană care le îndeplineşte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În primul rând mobilul crimei: are acelaşi motiv ca şi ceilalţi – câştigă douăzeci de mii de lire sterline. Doi: posibilitatea de a săvârşi crima – nimeni nu ştie unde s-a aflat vineri după-amiază, iar dacă nu ar fi avut nimic de ascuns, atunci, fără îndoială, ar fi vorbit. Să presupunem deci că Brian se afla vineri în apropierea Vilei Hazelmoor.

— Nu s-a găsit încă nimeni care să afirme că l-a văzut în Exhampton şi, orice s-ar zice, Brian este o persoană care nu trece neobservată.

Emily dădu din cap cu dispreţ.

— Bine, Charles, dar nu înţelegi că el nu se afla în Exhampton? Dacă el este autorul crimei, atunci înseamnă că a plănuit totul dinainte. Numai Jim, care este nevinovat, a sosit ca un nătărău la faţa locului, ba a mai şi stat în Exhampton. Brian s-a aflat probabil la Lydford sau Chagford, sau poate chiar la Exeter. El putea foarte bine să parcurgă drumul de la Lydford până la Exhampton pe jos, fiindcă există o şosea foarte bună şi zăpada nu l-ar fi împiedicat. Pentru el nu era mare lucru să facă asta.

— Atunci ar trebui să cercetăm această posibilitate mai amănunţit.

— Se ocupă poliţia de treaba asta, spuse Emily. Iar ei se descurcă mult mai bine decât am putea-o face noi. Când este vorba de cercetări şi anchete oficiale, poliţia este neîntrecută. Nouă ne revine sarcina să ascultăm sporovăială doamnei Curtis, să tragem concluzii din observaţiile domnişoarei Percehouse şi să le urmărim pe chiriaşele de la Vila Sittaford. În chestiuni din astea personale şi confidenţiale, putem noi obţine cele mai bune rezultate.

— Asta depinde de la caz la caz.

— Dar să revenim la afirmaţia mea că Brian Pearson îndeplineşte toate condiţiile. În ceea ce priveşte mobilul crimei şi posibilităţile de a o săvârşi, am văzut că totul e limpede. Dar mai există şi un al treilea factor care, după părerea mea, este cel mai important.

— La ce te referi?

— De la bun început am avut sentimentul că

şedinţa aceea de spiritism, atât de stranie, nu trebuie ignorată. Am încercat să analizez problema cât mai logic şi raţional cu putinţă şi am ajuns la concluzia că pot exista trei explicaţii. În primul rând că a fost vorba de un fenomen supranatural. În ceea ce mă priveşte, resping categoric o asemenea posibilitate. A doua explicaţie: că totul a fost pus la cale în mod intenţionat, dar cum nu văd să existe un motiv plauzibil în acest sens, cred că putem exclude şi această explicaţie. În fine, s-ar putea să fie vorba de un simplu accident. Unul dintre musafiri s-a dat de gol, bineînţeles, împotriva voinţei sale. S-ar zice că e vorba de o mărturisire inconştientă. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că unul dintre cei de faţă fie ştia cu certitudine că Trevelyan urma să fie ucis la o anumită oră, în cursul după-amiezii, fie era la curent cu faptul că bătrânul avusese o discuţie foarte precipitată, care putea să se soldeze cu un act de violenţă. Niciunul dintre cei de faţă nu putea să fie criminalul, dar unul dintre ei trebuie să fi fost în legătură cu acesta. Maiorul Burnaby n-are legătură cu nimeni; domnul Rycroft şi Ronald Garfield sunt în aceeaşi situaţie, dar cu doamna Willett şi fiica ei lucrurile stau altfel. Violet este prietenă cu Brian Pearson. Cei doi sunt în relaţii foarte intime, iar fata este extrem de agitată de când a aflat de crimă.

— Crezi oare că ştie ceva? întrebă Charles.

— Ori ea, ori mama ei, trebuie neapărat să ştie ceva.

— Mai rămâne domnul Duke despre care n-ai spus încă nimic.

— Da, răspunse Emily, e niţel cam straniu! Este singura persoană despre care nu ştim absolut nimic. Am încercat în două rânduri să discut cu el, dar n-am

reuşit. S-ar părea că nu are nicio legătură cu căpitanul Trevelyan sau cu familia acestuia. El nu are niciun amestec în toată această poveste şi totuşi...

— Ei, şi totuşi? insistă Charles, văzând că Emily se oprise.

— Şi totuşi noi l-am întâlnit pe inspectorul Narracott în timp ce pleca de la Duke. Mă întreb, ce ştie inspectorul despre acest personaj de care eu habar n-am? Grozav aş vrea să ştiu ce e la mijloc?

— Crezi cumva...

— Să presupunem că Duke este un personaj suspect şi poliţia ştie acest lucru. Să presupunem că Trevelyan aflase ceva despre el. Nu uita că bătrânul manifesta un interes deosebit faţă de toţi chiriaşii săi. În fine, să ne închipuim că Trevelyan intenţiona să dezvăluie poliţiei cele aflate. Duke aranjează cu un complice să-l lichideze pe căpitan. Ştiu că teoria asta pare de-a dreptul fantastică dar, la urma urmelor, totul este foarte probabil.

— În orice caz, e o idee, spuse Charles rar.

Tăcură amândoi, cufundaţi în gânduri. Deodată, Emily spuse:

— Ai încercat vreodată sentimentul straniu că eşti urmărit cu privirea de o persoană nevăzută? Chiar în clipa aceasta am senzaţia că cineva se uită la mine insistent. Spune-mi, este vorba de o simplă impresie sau am dreptate?

Charles îşi schimbă puţin poziţia şi îşi roti privirea prin sală.

— La măsuţa de lângă fereastră stă o femeie, spuse el. Este înaltă, brunetă şi foarte interesantă. Ochii îi sunt aţintiţi asupra ta.

— E tânără?

— Nu, nu prea tânără. Dar ia te uită!

— Ce s-a întâmplat?

— Uite-l pe Ronnie Garfield. Tocmai şi-a făcut apariţia şi văd că s-a aşezat la masa ei. Am impresia că discută despre noi.

Emily îşi deschise poşeta. Începu să se pudreze în modul cel mai ostentativ cu putinţă, potrivindu-şi oglinda în aşa fel ca să vadă ce se petrece în direcţia indicată de Charles.

— Femeia este mătuşa Jennifer, spuse Emily în şoaptă. Dar uite-i că se ridică.

— Se îndreaptă spre ieşire, spuse Charles. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Nu. E mai bine să mă fac că nu i-am văzut.

— Dar, la urma urmelor, ce ţi se pare atât de ciudat în faptul că mătuşa Jennifer îl cunoaşte pe Ronnie şi l-a invitat la un ceai?

— Dar de unde până unde să se cunoască?

— Uite aşa, foarte simplu.

— Charles dragă, să nu ne mai pierdem timpul cu vorbe. Bineînţeles că totul este o absurditate! Abia acum câteva minute spuneam că niciunul dintre participanţii la şedinţa de spiritism nu are legături cu familia victimei şi, acum, iată că Ronnie Garfield îşi ia tacticos ceaiul cu sora căpitanului Trevelyan!

— Asta înseamnă că nu poţi fi niciodată sigur de nimic!

— Ba asta înseamnă că trebuie s-o iei totdeauna de la început.

— Multe lucruri ar trebui luate de la început, spuse Charles.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Emily, privindu-l lung.

— Deocamdată nimic.

Charles îi cuprinse mâinile, iar Emily nu îl respinse.

— Trebuie să ducem treaba asta la bun sfârşit,

spuse Charles. După aceea...

— După aceea? întrebă Emily pe un ton blând.

— După aceea sunt gata să fac totul pentru tine! Aş face orice...

— Vorbeşti serios? Ce frumos din partea ta, dragul meu Charles!

Capitolul XXVI
ROBERT GARDNER

Exact douăzeci de minute mai târziu, Emily suna la soneria vilei „The Laurels”. Vizita aceasta era rezultatul unei inspiraţii de moment. Camerista Beatrice deschise uşa, iar Emily o întâmpină numai zâmbet şi bunăvoinţă.

— Tot eu sunt, începu tânăra. Ştiu că doamna Gardner nu este acasă. Aş putea eventual vorbi cu domnul Gardner?

O asemenea doleanţă i se păru lui Beatrice cu totul neobişnuită, aşa că rămase o clipă pe gânduri.

— Nu ştiu ce să vă spun. Vreţi să mă duc sus să-l întreb pe domnul dacă e dispus să vă primească?

— Te rog din tot sufletul.

Beatrice urcă scările şi reveni înapoi într-o clipă, invitând-o pe Emily să poftească înăuntru.

Intră într-o cameră mare. Robert Gardner stătea întins pe o canapea aşezată lângă fereastră. Era un bărbat uriaş, cu ochi albaştri şi părul blond. Emily avu impresia că se află în faţa unui Tristan ideal, aşa cum ar trebui să arate în actul al treilea al operei lui Wagner, performanţă pe care însă niciun tenor wagnerian nu a reuşit-o vreodată.

— Bună ziua, spuse gazda. Dumneata eşti viitoarea soţie a criminalului, dacă nu mă înşel?

— Exact, unchiule Robert, răspunse Emily. Sper că

pot să-ţi spun „unchiul Robert”, nu-i aşa?

— Dacă Jennifer îţi permite, n-ai decât. Ei, cum te simţi acum când logodnicul îţi lâncezeşte la răcoare?

„Crud om”, îl etichetă Emily pe loc. Face parte din categoria celor care simt o plăcere diabolică să-i rănească pe alţii acolo unde îi doare mai tare. Dar cu Emily nu-i mergea. Îşi găsise naşul.

— Totul mi se pare de-a dreptul palpitant, răspunse ea cu zâmbetul pe buze.

— Oare la fel de palpitant i s-o fi părând şi domnişorului Jim?

— La urma urmelor, e şi asta o experienţă, nu crezi?

— Oricum e o lecţie în sensul că viaţa nu înseamnă numai lapte şi miere, răspunse Robert Gardner cu răutate.

O iscodea cu privirea.

— Ei, ia spune-mi: pentru care motiv ai venit să mă vezi?

Glasul său trăda o uşoară suspiciune.

— Când vrei să te măriţi şi să intri într-o familie, nu e rău să-ţi cunoşti dinainte rudele!

— Să ştii cu un ceas mai devreme la ce te poţi aştepta, carevasăzică. Şi chiar ai de gând să te căsătoreşti cu junele Jim?

— Şi de ce nu?

— În ciuda acuzaţiei care-i atârnă în spinare?

— Da.

— Sincer să-ţi spun, eşti primul om pe care-l văd sinchisindu-se atât de puţin în faţa unei nenorociri. S-ar putea zice că toată treaba asta te amuză.

— Bineînţeles! Să urmăreşti un criminal e de-a dreptul palpitant!

— Cum?

— Am spus că a urmări un criminal este formidabil de palpitant! repetă Emily.

Robert Gardner o privi ţintă câteva clipe, apoi se lăsă moale pe pernă.

— Am obosit, spuse el cu voce plângăreaţă. Nu mai am putere să vorbesc. Soră, unde eşti? Am obosit.

Sora Davis îşi făcu urgent apariţia din camera de alături.

— Domnul Gardner oboseşte foarte uşor. Dacă nu vă supăraţi, domnişoară Trefusis, cred că ar fi mai bine să-l lăsaţi acum.

Emily făcu o reverenţă plină de graţie şi spuse:

— La revedere, unchiule Robert! Sper să mai vin pe aici.

— Ce vrea să însemne asta?

— La revedere, îi răspunse Emily.

În timp ce dădea să plece din casă Emily se opri brusc.

— O, îi spuse ea lui Beatrice, mi-am uitat mănuşile.

— Vi le aduc eu, domnişoară.

— Nu, nu-i nevoie, spuse Emily. Mă duc eu să le iau.

Urcă în grabă scările şi intră în cameră fără să bată la uşă.

— O, exclamă Emily, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar mi-am uitat mănuşile.

Îşi luă mănuşile cu un gest ostentativ şi, zâmbind plină de dulceaţă celor doi care stăteau mână în mână, Emily coborî scările şi plecă.

„Trucul ăsta cu mănuşile este formidabil, îşi spunea Emily în sinea ei. Este pentru a doua oară când îmi merge de minune. Biata Jennifer! Oare ştie cum stau lucrurile? Precis că nu. Dar să mă grăbesc, că mă aşteaptă Charles.”

Enderby o aştepta conform înţelegerii.

— A mers bine? spuse el.

— Într-un fel, da. Nu sunt încă sigură.

Enderby o privi întrebător.

— Nu intenţionez să-ţi spun nimic, răspunse Emily, înţelegându-i gândurile. S-ar putea ca totul să nu fie decât o simplă întâmplare şi atunci n-ar fi cinstit să-mi dau drumul la gură.

Enderby scoase un suspin.

— Eşti cam aspră, spuse el.

— Regret, răspunse Emily fermă. Dar asta este situaţia.

— Facă-se voia ta, răspunse Charles cu răceală.

Parcurgeau şoseaua fără să scoată o vorbă. Tăcerea lui Charles era tăcerea omului jignit; în cazul domnişoarei Trefusis, ea trăda pur şi simplu indiferenţă. Automobilul se apropia de Exhampton, când Emily rupse tăcerea cu o întrebare neaşteptată.

— Charles, îl întrebă ea, tu joci bridge?

— Joc, dar de ce?

— Atunci trebuie să ştii cum se procedează când îţi evaluezi mâna. Dacă eşti în defensivă vezi câte levate câştigi; dacă eşti în ofensivă, numără-ţi levatele pierzătoare. Acum noi suntem în ofensivă, dar am impresia că am jucat greşit.

— Cum adică?

— Vezi, noi i-am avut în vedere numai pe cei care aveau de câştigat. Cu alte cuvinte, ne-am ocupat numai de acele persoane care ar fi avut motive să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan, indiferent cât de neverosimil ar părea acest lucru. Şi din cauza asta, cred că ne-am împotmolit în aşa hal.

— Eu nu m-am împotmolit deloc, spuse Charles.

— Ba eu recunosc că mă simt tare dezorientată. Sunt atât de încurcată încât nici nu mai pot raţiona. Hai să abordăm problema şi în sens invers. Deci să-i numărăm pe cei care ar pierde, să ne ocupăm adică de acele persoane care nu ar fi putut să-l ucidă pe Trevelyan.

— Bine, să vedem... În primul rând doamna Willett, fiica ei, maiorul Burnaby, Rycroft şi Ronnie... Dar stai, să nu-l uităm pe Duke.

— De acord. Noi ştim că niciunul dintre ei nu l-ar fi putut ucide. Şi asta din cauză că la ora când s-a comis crima se aflau cu toţii la Vila Sittaford. Pot depune mărturie unul pentru altul şi este exclus să mintă cu toţii. Este limpede că sunt în afară de orice bănuială.

— La urma urmelor toţi locuitorii din Sittaford sunt în aceeaşi situaţie. Chiar şi Elmer. Charles începu să vorbească în şoaptă, temându-se că şoferul l-ar putea auzi. Şi asta din cauză că vineri ninsese masiv şi drumurile spre Sittaford au fost inaccesibile pentru automobile.

— Bine, dar putea să meargă pe jos, răspunse Emily tot în şoaptă. Dacă maiorul Burnaby a putut ajunge în seara aceea până la Vila Hazelmoor, Elmer putea şi el foarte bine să pornească la drum la ora prânzului. În acest caz, ajungea la Exhampton la ora cinci, comitea crima şi apoi revenea la Sittaford.

— Nu cred că s-ar fi putut întoarce pe o asemenea vreme. Nu uita că a început să ningă pe la şase şi jumătate. Dar la urma urmelor, sper că nu-l acuzi pe Elmer?

— Nu, deşi n-ar fi exclus să avem de-a face cu un maniac.

— Taci, spuse Charles. Dacă te-aude, o să se simtă profund jignit.

— Oricum, nu poţi exclude cu desăvârşire această ipoteză!

— Da. Aşa este, recunoscu Charles. Totuşi n-avea cum să se ducă pe jos până la Exhampton şi să vină înapoi, fără ca cei din Sittaford să fie la curent cu un fapt atât de ciudat.

— E adevărat, într-un loc ca acesta fiecare ştie totul despre vecinul său, încuviinţă Emily.

— Tocmai de aceea sunt de părere că locuitorii din Sittaford ies din discuţie. Singurele persoane care nu au fost prezente în salonul doamnei Willett sunt domnişoara Percehouse şi căpitanul Wyatt. Dar amândoi sunt invalizi. Ei nu se puteau lupta cu troienele. Aşa că singurii care mai rămân în competiţie sunt simpaticele noastre gazde – doamna şi domnul Curtis. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut asemenea intenţii, s-ar fi deplasat foarte confortabil să-şi petreacă weekend-ul la Exhampton şi s-ar fi întors numai după ce isprăvea treaba.

Emily începu să râdă.

— Bine, dar nu poţi părăsi Sittafordul la sfârşit de săptămână fără ca acest lucru să devină un fapt de notorietate publică.

— Iar Curtis ar fi observat, fără îndoială, o tăcere inexplicabilă dacă l-ar fi părăsit consoarta.

— Am găsit! exclamă Charles deodată.

— Ei, cine este? întrebă Emily nerăbdătoare.

— Soţia fierarului. Cea care aşteaptă cel de al optulea copil. În ciuda stării în care se află, femeia asta curajoasă parcurge tot drumul până la Exhampton şi îi face de petrecanie căpitanului!

— Şi cu ce scop, mă rog?

— Fiindcă, deşi fierarul este tatăl primilor şapte copii, căpitanul Trevelyan este tatăl celui de al

optulea.

— Charles, nu fii grosolan! În orice caz, dacă aşa stau lucrurile, aş zice mai degrabă că fierarul e criminalul, nu soţia lui. E limpede ca lumina zilei! Gândeşte-te numai la braţul lui puternic şi ai să-ţi dai seama că pentru el instrumentul crimei nu-i decât o jucărie. Nevasta lui putea foarte bine să nu-i observe lipsa. Ea este atât de ocupată cu cei şapte copii, încât nici nu-şi dă seama pe ce lume se află!

— Discuţia noastră a început să degenereze şi debităm numai prostii, spuse Charles.

— Aşa este, încuviinţă Emily. Numărătoarea levatelor pierzătoare nu prea s-a dovedit utilă!

— Ce-ai zice despre tine? întrebă Charles.

— Eu?!

— Unde te aflai când s-a comis crima?

— Formidabil! Uite, la asta nu m-am gândit. Eram, bineînţeles, la Londra. Dar nu ştiu cum aş putea dovedi acest lucru. Mă aflam singură în apartamentul meu.

— Vezi, toate condiţiile îndeplinite, spuse Charles. Mobilul crimei etc., etc. Logodnicul tău urma să moştenească douăzeci de mii de lire sterline. Ce mai vrei?

— Dragă Charles, zău că eşti deştept! Acum îmi dau şi eu seama că sunt personajul cel mai suspect cu putinţă. Până acum nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta!

Capitolul XXVII
NARRACOTT ACŢIONEAZĂ

Două zile mai târziu, Emily, care sosise de la Sittaford în cursul dimineţii, se afla în biroul inspectorului Narracott. Inspectorul o studia cu atenţie. Admira stăpânirea de sine a fetei, hotărârea nestrămutată de a nu ceda nicio clipă şi voioşia ei imperturbabilă. Emily făcea parte din categoria celor care se luptă cu viaţa, iar Narracott avea o stimă deosebită pentru oamenii bravi. În sinea sa, inspectorul era de părere că tânăra era mult prea bună pentru Jim Pearson, indiferent dacă se dovedea că băiatul este nevinovat.

— Dacă ne-am lua după romane, ar însemna să dăm crezare opiniei generale că poliţia urmăreşte cu tot dinadinsul să găsească o victimă şi nu se sinchiseşte câtuşi de puţin dacă victima este sau nu vinovată, atâta timp cât dispune de dovezile necesare pentru a-şi susţine acuzaţia. Dar să ştiţi, domnişoară Trefusis, că nu acesta este adevărul. Noi nu urmărim decât pe vinovat.

— Sunteţi oare ferm convins că Jim este vinovatul, domnule inspector?

— Nu vă pot da un răspuns oficial la această întrebare, domnişoară. Dar vă pot spune totuşi că noi examinăm cu atenţie nu numai dovezile care pledează împotriva lui Jim Pearson, ci şi alte

elemente, care pledează împotriva altor persoane.

— Vă referiţi la fratele său Brian?

— Domnul Brian Pearson este un personaj oarecum dubios. A refuzat să răspundă la întrebările noastre şi nu vrea să ne furnizeze niciun amănunt în legătură cu persoana sa. Cu toate acestea eu cred... Faţa inspectorului Narracott se luminã de un zâmbet larg – zâmbetul celor care locuiesc în comitatul Devonshire. Eu cred că pot lesne ghici în ce constă cea mai mare parte a activităţii sale. În mai puţin de o jumătate de oră, voi afla dacă am dreptate. Dar mai există un personaj. Mă refer la domnul Dering.

— Aţi discutat cu el? întrebă Emily curioasă.

Inspectorul Narracott îi privi chipul îmbujorat şi, pentru o clipă, se simţi tentat să renunţe la prudenţa pe care i-o impunea serviciul. Rezemându-se comod de speteaza scaunului, îi relată discuţia avută cu domnul Dering; apoi, dintr-un dosar ce se afla alături, scoase copia telegramei pe care o trimisese editorului Rosenkraun.

— Aceasta este telegrama pe care i-am trimis-o eu, iar acesta este răspunsul.

— Emily citi următoarea telegramă: *„Narracott, 2 Drysdale Road, Exeter. Confirm declaraţia dl. Dering. Petrecut vineri după-amiază împreună. Rosenkraun.”*

— Extraordinar!

— Enervant, nu-i aşa? Şi acelaşi zâmbet larg lumină faţa inspectorului. Dar să ştiţi, domnişoară Trefusis, că eu sunt un om foarte bănuitor. Explicaţiile domnului Dering păreau foarte plauzibile, totuşi am considerat că ar fi păcat să-i fac jocul până la capăt. Aşa că am trimis o a doua telegramă.

Şi îi dădu să citească telegrama şi răspunsul. Telegrama suna astfel*: „Solicit informaţii în legătură*

cu uciderea căpitanului Trevelyan. Confirmaţi telegrafic declaraţia Martin Dering în privinţa alibiului pentru vineri după-amiază. Inspector de poliţie Narracott. Exeter."

Răspunsul trăda nervozitate şi o totală indiferenţă faţă de economia de cuvinte. Telegrama suna astfel: *„Nu am ştiut că este vorba de anchetarea unei crime. Nu l-am văzut pe Martin Dering vineri. Am acceptat să confirm declaraţia sa în calitate de prieten. Credeam că este urmărit de soţie în vederea unei acţiuni de divorţ."*

— Formidabil! Sunteţi de o inteligenţă remarcabilă, domnule inspector!

Inspectorul se ralie întru totul acestui punct de vedere. Faţa îi era luminată de un zâmbet blând şi mulţumit.

— Este extraordinar cât de solidari sunt bărbaţii în asemenea situaţii, continuă Emily privind telegrama. Biata Sylvia! Din anumite puncte de vedere se poate spune că bărbaţii sunt nişte bestii. Iată de ce e atât de plăcut să întâlneşti un bărbat pe care să ştii că te poţi bizui!

Emily îi adresă inspectorului un zâmbet plin de admiraţie.

— Domnişoară Trefusis, vă rog să aveţi în vedere că tot ce v-am spus este strict confidenţial, o puse în gardă inspectorul. Am mers puţin cam departe, destăinuindu-vă toate acestea.

— Aţi fost admirabil! Nu am să uit niciodată acest lucru.

— Vă rog foarte mult să nu suflaţi nimănui nicio vorbă, o avertiză din nou inspectorul.

— Vreţi să spuneţi, cu alte cuvinte, că nu trebuie să-i spun nimic lui Charles... domnului Enderby.

— Orice s-ar zice, ziaristul e tot ziarist. Indiferent cât de bine l-aţi dresat dumneavoastră, pentru un ziarist o ştire e mai presus de orice. Nu-i aşa?

— N-am să-i spun un cuvânt. Cred că l-am învăţat destul de bine să-şi ţină gura, dar aveţi dreptate. Ziaristul tot ziarist rămâne.

— Deviza mea este: nu divulga nicio informaţie fără un motiv bine întemeiat, spuse inspectorul Narracott.

Emily clipi din ochi amuzată. În sinea ei era convinsă că în ultima jumătate de oră inspectorul îşi încălcase în modul cel mai lamentabil principiile. În aceeaşi clipă însă îi veni în minte un alt fapt care acum n-avea probabil nicio importanţă. Lucrurile păreau să indice cu totul altceva, dar cu toate acestea dorea grozav de mult să afle adevărul.

— Domnule inspector, spuse ea brusc, cine este domnul Duke?

— Domnul Duke?!

Emily avu impresia că întrebarea îl pusese pe inspector în încurcătură.

— Nu vă mai amintiţi? Domnul Duke din a cărui vilă ieşeaţi când ne-am întâlnit la Sittaford.

— A, da, îmi amintesc! Sincer să vă spun, domnişoară Trefusis, am dorit să aud o relatare cât mai obiectivă a şedinţei de spiritism. Maiorul Burnaby nu excelează când este vorba de descrieri.

— Dacă eram în locul dumneavoastră, m-aş fi dus la domnul Rycroft. De ce tocmai la domnul Duke?

— Asta a fost inspiraţia mea, răspunse inspectorul după o scurtă pauză.

— Mă întreb dacă poliţia ştie ceva despre acest domn Duke.

Inspectorul Narracott nu răspunse nimic. Privirea îi

era aţintită asupra blocnotesului de pe biroul său.

— Întruchiparea omului care duce o viaţă ireproşabilă, spuse Emily. Acesta s-ar părea să fie calificativul care i se potriveşte cel mai bine domnului Duke. Dar mă întreb, a fost totdeauna la fel de pur şi nepătat? Poate poliţia ştie acest lucru!

Emily îl surprinse pe inspector în timp ce încerca să-şi ascundă un zâmbet.

— Domnişoară Trefusis, vă place să faceţi supoziţii, nu-i aşa? întrebă inspectorul pe un ton prietenesc.

— Atunci când cineva nu vrea să-ţi spună un lucru, n-ai încotro şi trebuie să ghiceşti singur, îi dădu Emily răspunsul pe loc.

— Dacă un om duce o viaţă ireproşabilă, aşa cum spuneţi dumneavoastră, şi dacă s-ar simţi jignit ca alţii să-i răscolească trecutul, ei bine, poliţia ştie să-şi vadă de treabă. Noi nu dorim să trădăm pe nimeni.

— Înţeleg, dar cu toate acestea v-aţi dus şi aţi discutat cu dânsul. După câte s-ar părea, şi dumneavoastră v-aţi gândit că domnul Duke ar putea fi amestecat în acest caz. Tare aş vrea să ştiu cine este acest personaj! Şi, mai ales, de ce ramură a criminologiei s-a ocupat în trecut!

În ciuda faptului că îl implora din priviri să-i dea un răspuns, inspectorul Narracott rămase neclintit. Dându-şi seama că în această privinţă nu are nicio şansă de a-l îndupleca, Emily oftă şi se hotărî să plece.

După plecarea fetei, inspectorul continuă să privească atent blocnotesul pe care îl avea în faţă, în timp ce pe buze îi flutura un zâmbet distrat. Apoi sună şi un subaltern îşi făcu apariţia.

— Ei, întrebă inspectorul, aşa este?

— Da, domnule. Numai că nu era vorba de hotelul

„Duchy” din Princetown, ci de hotelul „Two Bridges”.

— Înţeleg, spuse inspectorul luând hârtia pe care i-o adusese subalternul. Acum totul este limpede. Ai cercetat cu ce s-a îndeletnicit vineri celălalt tânăr?

— Este sigur că a sosit la Exhampton cu ultimul tren; dar nu am putut afla când a plecat de la Londra. Se fac cercetări. Poftiţi şi copia actului de la primărie.

Narracott privi hârtia. Era copia certificatului de căsătorie a lui William Martin Dering cu Martha Elizabeth Rycroft.

— Aha! Mai este ceva?

— Da, domnule. Domnul Brian Pearson a venit din Australia cu vasul „Phidias”. Vasul a făcut escală la Cape Town, dar la bord nu se afla niciun pasager cu numele de Willett. Nici urmă de doamna şi domnişoara Willett din Africa de Sud. La bord se aflau însă doamna şi domnişoara Evans, precum şi doamna şi domnişoara Johnson din Melbourne. Acestea din urmă corespund semnalmentelor doamnei şi domnişoarei Willett.

— Hm... Johnson... Probabil că nici Johnson, nici Willett nu e numele lor adevărat. Oricum, cred că le-am dat de urmă. Altceva mai ai să-mi comunici?

— Nu mai era nimic altceva.

— În regulă, spuse Narracott. Avem suficient material pe baza căruia să mergem mai departe.

Capitolul XXVIII
BOCANCII

— Dar bine, stimată domnişoară, se străduia domnul Kirkwood să fie cât mai convingător, ce credeţi că aţi mai putea găsi la Vila Hazelmoor? Toate lucrurile căpitanului Trevelyan au fost ridicate. Poliţia a cercetat casa în amănunţime. Vă înţeleg perfect situaţia şi-mi dau seama cât de mult doriţi ca domnul Pearson să fie achitat... bineînţeles dacă e cu putinţă. Dar ce mai puteţi face dumneavoastră?

— Ştiu că n-am ce să mai găsesc acolo, răspunse Emily, şi nu mă aştept să remarc tocmai eu un amănunt care i-a scăpat poliţiei. Nu ştiu cum să vă explic, domnule Kirkwood, dar tot ce doresc este să cunosc casa şi să intru în atmosfera locului. Vă rog foarte mult, daţi-mi cheia. Nu văd nimic rău în asta.

— Bineînţeles că nu dăunează cu nimic, spuse domnul Kirkwood, plin de demnitate.

— Atunci aveţi, vă rog, amabilitatea şi daţi-mi cheia.

Domnul Kirkwood se execută şi îi înmână cheia cu toată amabilitatea, dar şi cu un zâmbet de superioritate.

În cursul dimineţii, Emily primise o scrisoare din partea doamnei Belling. Iată cum suna scrisoarea:

„Dragă domnişoară Trefusis,

Mi-aţi spus că aţi dori foarte mult să aflaţi dacă se întâmplă ceva neobişnuit, chiar dacă e lipsit de importanţă, şi iată că cele ce am să vi le spun mai jos sunt foarte neobişnuite, deşi nu au nicio importanţă, aşa încât am considerat de datoria mea, domnişoară, să vă încunoştiinţez pe dată, sperând din tot sufletul că scrisoarea vă va sosi în cursul serii sau cu prima poştă de mâine dimineaţă. Nepoata mea a venit pe la mine şi mi-a spus că n-are nicio importanţă, dar că este ciudat, ceea ce am fost şi eu de acord. După cum spun cei de la poliţie, şi toată lumea este convinsă de acest lucru, de la casa căpitanului nu s-a luat nimic, vreau să spun nimic de valoare, dar lipseşte ceva care n-a fost observat, neavând nicio importanţă. Se pare, domnişoară dragă, că lipseşte o pereche de bocanci de-ai căpitanului, ceea ce a fost observat de Evans când a sortat lucrurile cu maiorul Burnaby. Deşi nu cred că are vreo importanţă, domnişoară, m-am gândit că poate v-ar interesa. E vorba de o pereche de bocanci, domnişoară, de nişte bocanci din aceia zdraveni pe care căpitanul i-ar fi pus în picioare dac-ar fi ieşit pe zăpadă, dar cum nu a fost cazul, lucrul s-ar părea că nu are nicio explicaţie. Dar cu toate acestea bocancii lipsesc şi nimeni nu ştie cine i-a luat. Deşi ştiu prea bine că n-are nicio importanţă, am simţit de datoria mea să vă scriu. Sper că nu sunteţi chiar atât de îngrijorată de tânărul dumneavoastră prieten. Eu sunt bine sănătoasă, ceea ce vă doresc şi dumneavoastră. A dumneavoastră cu stimă,

Doamna J. Belling”

Emily a citit de mai multe ori scrisoarea şi în cele

din urmă a discutat problema cu Charles.

— Bocanci... s-ar părea că nu are niciun sens.

— Şi totuşi trebuie să fie ceva la mijloc, sublinie Emily. De ce la urma urmelor să lipsească tocmai o pereche de bocanci?

— Poate că totul este doar o invenţie de-a lui Evans. Ce părere ai?

— N-ar avea niciun rost. Şi apoi când un om născoceşte ceva trebuie să existe şi puţină logică, nu poate fi vorba pur şi simplu de o absurditate cum e povestea asta cu bocancii!

— Bocancii sugerează urme de paşi, spuse Charles.

— Ai dreptate, dar în cazul nostru pare să nu fi fost vorba de urme. Dacă n-ar fi nins...

— Da, aşa este, dar chiar şi în cazul acesta ar mai putea exista o explicaţie. Să presupunem că Trevelyan a dat bocancii unui vagabond, care i-a tras apoi una în cap. Ce părere ai?

— E foarte posibil, dar nu în cazul lui Trevelyan. Bătrânul i-ar fi dat mai degrabă câţiva bănuţi sau i-ar fi găsit vagabondului ceva de lucru, dar în niciun caz nu-l văd pe Trevelyan despărţindu-se de bunăvoie de bocancii săi cei mai buni.

— Să ştii că mă dau bătut!

— Nici prin cap nu-mi trece una ca asta! declară Emily. Fie ce-o fi, am de gând să merg până la capăt!

În consecinţă, Emily plecă la Exhampton unde făcu mai întâi o vizită la „Trei coroane”. Doamna Belling o primi plină de entuziasm.

— Vai, domnişoară, prietenul dumneavoastră e încă la închisoare! Foarte rău, n-am ce zice! Noi nu credem nicio clipă că el e criminalul. În preajma mea nu admit ca nimeni să fie de altă părere. Deci aţi primit scrisoarea? Vreţi să discutaţi cu Evans?

Locuieşte după colţ, pe Fore Street la nr. 85. Tare aş vrea să vin şi eu cu dumneavoastră, dar nu pot lăsa localul singur. Oricum, nimeriţi dumneavoastră.

Bineînţeles că Emily a nimerit, şi încă fără nicio greutate. Evans nu era acasă, dar o întâmpină soţia lui şi fu invitată înăuntru. Emily a luat loc, îndemnând-o şi pe gazdă să procedeze la fel, şi apoi a trecut direct la subiect.

— Am venit să discutăm despre informaţiile pe care soţul dumneavoastră le-a dat doamnei Belling. Mă refer la faptul că domnul Evans a descoperit că dintre lucrurile căpitanului Trevelyan lipseşte o pereche de bocanci.

— E foarte ciudat, zău că da, spuse gazda.

— E sigur soţul dumneavoastră că nu e vorba de o confuzie?

— Fără doar şi poate! Căpitanul purta bocancii ăştia, mai toată iarna. Erau nişte bocanci uriaşi şi, când îi încălţa, obişnuia să-şi pună mai multe perechi de ciorapi.

— Deci este exclus să fi fost daţi la reparat?

— Nu se putea întâmplă una ca asta fără ca Evans să fi ştiut, spuse gazda cu mândrie.

— Da, aveţi dreptate.

— E un lucru foarte ciudat, dar nu cred că are vreo legătură cu crima. Dumneavoastră ce credeţi, domnişoară?

— Da, puţin probabil, încuviinţă Emily.

— S-a găsit cumva ceva nou, domnişoară?

Vocea gazdei trăda curiozitate.

— Da, câte ceva, nimic important.

— L-am văzut astăzi la noi pe inspectorul din Exeter şi m-am gândit că poate au mai aflat ceva.

— Inspectorul Narracott?

— Da, chiar el, domnişoară.

— A venit cu trenul?

— Nu, a venit cu maşina. S-a dus mai întâi la „Trei coroane” şi a întrebat de geamantanele domnului acela tânăr.

— Care domn tânăr şi care geamantane?

— Domnul acela tânăr cu care aţi venit dumneavoastră.

Emily rămase surprinsă.

— Inspectorul a discutat cu Tom, continuă gazda. Tocmai am trecut pe acolo şi el mi-a spus totul. Lui Tom nu-i scapă nimic, are un ochi foarte ager, băiatul! Şi-a amintit că pe geamantanul domnului erau două etichete: una din Exeter şi alta din Exhampton.

Faţa Emilyei se lumină dintr-odată şi începu să zâmbească amuzată la gândul că Enderby ar fi putut să comită crima pentru a-şi oferi un subiect senzaţional pentru reportaje. Fără îndoială, Charles putea să scrie un reportaj neobişnuit pe această temă. Emily avu un sentiment de admiraţie pentru migala cu care cerceta inspectorul Narracott fiecare amănunt şi fiecare personaj în parte, chiar dacă nu aveau o legătură directă cu crima. Probabil că inspectorul plecase din Exeter imediat după discuţia pe care o avuseseră împreună. Un automobil rapid putea ajunge trenul din urmă şi Emily ar fi fost astfel în stare să ia prânzul la Exeter.

— Unde s-a dus inspectorul după aceea? întrebă Emily.

— La Sittaford, domnişoară. Tom l-a auzit când îi spunea şoferului să pornească într-acolo.

— La Vila Sittaford, vrei să zici?

Emily ştia că Brian Pearson se afla încă la Sittaford

cu doamna Willett şi fiica ei.

— Nu, domnişoară. S-a dus la domnul Duke.

Din nou Duke! La auzirea acestui nume, Emily fu cuprinsă de un sentiment de mânie şi nedumerire în acelaşi timp. De fiecare dată se împiedica de acelaşi factor necunoscut – domnul Duke! Emily era convinsă că până acum ar fi trebuit să tragă o concluzie din tot ce ştia despre acest personaj, dar se părea că domnul Duke lăsase tuturor aceeaşi impresie: că este un om obişnuit şi foarte plăcut.

„Trebuie să-l văd negreşit, gândea Emily. De îndată ce mă întorc la Sittaford, mă duc imediat la el.”

Mulţumi apoi doamnei Evans, trecu din nou pe la domnul Kirkwood şi luă cheia. Acum se afla în holul Vilei Hazelmoor şi se întreba ce impresie îi va face atmosfera casei.

Emily urcă încet scările şi intră în prima cameră de la etaj. Aici fusese dormitorul căpitanului Trevelyan. Aşa cum spusese domnul Kirkwood, toate obiectele personale fuseseră ridicate. Păturile erau strânse şi împăturite cu grijă, sertarele fuseseră golite, iar în şifonier nu se mai afla nici măcar un umeraş. Dulapul de încălţăminte îşi etala rafturile goale. Emily oftă şi apoi coborî scările. La parter se afla salonul unde-l găsiseră pe Trevelyan cu fereastra deschisă şi zăpada care bătea în casă.

Emily încercă să-şi imagineze scena. Cine l-a ucis pe căpitanul Trevelyan şi care a fost mobilul crimei? Fusese el oare ucis la cinci şi douăzeci şi cinci, conform părerii generale, sau Jim îşi pierduse curajul şi minţise. Nu cumva Jim sunase îndelung şi, neprimind niciun răspuns, se dusese în spatele casei unde, privind pe fereastră, văzuse cadavrul unchiului său? Dacă lucrurile se întâmplaseră astfel, probabil că

Jim o luase la fugă, cuprins de groază. Emily dorea din tot sufletul să ştie cum se petrecuseră lucrurile. Domnul Dacres afirma că Jim susţine aceeaşi versiune. Perfect, dar este foarte posibil că în acele împrejurări Jim se speriase cumplit. Emily nu ştia ce să creadă.

Prin minte îi treceau alte ipoteze. Oare, aşa cum sugerase domnul Rycroft, nu se mai afla şi altcineva în casă, o persoană care, auzind cearta, să fi profitat de această ocazie? În asemenea caz, ce sens avea lipsa bocancilor? Sau poate că la etaj, în dormitorul căpitanului Trevelyan, se mai afla cineva! Emily străbătu din nou holul. Străbătu în grabă sufrageria unde se aflau câteva geamantane mari, legate cu grijă şi ştampilate. Bufetul era gol. Cupele de argint se aflau la vila maiorului Burnaby.

Emily observă însă că cele trei romane primite drept premiu la concursul de cuvinte încrucişate rămăseseră uitate pe scaun. Îşi aminti că Charles îi relatase, plin de haz, povestea acestor cărţi, aşa cum o aflase de la Evans. Emily privi din nou de jur-împrejurul camerei şi dădu din cap. Aici nu se afla nimic care să-i poată fi de folos!

Urcă din nou scările şi intră pentru a doua oară în dormitor. Trebuia cu orice preţ să ştie de ce au dispărut bocancii! Atâta timp cât nu reuşea să găsească o explicaţie plauzibilă a faptului, bocancii ăştia îi vor reveni mereu, ca o obsesie, în minte. Semnificaţia bocancilor căpăta proporţii aproape ridicole, reducând la zero toate celelalte date şi elemente ale anchetei. Emily era disperată şi se simţea complet neajutorată.

Începu să scoată sertar după sertar şi să controleze inferiorul mobilei. Pipăi fiecare crăpătură şi ridică

marginile covorului. Se uită cu atenţie la somiera studioului. Practic nici ea nu ştia ce caută, dar cu toate acestea răscolea şi scotocea totul cu perseverenţă când, deodată, în timp ce se ridica în picioare şi îşi îndrepta mijlocul, atenţia îi fu atrasă de un lucru neobişnuit pentru o cameră în care domnea cea mai desăvârşită ordine: pe grătarul căminului se afla un strat gros de funingine.

Privirile fascinate ale fetei erau îndreptate ţintă spre cămin. Se apropie încet, încet, asemenea unei păsări hipnotizate de un şarpe. Emily nu ştia ce să creadă, nu era în stare să tragă o concluzie logică, dar funinginea de pe grătar nu putea să sugereze decât un singur lucru. Emily îşi suflecă mânecile şi începu să scotocească în coşul căminului

Peste câteva momente privea încântată şi neîncrezătoare un pachet înfăşurat neglijent în hârtie. Îl desfăcu pe nerăsuflate şi dădu la iveală perechea de bocanci îndelung căutată.

„Dar pentru ce? se întrebă Emily. Ascunşi în cămin?! Dar de ce? De ce? De ce?”

Emily privea bocancii şi îi întorcea pe toate feţele. Îi studie, băgă mâna să vadă dacă nu găseşte ceva înăuntru, dar aceeaşi întrebare îi revenea mereu, obsedant, în minte: „De ce?” Să presupunem că cineva luase bocancii căpitanului Trevelyan şi îi ascunsese în coşul căminului. Dar ce sens ar fi avut acest lucru?

„O să-nebunesc!” strigă Emily disperată.

Puse apoi cu grijă bocancii în mijlocul camerei şi se aşeză în faţa lor. Începu apoi să rememoreze şi să analizeze de la bun început toate faptele şi amănuntele pe care le cunoştea sau pe care le aflase de la cei din jur. Emily examină fiecare personaj

direct sau indirect implicat în această dramă. Şi deodată în mintea sa începu să se contureze o ipoteză destul de încâlcită şi extravagantă, o ipoteză sugerată de această nevinovată pereche de bocanci care zăcea neînsufleţită pe podea.

„Dar dacă aşa stau lucrurile, exclamă Emily, dar dacă aşa stau lucrurile...”

Luă bocancii şi coborî scările în grabă. Împinse în fugă uşa sufrageriei şi se îndreptă fulger spre bufetul din hol. Aici se aflau trofeele căpitanului Trevelyan, tot acel talmeş-balmeş de lucruri pe care căpitanul nu avusese încredere să-l lase în preajma chiriaşelor sale. Schiuri, colţi de animale sălbatice, undiţe de pescuit, îngrămădite toate în dulap în aşteptarea reprezentanţilor firmei „Young and Peabody” care urmau să le ambaleze şi să le depoziteze în magaziile lor.

Emily se aplecă cu bocancii în mână. Într-o clipă se ridică, îmbujorată la faţă şi nedumerită.

„Deci aşa s-a întâmplat!” spuse ea.

Se aşeză mecanic pe un scaun. Mai erau încă multe lucruri pe care nu şi le putea explica. Se sculă imediat în picioare şi începu să vorbească singură cu glas tare: „Ştiu cine l-a ucis pe căpitanul Trevelyan, dar nu ştiu pentru ce motiv. Nu-mi pot da încă seama care este mobilul crimei. Dar să mă grăbesc, căci nu este timp de pierdut!”

Luă imediat un automobil şi se îndreptă spre Sittaford, unde opri exact în faţa vilei domnului Duke. Plăti şoferului, apoi pătrunse în curte.

Bătu cu putere la uşă. După un scurt interval, uşa se deschise şi un bărbat masiv, cu înfăţişare impasibilă, apăru în prag. Emily îl vedea pentru prima dată pe domnul Duke.

— Domnul Duke, dacă nu mă înşel?

— Da, răspunse acesta.

— Mă numesc Emily Trefusis. Îmi permiteţi să intru?

Gazda avu un moment de ezitare, apoi Emily fu invitată înăuntru.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul Narracott, spuse ea. Se află la dumneavoastră?

Urmă din nou o scurtă pauză. Domnul Duke părea că nu ştie ce să răspundă. În cele din urmă se hotărî şi, cu un zâmbet cam ciudat spuse: „Inspectorul Narracott se află la mine. Ce treabă aveţi cu dânsul?”

Emily desfăcu pachetul pe care îl avea în mână. Luă perechea de bocanci şi o aşeză pe masă în faţa domnului Duke.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul Narracott în legătură cu aceşti bocanci, spuse ea.

Capitolul XXIX
A DOUA ŞEDINŢĂ DE SPIRITISM

— Salve, de trei ori salve, strigă Ronnie Garfield.

Domnul Rycroft care urca încet colina abruptă, întorcându-se de la poştă, se opri o clipă până ce Ronnie îl ajunse din urmă.

— Aţi fost după cumpărături la „elegantele magazine” din Sittaford? întrebă Ronnie.

— Nu. Am făcut o scurtă plimbare până la fierărie. E o vreme minunată care te îmbie să ieşi în aer liber.

Ronnie privi cerul de un albastru strălucitor.

— Da, frumoasă vreme! Nu se compară cu săptămâna trecută. Apropo, vă duceţi la doamna Willett?

— Da. Dumneavoastră tot acolo mergeţi?

— Bineînţeles. Doamna şi domnişoara Willett sunt punctul de atracţie al Sittafordului. Deviza lor este: „Să nu-ţi pierzi niciodată cumpătul şi să te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.” Mătuşa mea este de părere că a-ţi invita vecinii la ceai la aşa scurt timp după funeraliile căpitanului Trevelyan este o dovadă de lipsă de suflet. Dar toate astea-s fleacuri! Vorbeşte şi ea aşa pentru că e niţel cam agitată din cauza Împăratului Incaşilor.

— Împăratul Incaşilor?! repetă domnul Rycroft surprins.

— Da, e vorba de una din mâţele mătuşii mele.

Dânsa credea că e cotoi, dar până la urmă şi-a dat seama că împăratul e împărătească şi este foarte enervată din cauza asta. Nu vrea să aibă complicaţii cu zeci de pisoi, aşa că îşi varsă necazul pe cine poate. La urma urmelor, ce e rău în faptul că ne-a invitat la ceai? Trevelyan nu era rudă cu doamna Willett.

— Ai dreptate, spuse domnul Rycroft, întorcând brusc capul pentru a examina o pasăre ce zburase fulger pe lângă el şi în care avusese impresia că recunoaşte o specie rară. Fir-ar să fie, murmură el enervat, mi-am uitat ochelarii acasă!

— Apropo, fiindcă a venit vorba de Trevelyan, credeţi cumva că doamna Willett îl cunoştea pe bătrân mai bine decât pretinde?

— Dar de ce mă întrebi?

— Datorită faptului că este complet schimbată. Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? În ultima săptămână parcă a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Nu se poate să nu fi observat şi dumneavoastră!

— Da, am observat într-adevăr!

— Ei, vedeţi! Moartea lui Trevelyan trebuie să-i fi produs un şoc formidabil. Mare minune dacă până la urmă nu se dovedeşte că este soţia lui Trevelyan, părăsită de acesta în tinereţe şi pe care, după atâţia ani, n-a mai fost în stare s-o recunoască.

— Domnule Garfield, mi se pare foarte puţin probabil ce spuneţi dumneavoastră.

— Aveţi impresia că prea e totul ca în filme, nu-i aşa? Să ştiţi totuşi că se mai întâmplă şi asemenea minuni. Am citit nişte lucruri de-a dreptul surprinzătoare în ziarul „Daily Wire”. Nişte lucruri pe care nu le-ar crede nimeni dacă nu le-ar citi într-un ziar.

— Şi credeţi că dacă apar în ziare sunt mai demne de crezare? întrebă domnul Rycroft plin de ironie.

— Văd că nu prea îl aveţi la inimă pe tânărul Enderby.

— Nu pot să sufăr oamenii care au prostul obicei de a-şi băga nasul în treburile altora.

— Da, dar vedeţi dumneavoastră, treburile altora îi interesează în cea mai mare măsură, insistă Ronnie. Pentru că a-şi băga nasul în treburile altora este meseria lor. Am impresia că Enderby l-a dresat pe Burnaby de minune. E foarte nostim că pe mine bătrânul nici nu vrea să mă vadă. Când îi apar în cale, parcă e un taur care vede roşu înaintea ochilor.

Domnul Rycroft se abţinu de la orice comentariu.

— Pe cinstea mea, spuse Ronnie, îndreptându-şi din nou privirile spre cer. Astăzi e vineri! Vă daţi seama că acum o săptămână, aproximativ la aceeaşi oră, ne aflam în acelaşi loc, luptându-ne cu nămeţii în drum spre doamna Willett? Dar vremea s-a schimbat, n-am ce zice.

— Acum o săptămână... şi când te gândeşti că parcă e un secol de-atunci.

— Nu-i aşa? Parcă a trecut un veac. Salve, Abdul!

Cei doi tocmai treceau prin faţa vilei căpitanului Wyatt. Servitorul acestuia stătea rezemat melancolic de poartă.

— Bună ziua, Abdul, spuse domnul Rycroft. Ce mai face căpitanul Wyatt?

Indianul dădu din cap.

— Stăpânul nu simte bine astăzi, *sahib.* Nu vede nimeni. Nu vede nimeni mult timp.

— Ştiţi, spuse Ronnie după ce trecură de casa căpitanului, individul ăsta l-ar putea ucide pe Wyatt în doi timpi şi trei mişcări, fără ca nimeni să ştie nimic,

şi apoi l-am putea vedea săptămâni în şir stând la poartă în aceeaşi poziţie şi dând din cap. Ar ţine-o întruna că stăpânul lui nu e dispus să vadă pe nimeni şi noi cei de aici n-am vedea nimic ciudat în asta.

Domnul Rycroft fu de acord cu Ronnie, dar sublinie totuşi că indianul ar avea de rezolvat o problemă foarte dificilă – dispariţia cadavrului.

— Da, asta-i totdeauna o problemă. Nu te descotoroseşti cu una cu două de un cadavru.

Ajunseră în dreptul vilei maiorului Burnaby. Acesta se afla în grădină şi privea foarte încruntat la câteva buruieni care îndrăzniseră să crească acolo unde nu era locul lor.

— Bună ziua, domnule maior, spuse Rycroft. Vii şi dumneata la Vila Sittaford?

Burnaby se scărpină în cap.

— Nu cred. M-au invitat şi pe mine, dar nu am poftă de aşa ceva. Cred că îţi dai seama.

Domnul Rycroft se înclină în semn de deplină înţelegere faţă de sentimentele maiorului.

— Cu toate acestea, spuse el, aş vrea să fii şi dumneata acolo. Am motive întemeiate.

— Despre ce motive e vorba?

Domnul Rycroft evită să răspundă. Era limpede că prezenţa lui Ronnie Garfield îl stânjenea. Dar Ronnie, complet inconştient de acest lucru, nici nu se mişca din loc şi era numai ochi şi urechi, plin de interes.

— Aş vrea să fac o experienţă, spuse domnul Rycroft în cele din urmă, vorbind rar.

— Ce fel de experienţă? îl întrebă Burnaby.

Rycroft ezită din nou.

— Aş prefera să nu-ţi spun dinainte. Dar dacă totuşi vii am să te rog să mă sprijini în tot ce am de gând să fac.

Această ultimă afirmaţie reuşi să-i stârnească lui Burnaby curiozitatea.

— Foarte bine. Vin şi eu. Te poţi bizui pe mine. Mă duc să-mi iau pălăria.

Burnaby li se alătură într-o clipă şi toţi trei se îndreptară spre Vila Sittaford.

— Am auzit că aştepţi şi alte persoane, dragă Rycroft, spuse Burnaby.

Bătrânul păru cam iritat la auzirea acestor cuvinte.

— Dar cine ţi-a mai spus şi asta?

— Doamna Curtis, femeia aceea care turuie ca o moară hodorogită. E foarte adevărat că este curată şi cinstită, dar gura nu-i tace nicio clipă şi nu se sinchiseşte dacă o asculţi sau nu când îţi vorbeşte.

— Da, aşa este, admise Rycroft. Mâine îmi aştept nepoata, pe doamna Dering, împreună cu soţul ei.

Ajunseră în faţa uşii de la intrare şi traseră clopoţelul. Brian Pearson le deschise imediat. În timp ce-şi lăsau paltoanele în hol, domnul Rycroft îl urmărea cu interes pe tânărul acesta înalt şi bine făcut. „Excepţional exemplar, gândea în sinea sa. Trebuie să aibă o voinţă de fier. Ce maxilar puternic! Fără îndoială, este un tip cu care n-o poţi scoate uşor la capăt în anumite împrejurări. Este ceea ce s-ar putea numi un tânăr periculos!”

În timp ce intra în salon, iar doamna Willett se ridica în picioare să-l salute, maiorul Burnaby avu senzaţia ciudată că trăieşte un vis.

— Sunt deosebit de încântată că aţi venit, domnule maior Burnaby, spuse gazda.

Erau aceleaşi cuvinte ca şi săptămână trecută. În cămin ardea vesel acelaşi foc uriaş şi strălucitor. Avu impresia, deşi nu era sigur, că cele două femei purtau aceleaşi rochii.

Toate acestea îi dădeau un sentiment ciudat. Avea senzaţia că parcă se întorsese înapoi în timp, că Joe Trevelyan nu murise. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu! Greşea. Doamna Willett era complet schimbată. Arăta ca o epavă, acesta era cuvântul. Nu mai era femeia prosperă, cu voinţă de fier, de săptămâna trecută, ci o creatură copleşită şi agitată care se străduia din răsputeri să arate ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Zău că nu-mi dau seama ce semnificaţie poate să aibă pentru această femeie moartea lui Joe!” gândea maiorul.

Pentru a nu ştiu câta oară, Burnaby observa că în înfăţişarea şi comportamentul celor două femei era ceva foarte ciudat. Ca de obicei, îşi dădu seama că este complet absent şi nu răspunde celor care îi vorbesc.

— Cu părere de rău trebuie să vă spun că aceasta este ultima noastră întâlnire, începu doamna Willett.

— Chiar vorbiţi serios? întrebă Ronnie Garfield,

— Da. Doamna Willett dădu din cap şi zâmbi. Trebuia să ne petrecem restul iernii la Sittaford. Personal, mi-ar fi plăcut grozav de mult – zăpada, colinele şi sălbăticia peisajului, toate sunt încântătoare. Dar avem probleme cu personalul de serviciu. Treaba asta pur şi simplu mă doboară.

— Aveam impresia că urma să angajaţi un şofer şi un valet, observă maiorul Burnaby.

Întreaga făptură a doamnei Willett fu dintr-odată cuprinsă de un fior.

— Nu, spuse ea. Am renunţat la această idee.

— O, interveni domnul Rycroft. Dar este o lovitură serioasă pentru noi toţi! Ne-aţi anunţat o veste foarte tristă! După plecarea dumneavoastră, viaţa noastră

va reintra din nou în matca rutinei de fiecare zi. Dar, apropo, când intenţionaţi să plecaţi?

— Sper că luni, numai în caz că nu vom putea pleca mâine. E foarte dificil să stai fără niciun servitor. Va trebui, bineînţeles, să pun la punct unele probleme cu domnul Kirkwood, fiindcă am închiriat casa pentru o lună de zile.

— Intenţionaţi să plecaţi la Londra?

— Pentru început, probabil că da. După aceea ne vom duce, probabil, undeva pe coasta Mării Mediterane.

— Pentru noi va fi o mare pierdere, sublinie domnul Rycroft, înclinându-se plin de curtoazie.

Doamna Willett surâse cu indiferenţă.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Rycroft. Acum, vă rog poftiţi la ceai.

Ceştile erau gata pregătite. Doamna Willett turna ceaiul iar Ronnie şi Brian serveau ceştile celor din jur. Cu toţii erau stăpâniţi de un ciudat sentiment de stinghereală.

— Dar dumneavoastră ce intenţii aveţi, domnule Pearson? Plecaţi şi dumneavoastră? întrebă maiorul deodată.

— Da. Plec şi eu la Londra. Bineînţeles că nu mă voi întoarce în străinătate până nu se rezolvă afacerea asta.

— Afacerea asta?

— Vreau să spun că n-am de gând să plec până ce fratele meu nu va fi absolvit de această acuzaţie ridicolă.

Brian Pearson le vorbise pe un ton atât de provocator şi sfidător, încât nimeni nu ştia ce să răspundă. Maiorul Burnaby reuşi însă să înlăture stânjeneala care pusese stăpânire pe toţi cei de faţă.

— N-am crezut nicio clipă că el este făptaşul, spuse.

— Nimeni dintre cei prezenţi nu poate concepe că Jim este vinovatul, spuse Violet, aruncându-i maiorului o privire plină de recunoştinţă.

Urmă o scurtă pauză, care fu întreruptă de zgomotul soneriei.

— Trebuie să fie domnul Duke, spuse doamna Willett. Brian, du-te, te rog, şi deschide.

Tânărul Pearson se şi dusese la fereastră să vadă cine sună.

— Nu este Duke, spuse el. E nesuferitul acela de ziarist.

— Ei, el mai lipsea! exclamă gazda. Dar, oricum, tot va trebui să-i dăm drumul.

Brian îndeplini rugămintea gazdei şi reveni în salon însoţit de Charles Enderby. Acesta îşi făcu apariţia, având ca de obicei aerul unui om inocent, care radiază de bună dispoziţie. Se comporta ca şi cum nici nu i-ar fi putut trece prin cap că prezenţa lui este indezirabilă.

— Respectele mele, doamnă Willett. Ce mai faceţi? M-am gândit să trec pe la dumneavoastră să văd ce mai e nou. Mă întrebam unde au dispărut toţi locuitorii din Sittaford, dar acum văd că sunt invitaţii dumneavoastră!

— Pot să vă servesc un ceai, domnule Enderby?

— Da. Sunteţi foarte amabilă. După câte văd, Emily nu se află aici. Presupun că este în compania mătuşii dumitale, domnule Garfield.

— După câte ştiu eu, nu, răspunse Ronnie privindu-l mirat. Ştiam că a plecat la Exhampton.

— Da, dar s-a şi întors. Ghiciţi de unde am aflat? Mi-a spus o păsărică, mai bine zis, doamna Curtis. A

văzut un automobil trecând prin dreptul oficiului poştal şi luând-o apoi în sus, pe străduţă. La întoarcere, automobilul era gol. Dar Emily nu se află la vila nr. 5 şi nu este nici la Vila Sittaford. Mă întreb unde o fi? Dacă a părăsit-o pe domnişoara Percehouse, fără îndoială că ia ceaiul cu irezistibilul domn Wyatt care vrea cu orice preţ să o facă pe Don Juanul.

— Sau poate s-a urcat pe colina Sittaford, ca să admire apusul soarelui, fu de părere domnul Rycroft.

— N-aş crede, fiindcă aş fi văzut-o trecând prin faţa casei mele, spuse maiorul Burnaby. Am lucrat mai bine de o oră în grădină.

— Dar nu face nimic, nu-i o problemă atât de importantă, spuse Charles, bine-dispus. Sunt convins că n-a răpit-o nimeni.

— În acest caz, trebuie să fie o mare pierdere pentru ziarul dumneavoastră, spuse Brian caustic.

— Pentru nimic în lume nu aş sacrifica-o pe Emily! E o fiinţă unică, replică Charles foarte serios.

— De-a dreptul încântătoare, interveni domnul Rycroft. Minunată fată! De altfel sunt colaboratorul ei.

— Aţi terminat ceaiul? Ce-aţi zice să facem un bridge? propuse gazda.

— Numai o clipă, vă rog, spuse domnul Rycroft. Îşi potrivi glasul plin de importanţă, în timp ce toate privirile erau îndreptate spre el. Doamnă Willett, după câte ştiţi, eu am un interes deosebit pentru fenomenele paranormale. Acum o săptămână, chiar în această cameră, am trăit cu toţii o experienţă uluitoare, aş putea zice chiar înfricoşătoare.

Violet Willett scoase un sunet înăbuşit. Domnul Rycroft se întoarse spre tânăra fată.

— Scumpă domnişoară Willett, vă înţeleg perfect.

Experienţa aceea v-a tulburat profund. Era şi firesc, nu neg acest lucru. Ei bine, din clipa în care a fost descoperită uciderea căpitanului Trevelyan, poliţia este în căutarea vinovatului. Cineva a şi fost arestat. Dar există unele persoane, cel puţin printre cei de faţă, care nu cred că James Pearson este făptaşul. Vă propun aşadar să repetăm experienţa de vinerea trecută, de data aceasta în alt spirit.

— Nu! strigă Violet.

— Să ştiţi că treaba asta n-are niciun rost. În niciun caz nu sunt dispus să mai particip la şedinţă, susţinu şi Ronnie.

Dar domnul Rycroft nici nu-l băgă în seamă.

— Doamnă Willett, dumneavoastră ce ziceţi?

Gazda avu un moment de ezitare.

— Sincer vorbind, domnule Rycroft, nu-mi prea surâde ideea. Ba, mai bine zis, nu-mi face nicio plăcere. Incidentul nefericit de săptămână trecută m-a impresionat în modul cel mai neplăcut. Va trebui să treacă mult timp pentru ca să pot uita cele întâmplate.

— Dar ce urmăreşti de fapt, interveni Enderby, plin de interes. Intenţionezi să ceri spiritelor să-ţi destăinuiască numele celui care l-a ucis pe căpitanul Trevelyan? Mi se pare un lucru neobişnuit.

— Neobişnuit a fost şi ce s-a întâmplat săptămână trecută, când am primit mesajul care ne vestea că Trevelyan este mort.

— Aveţi dreptate, încuviinţă Enderby. Dar vedeţi dumneavoastră... această idee ar putea avea consecinţe la care nu v-aţi gândit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să presupunem că reuşim să aflăm un nume. Puteţi fi dumneavoastră sigur că nu a intervenit

cineva din cei prezenţi, în mod intenţionat...

Charles se opri, dar Ronnie Garfield spuse lucrurilor pe nume.

— Vrea să spună că cineva ar putea trişa.

— Acesta este un experiment serios, domnule, susţinu Rycroft iritat. Nimeni nu intenţionează să trişeze.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Ronnie neîncrezător. Eu n-aş fi în stare să fac aşa ceva. Jur! Dar ce s-ar întâmpla dacă toţi cei de faţă s-ar întoarce împotriva mea şi ar spune că am trişat. Destul de neplăcut, nu-i aşa?

— Doamnă Willett, eu sunt întru totul de bună-credinţă, spuse Rycroft, ignorându-l cu desăvârşire pe Ronnie. Vă rog permiteţi-ne să facem această experienţă.

— Nu-mi face nicio plăcere. Vă spun sincer că nu mă atrage deloc... Doamna Willett privea neliniştită la cei din jur, ca şi cum ar fi căutat o scăpare. Domnule maior, dumneavoastră aţi fost prietenul căpitanului Trevelyan, ce părere aveţi?

Privirea maiorului întâlnii ochii domnului Rycroft. Acesta era deci „eventualul sprijin” pe care i-l ceruse Rycroft.

— De ce nu? spuse el morocănos.

Cuvintele sale avură valoarea unui vot final. Ronnie se duse în camera de alături şi aduse măsuţa pe care o folosiseră şi săptămână trecută. O aşezară în mijlocul camerei şi îşi traseră cu toţii scaunele în jurul ei. Nimeni nu scotea o vorbă. Era limpede că experienţa nu se bucura de popularitate.

— Cred că acum totul este în ordine, spuse Rycroft. Urmează să repetăm şedinţa de vinerea trecută, absolut în aceleaşi condiţiuni.

— Nu chiar la fel, obiectă doamna Willett, deoarece, astă-seară, domnul Duke este absent.

— Da, aşa este. Păcat că nu e şi dânsul. Atunci să-l înlocuiască domnul Pearson.

— Brian, nu lua parte la şedinţă! Te rog din tot sufletul! strigă Violet.

— Dar ce importanţă are, dragă? Totul nu e decât o comedie absurdă.

— Aveţi un punct de vedere complet eronat, îl puse la punct domnul Rycroft, cu severitate.

Brian Pearson nu răspunse, dar se aşeză lângă Violet.

— Domnule Enderby... începu Rycroft, dar Charles i-o tăie brusc.

— Eu nu am fost prezent la cele întâmplate săptămână trecută. Sunt ziarist şi dumneavoastră nu aveţi încredere în mine. În consecinţă, am să stenografiez tot ce se va rosti şi se va întâmpla aici.

Acum totul era limpede. Ceilalţi şase se aşezară în jurul mesei. Charles stinse lumina şi apoi se aşeză şi el pe canapea.

— O clipă vă rog, spuse el. Cât este ceasul? Se duse în dreptul căminului şi, la lumina slabă a focului, încercă să vadă cât e ceasul. Ciudat!

— Ce-i ciudat?

— Este exact cinci şi douăzeci şi cinci.

Violet scoase un strigăt înăbuşit. Domnul Rycroft spuse cu asprime: „Linişte!“ Se scurseră zece minute. De data aceasta, atmosfera era cu totul alta în comparaţie cu săptămână trecută. Nici urmă de chicoteli sau glume şoptite, ci o linişte grea, întreruptă în cele din urmă de o trosnitură uşoară a mesei.

Vocea domnului Rycroft răsună în cameră:

— Cine eşti?

Urmă o altă trosnitură slabă, un zgomot plin de mister în camera cufundată în întuneric. Din nou vocea domnului Rycroft:

— Al cui spirit eşti?

De data aceasta nu se mai auzi nicio trosnitură, ci nişte bătăi asurzitoare în uşă. Violet şi doamna Willett scoaseră câte un ţipăt. Apoi răsună vocea lui Brian Pearson care spuse calm.

— Nu e nimic. Bate cineva la uşă. Mă duc eu să deschid.

Se îndreptă spre uşă. Nimeni nu scotea un cuvânt.

Uşa se deschise brusc şi luminile fură aprinse. În prag apăru inspectorul Narracott. În spatele său se aflau Emily Trefusis şi domnul Duke.

Narracott făcu un pas înainte şi spuse:

— John Burnaby, te acuz că vineri, pe data de 14 a lunii curente, l-ai ucis pe Joseph Trevelyan şi te avertizez că orice declaraţie vei face ar putea fi folosită împotriva dumitale!

Capitolul XXX
EMILY EXPLICĂ MISTERUL

Cei prezenţi în cameră se îngrămădiseră în jurul domnişoarei Trefusis şi erau cu toţii atât de surprinşi de cele întâmplate, încât nu puteau scoate o vorbă. Inspectorul Narracott părăsise Vila Sittaford, însoţit de prizonierul său. Charles a fost primul care şi-a revenit în fire, recăpătându-şi glasul.

— Emily, hotărăşte-te odată şi spune-ne ce s-a întâmplat! Vreau să mă duc la poştă să telegrafiez la redacţie. Fiecare clipă este vitală!

— Maiorul Burnaby este ucigaşul căpitanului Trevelyan!

— Bine, bine, doar am văzut cu toţii când l-a arestat Narracott. Presupun, cel puţin, că inspectorul e în toate minţile şi că nu s-a scrântit, aşa, deodată! Dar cum putea Burnaby să-l ucidă pe Trevelyan? Din punct de vedere practic mi se pare imposibil. Dacă Trevelyan a fost ucis la cinci şi douăzeci şi cinci...

— Căpitanul n-a fost ucis la cinci şi douăzeci şi cinci, ci aproximativ la şase fără un sfert.

— Bine, dar chiar în cazul ăsta...

— Ai dreptate. Nimeni nu ar putea înţelege cum s-au petrecut lucrurile dacă nu i-ar veni din întâmplare ideea cheie! Schiurile, iată care este explicaţia!

— Schiurile?! Ce vrei să spui cu asta? repetară cu toţii în cor.

— Exact! Burnaby a pus la cale şedinţa de spiritism în mod intenţionat. Charles dragă, povestea aceasta n-a fost nicio coincidenţă, nici efectul unei mărturisiri inconştiente, cum credeam noi. Totul a fost premeditat, alternativă pe care în ipotezele noastre am respins-o. Maiorul şi-a dat seama că stă să ningă. Zăpada acoperea orice urmă, iar el era în perfectă siguranţă. Burnaby a creat impresia că Trevelyan a fost ucis, antrenându-i şi pe ceilalţi în stratagema sa. Apoi a pretins că se simte foarte tulburat de mesajul primit „din lumea spiritelor” şi a insistat să plece la Exhampton. După aceasta, s-a dus la el acasă, şi-a pus schiurile pe care le ţinea în magazia din grădină, împreună cu alte articole de sport, şi a pornit la drum. Burnaby este un schior excelent. Până la Exhampton drumul coboară în pantă, deci pe o asemenea zăpadă îi oferea o pârtie ideală. Nu i-au trebuit decât zece minute să ajungă la destinaţie. A bătut la geam, iar căpitanul Trevelyan i-a dat drumul înăuntru, fără să bănuiască nimic. Apoi, în timp ce Trevelyan era întors cu spatele, Burnaby a profitat de ocazie, a pus mâna pe sulul umplut cu nisip de la uşă şi l-a lovit pe căpitan. Numai când mă gândesc, mi se face rău”

Emily se cutremură.

Totul a fost foarte simplu. Burnaby avea suficient timp la dispoziţie. Probabil că după aceea a curăţat schiurile şi le-a pus în dulapul din sufragerie printre celelalte lucruri de acolo. Apoi presupun că a forţat geamul, a răvăşit lucrurile şi a scos sertarele mobilelor pentru a lăsa impresia că pătrunsese un spărgător în casă. Cu puţin timp înainte de ora opt, totul era terminat şi nu-i rămânea decât să se întoarcă înapoi, pe un drum ocolit, făcându-şi apariţia la Exhampton, gâfâind şi cu sufletul la gură ca şi cum

ar fi parcurs pe jos tot drumul de la Sittaford şi până acolo. Atâta timp cât nimeni nu se gândea la schiuri, el era în perfectă siguranţă. Doctorul urma să aprecieze mai mult ca sigur că decesul căpitanului Trevelyan avusese loc de cel puţin două ore. Şi, aşa cum vă spuneam, atâta timp cât nimeni nu s-ar fi gândit la posibilitatea folosirii schiurilor, maiorul Burnaby avea un alibi perfect.

— Bine, dar Burnaby şi Trevelyan erau prieteni buni, spuse domnul Rycroft. Prieteni vechi... Totdeauna au fost în cele mai bune relaţii. Este de necrezut!

— Aveţi perfectă dreptate! spuse Emily. La asta m-am gândit şi eu. Nu-mi puteam imagina care este mobilul crimei. M-am frământat îndelung şi, în cele din urmă, a trebuit să mă duc la inspectorul Narracott şi la domnul Duke.

Emily se opri şi aruncă o privire domnului Duke, care stătea impasibil.

— Pot să le spun? întrebă tânăra fată.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnişoară Trefusis, spuse domnul Duke zâmbind.

— Atunci mai bine tac, poate că nu sunteţi chiar atât de dornic să mărturisesc tot ce ştiu. În fine, m-am dus la dânşii şi împreună am lămurit totul. Charles, îţi mai aduci aminte când mi-ai spus cum Evans ţi-a destăinuit că Trevelyan obişnuia să trimită răspunsurile la concursurile de cuvinte încrucişate pe numele său? Căpitanul considera că Vila Sittaford reprezintă o adresă prea pompoasă. Ei bine, tot aşa a procedat şi la concursul pentru care i-ai înmânat maiorului Burnaby cele cinci mii de lire sterline. În realitate, soluţiile erau ale căpitanului Trevelyan, dar el trimisese rezultatele pe numele lui Burnaby. Vila

nr. 1, Sittaford, suna mult mai bine, după părerea lui Trevelyan. Ei, acum vedeţi ce s-a-ntâmplat? Vineri dimineaţă, maiorul Burnaby a primit scrisoarea prin care a aflat că a câştigat cinci mii de lire sterline. Lucrul acesta ar fi trebuit să ne stârnească suspiciuni. Dacă ţi-aduci aminte, Charles, Burnaby ţi-a spus că n-a primit scrisoarea, că, datorită timpului nefavorabil, vineri circulaţia a fost întreruptă. Dar de fapt minţea! Vineri dimineaţă încă nu fuseseră întrerupte legăturile dintre Sittaford şi Exhampton. Dar unde am rămas? A, da! Vorbeam de maiorul Burnaby şi primirea scrisorii. Bătrânul avea mare nevoie de bani. Făcuse investiţii în nişte acţiuni falimentare şi pierduse o groază de bani. După părerea mea, ideea trebuie să-i fi venit dintr-odată. Probabil că în seara aceea şi-a dat seama că o să ningă. Dacă Trevelyan era mort, el putea reţine banii, şi nimeni nu ar fi ştiut absolut nimic.

— Uluitor, murmură domnul Rycroft. De necrezut! Cine şi-ar fi imaginat una ca asta... Dar bine, stimată domnişoară, cum aţi aflat dumneavoastră toate acestea? Cine v-a pus pe drumul cel bun?

Emily le povesti despre scrisoarea doamnei Belling şi cum a descoperit bocancii în cămin.

I-am privit atât de mult, încât, până la urmă, mi-a venit o idee. Mi-am dat seama că în faţa mea nu se aflau nişte simpli bocanci, ci bocanci de schi, şi în felul acesta mi-a venit ideea schiurilor. Deodată am avut o inspiraţie şi m-am repezit la dulapul de la parter, unde, după cum mă aşteptam, am găsit două perechi de schiuri. O pereche era mai lungă decât cealaltă, iar bocancii se potriveau perechii de schiuri mai lungi, dar nu se potriveau la perechea de schiuri mai scurte. Clapele de prindere erau potrivite pentru o pereche de bocanci mai mici, deci perechea de

schiuri mai mici aparţinea altei persoane.

— Ar fi trebuit să-şi ascundă schiurile în altă parte, spuse Rycroft, plin de dispreţ faţă de această lipsă de tact.

— Unde ar fi putut să le ascundă în altă parte? spuse Emily. Acolo era locul cel mai potrivit. Într-o zi, două, toate lucrurile urmau să fie ridicate şi transportate la depozit. Era puţin probabil că poliţia o să-şi bată capul în acest scurt interval pentru a afla dacă Trevelyan a avut una sau două perechi de schiuri.

— Dar de ce a ascuns bocancii?

— Presupun, spuse Emily, că s-a temut ca poliţia să nu se gândească la ce m-am gândit şi eu. Prezenţa bocancilor le-ar fi putut sugera şi lor ideea folosirii schiurilor. În consecinţă i-a ascuns în cămin. Acest lucru a reprezentat însă categoric o greşeală, deoarece Evans a observat absenţa bocancilor, iar eu am aflat cum stau lucrurile.

— Credeţi că a încercat în mod intenţionat să-i pună în spinare lui Jim această crimă? exclamă Brian Pearson furios.

— O, nu! A fost pur şi simplu ghinionul lui Jim. Bietul de el a fost, ca de obicei, un nătărău!

— Acum este în afară de orice pericol, spuse Charles. N-ai niciun motiv să mai fii îngrijorată pentru el. Dacă asta-i totul, mă duc degrabă la poştă. Vă rog să mă scuzaţi!

Enderby ieşi pe uşă ca fulgerul.

— Se grăbeşte să transmită un reportaj fierbinte!

— Şi relatarea dumneavoastră a fost captivantă, domnişoară Trefusis, spuse domnul Duke cu vocea sa gravă.

— De-a dreptul palpitantă, completă Ronnie, plin

de admiraţie.

— Of, nu mai pot! spuse Emily deodată şi căzu moale pe unul din scaune.

— Îţi trebuie neapărat un stimulent, spuse Ronnie. Ce-ai zice de un cocteil?

Emily făcu semn cu capul că nu are poftă de aşa ceva.

— Atunci puţin coniac, propuse domnul Rycroft, plin de solicitudine.

— Sau o ceaşcă de ceai, sugeră Violet.

— Tot ce vreau este puţină pudră, spuse Emily melancolică. Mi-am uitat pudriera în maşină şi sunt convinsă că din cauza emoţiilor îmi luceşte faţa.

Violet urcă repede scările în căutarea acestui medicament atât de neobişnuit pentru calmarea nervilor.

— Ei, altă viaţă, spuse Emily în timp ce-şi pudra nasul cu energie. Excelent! Mă simt mai bine acum. Aveţi şi un ruj de buze? Simt că încep să-mi recapăt înfăţişarea de om!

— Ai fost formidabilă, spuse Violet. Ce curaj!

— Nu chiar aşa. În spatele acestei măşti am tremurat tot timpul de frică şi aveam momente când simţeam că-mi dau duhul.

— Te înţeleg, spuse Violet. Am trecut şi eu prin aceleaşi încercări. În ultimele zile am fost înspăimântată din cauza lui Brian. Nu se punea problema să fie acuzat de uciderea căpitanului Trevelyan, dar dacă ar fi scăpat vreo vorbă despre locul unde s-a aflat în tot acest interval, poliţia şi-ar fi dat imediat seama că el este cel care a pus la cale evadarea tatii.

— Cum? exclamă Emily, întrerupându-se o clipă din operaţiunea de restaurare a podoabelor ei faciale.

— Prizonierul care a evadat este tatăl meu. Acesta este motivul pentru care am venit aici cu mama. Din când în când, bietul tata avea unele accese cam ciudate. Atunci intra în criză. Noi l-am cunoscut pe Brian când ne întorceam din Australia şi, cu acest prilej, eu împreună cu el...

— Înţeleg, spuse Emily, venindu-i în ajutor.

— I-am mărturisit totul şi împreună cu el am pus la cale planul de evadare. Brian a fost minunat. Din fericire avem destui bani şi Brian a întocmit toate planurile. Este foarte greu să evadezi de la Princetown, dar planul lui Brian a reuşit. A fost de-a dreptul un miracol. Aranjasem ca imediat după evadare, tata să vină direct la noi şi să-l ascundem apoi în Peştera Spiriduşilor. După aceasta, tata şi Brian urmau să se dea drept oamenii noştri de serviciu. Şi, ca să înlăturăm orice bănuială, am închiriat casa şi am venit aici cu mult timp înainte de punerea în practică a planului de evadare. Brian a fost cel care ne-a recomandat acest loc şi tot el ne-a sfătuit să-i oferim căpitanului Trevelyan o chirie ispititoare.

— Regret din tot sufletul că planul a eşuat, spuse Emily.

— Pe mama a distrus-o de tot. După părerea mea, Brian este un om minunat. Nu oricine e dispus să se însoare cu fiica unui puşcăriaş. Bietul tata nu are însă nicio vină. Acum vreo cincisprezece ani s-a lovit grav la cap în urma unei căzături de pe cal şi de-atunci a devenit alt om. Brian este de părere că dacă ar fi urmat un tratament corespunzător, s-ar fi putut restabili. Dar am vorbit prea mult despre mine.

— Oare nu se mai poate face nimic?

— Tata este foarte bolnav din pricina frigului la

care a fost expus în timpul peregrinărilor sale după evadare. Are o pneumonie foarte serioasă. Deşi mă doare în suflet când mă gândesc, cred că dacă s-ar prăpădi ar fi mai bine pentru el. E într-adevăr foarte trist, dar cred că mă înţelegeţi.

— Biata Violet, spuse Emily. Este într-adevăr foarte dureros.

— Îl am alături de mine pe Brian, iar dumneavoastră îl aveţi pe...

Violet se opri stânjenită.

— Da... spuse Emily, puţin melancolică. Aşa este.

Capitolul XXXI
TÂNĂRUL CEL FERICIT

Zece minute mai târziu, Emily cobora în grabă străduţa. Căpitanul Wyatt, care stătea aplecat deasupra porţii vilei sale, încercă zadarnic să o oprească din drum.

— Vă salut, domnişoară Trefusis! E adevărat ce se vorbeşte?

— Totul este perfect adevărat, răspunse Emily, văzându-şi în grabă de drum.

— Bine, bine, atunci... pofteşte te rog înăuntru să iei un pahar de vin sau de ceai. Ai destul timp, nu e cazul să te grăbeşti aşa tare. Graba este cusurul lumii civilizate!

— Ştiu că suntem nişte fiinţe îngrozitoare, îi răspunse Emily în fugă şi îşi văzu mai departe de drum.

În cele din urmă ajunse în faţa vilei domnişoarei Percehouse şi năvăli înăuntru ca o furtună.

— Am venit să vă spun tot ce s-a întâmplat!

Şi Emily începu fără ocolişuri să depene povestea. Istoria ei era din când în când subliniată de exclamaţiile cele mai felurite ale domnişoarei Percehouse, care nu mai contenea exprimându-şi mirarea şi strigând plină de forţă:

— Ei nu mai spune?!... Doamne fereşte!... Ai văzut?... Ţi-am spus eu!

Când Emily îşi termină în cele din urmă povestea, domnişoara Percehouse se ridică, rezemându-se într-un cot, şi îşi îndreptă spre Emily degetul ameninţător.

— Ai văzut, ţi-am spus eu! Burnaby este un om foarte invidios. Ce-i drept, erau prieteni la cataramă! Dar de douăzeci de ani, Trevelyan reuşise totdeauna să se descurce mai bine decât Burnaby. Trevelyan schia mai bine, era un alpinist mult mai versat, ochea vânatul cu mai multă precizie decât prietenul său şi, ce mai calea-valea, până şi la cuvinte încrucişate se dovedea mai iscusit. Burnaby nu a avut tăria să suporte toate acestea. Trevelyan era bogat, iar el era sărac! Aşa au stat lucrurile tot timpul. Să ştii de la mine că nu e uşor să simpatizezi la nesfârşit un om care în toate se descurcă mai bine decât tine. Burnaby e un om mărginit, un suflet mic. Aşa că în cele din urmă nu s-a mai putut abţine.

— Cred că aveţi dreptate. Oricum, trebuia să vin să vă spun cum s-au întâmplat lucrurile. Este mare păcat că în tot acest interval nu aţi putut lua parte mai îndeaproape la cercetări. Apropo, ştiaţi că nepotul dumneavoastră este prieten cu mătuşa Jennifer? Miercuri i-am văzut luând ceaiul împreună.

— Jennifer este naşa lui Ronnie. Carevasăzică ea era „prietenul” pe care voia cu tot dinadinsul să-l întâlnească la Exeter. După câte îl cunosc eu pe Ronnie, precis că a cerut nişte bani cu împrumut. Vorbesc eu cu el!

— Vă interzic să vă legaţi de cineva într-o zi minunată ca asta! La revedere! Trebuie să-mi iau zborul! Mai am o mulţime de treburi de rezolvat.

— Dar ce mai ai de făcut, domnişoară? Eu aş zice că ţi-ai făcut datoria.

— Nu pe deplin. Trebuie să plec negreşit la Londra

şi să iau legătură cu Compania de asigurări unde lucrează Jim. Trebuie să-i conving pe cei de acolo să nu-l dea în judecată pentru banii pe care i-a împrumutat.

— Aha!

— E-n regulă. Pe viitor, Jim o să-şi vadă de treabă. Şi-a primit lecţia!

— S-ar putea să ai dreptate, dar crezi că vei reuşii să-i convingi să-l lase în pace?

— Categoric, spuse Emily cu toată fermitatea.

— S-ar putea să reuşeşti. Dar după asta ce ai de gând?

— După asta mi-am îndeplinit misiunea. Aş putea spune că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Jim.

— Ei, dar ia să-mi spui mie, şi după asta... ce ai de gând?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce o să se întâmple? Sau ca să ţi-o spun pe şleau care dintre ei doi va fi fericitul?

— O!

— Da, da... Asta vreau să ştiu. Care dintre ei va rămâne cu buzele umflate?

Emily izbucni în râs. Se aplecă şi o sărută pe bătrână, plină de tandreţe.

— De ce vă faceţi că nu ştiţi? Doar înţelegeţi prea bine care va fi fericitul!

Domnişoara Percehouse chicoti încântată. Emily plecă imediat, iar pe drum se întâlni cu Charles, care tocmai venea spre ea. Tânărul îi cuprinse mâinile.

— Scumpa mea Emily!

— Charles dragă! Nu-i aşa că totul este minunat?

— Îmi vine să te sărut, spuse domnul Enderby, ceea ce şi făcu fără a mai sta mult pe gânduri.

— Sunt un om făcut, Emily! Scumpa mea, te rog să-mi spui tu ce ai de gând?

— La ce te referi?

— Vreau să spun... că atâta timp cât bietul Pearson se afla la închisoare, nu s-ar fi cuvenit să luăm vreo iniţiativă, dar acum când este în afară de orice pericol... ei bine, cred că a sosit timpul ca să nu-l mai menajăm atâta.

— Bine, Charles, dar nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ştii prea bine că sunt nebun după tine şi, de fapt, mă placi şi tu. Pearson nu a reprezentat decât un moment de rătăcire. Vreau să spun, pur şi simplu, că tu şi cu mine suntem făcuţi unul pentru altul. De altfel, în tot acest interval am fost amândoi conştienţi de asta, nu-i aşa? Spune-mi, dragă, vrei să mergem la primărie sau să fii mireasă? Care ţi-e preferinţa?

— Dacă te referi la căsătorie, nu are rost să mai discutăm acest subiect.

— Bine... dar...

— Categoric nu!

— Bine, Emily dragă, dar...

— Ei, dacă vrei să ştii adevărul îl iubesc pe Jim. Îl iubesc cu pasiune.

Charles o privea ţintă, nefiind în stare să scoată o vorbă.

— Asta nu se poate!

— Ba da! Ba da! L-am iubit întotdeauna şi am să-l iubesc cât voi trăi.

— Bine, dar m-ai făcut să cred...

— Ţi-am spus doar, replică Emily foarte calmă, că este minunat să ai o persoană pe care să te poţi bizui!

— Bine, dar eu am crezut...

— N-am ce-ţi face, treaba ta ce-ai crezut!

— Emily, să ştii că eşti un spiriduş lipsit de scrupule!

— Ştiu, dragul meu Charles. Ştiu prea bine asta! Sunt întru totul de acord cu tot ce crezi tu despre mine. Dar asta n-are nicio importanţă. Gândeşte-te numai că ai să fii cineva. Ai dat lovitura! Informaţii şi reportaje în exclusivitate pentru „Daily Wire”! Eşti un om făcut! Şi, la urma urmelor, ce înseamnă o femeie? Nu valorează nici cât un pumn de ţărână. NU, dragă, bărbaţii puternici n-au nevoie de aşa ceva! O femeie s-ar crampona de ei aşa cum se agaţă iedera de un copac. Oamenii mari sunt independenţi. Nimic nu-l poate satisface mai mult pe un bărbat decât o carieră strălucită. Tu eşti un bărbat puternic, Charles! Din categoria acelora care înfruntă singuri valurile.

— Emily, n-ai de gând să termini cu toate astea? Nu-mi mai ţine predici de soiul ăsta! Mi-ai frânt inima! Ce ştii tu cât de fermecătoare erai în clipa când ţi-ai făcut apariţia în cameră, împreună cu Narracott. Parcă erai zeiţa dreptăţii luându-şi, triumfătoare, zborul de pe o friză magnifică!

Se auziră paşi şi pe străduţă îşi făcu apariţia domnul Duke.

— O! Bună ziua, domnule Duke, spuse Emily. Charles, vreau să afli şi tu! Domnul Duke este fostul inspector general Duke de la Scotland Yard!

— Cuuum?! exclamă Charles, recunoscându-l pe ilustrul personaj. Dumneavoastră sunteţi inspectorul Duke?

— Da, spuse Emily. Când a ieşit la pensie s-a hotărât să se retragă aici şi, fiind foarte modest din fire, nu a vrut să se facă mare caz de renumele său. Acum înţeleg de ce zâmbea amuzat inspectorul Narracott când îl tot pisam să-mi destăinuiască ce

crime a comis domnul Duke!

Fostul inspector al Scotland Yard-ului izbucni în râs. Charles şovăia. Între tânărul îndrăgostit şi ziaristul pasionat se dădu o luptă scurtă în care, până la urmă, ziaristul se dovedi mai puternic.

— Domnule inspector, sunt încântat că am ocazia să vă cunosc. Mă întreb dacă sunt suficient de abil pentru a vă putea convinge să ne scrieţi un articol de numai opt sute de cuvinte, să zicem, despre cazul Trevelyan?

În intervalul acesta, Emily o luă rapid din loc şi se îndreptă spre vila doamnei Curtis. Acolo urcă în grabă în camera ei şi începu să-şi strângă bagajele. Doamna Curtis veni imediat după ea.

— Aveţi de gând să plecaţi, domnişoară?

— Negreşit. Am o groază de treburi la Londra şi apoi gândiţi-vă la logodnicul meu.

Doamna Curtis se apropie de Emily.

— Domnişoară, vă rog spuneţi-mi care din ei este fericitul?

În acest timp. Emily îşi arunca lucrurile claie peste grămadă în valiză.

— Cel din închisoare, bineînţeles. Numai la el mi-a fost tot timpul gândul!

— Domnişoară, nu credeţi totuşi că faceţi o greşeală? Sunteţi convinsă că cel din închisoare face tot atâtea parale cât celălalt, ziaristul?

— Bineînţeles că nu. Charles o să se descurce singur. Emily se uită pe fereastră. Charles mai stătea încă de vorbă cu fostul inspector Duke. Domnul Enderby face parte din categoria tinerilor născuţi să urce sus. Dar, sincer să-ţi spun, nu ştiu ce s-ar întâmplă cu celălalt dacă n-aş fi eu să-i port de grijă. Vezi bine ce s-ar fi ales de el dacă nu aş fi fost eu să-l

scot din încurcătură!

— Ce mai calea-valea, aţi pus punctul pe *i*, domnişoară! recunoscu doamna Curtis.

Apoi bătrâna coborî scările şi se duse la consortul ei, care stătea în fotoliu, cu privirea aţintită în gol.

— Ce mai, bucăţică tăiată Belinda, fiica mătuşii mele Sarah, începu doamna Curtis. S-a năpustit asupra prăpăditului ăla de George Plunket de la ferma „Trei Junci”. L-a găsit cu toată averea ipotecată şi-n mai puţin de doi ani a plătit toate datoriile şi a pus totul pe roate.

— Formidabil! murmură domnul Curtis, frământându-şi pipa între buze.

— Era tare chipeş George Plunket, n-am ce zice! continuă doamna Curtis, năpădită de amintiri.

— Formidabil! rosti domnul Curtis.

— Dar după ce s-a căsătorit cu Belinda, n-a mai îndrăznit să privească la altă femeie!

— Formidabil!

— Belinda a avut grijă să nu-i mai ofere o asemenea ocazie!

— Formidabil! recunoscu domnul Curtis, copleşit.

SFÂRŞIT